

Universitätsbibliothek Wuppertal

Ērodotu Alikarnassēos Historiōn Logoi 9, epigraphomenoi Musai

Herodotus

Genevae, 1618

Liber sextus: Erato

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1452](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1452)

HERODOTI HALICARNASSEI HISTORIARVM LIBER sextus, qui inscribitur

ΗΡΟΔΟΤΟΥ ΤΟΥ ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΣΕΩΣ ΙΣΤΟΡΙΩΝ ΕΚΤΗ, ἑκτη ἀπομνημόνιον

ΕΡΑΤΟ.

ΕΡΑΤΩ.

ARISTAGORAS quidem Ionicae rebellionis author ita oppetiit. Histiaus autem Mileti tyrannus, a Dario com-
meatum adeptus, Sardis venit. eo quum venisset e Suis, interrogatus est ab Artapherne Sardiū
præfecto, quidnam ei videretur Iones ad rebellandum induxisse: & quum ne-
garet se id scire, quinimo mirari quod actum esset, tanquam eius rei prorsus
ignarus, Artaphernes, qui cum fuisse artificem comperisset, id ipsum intu-
ens, inquit, Histiaee, sic res hæc se ha-
bet, Hunc calceum tu quidem consui-
sti, Aristagoras autem sibi induit. Hoc
Artaphernes ad rebellionem pertinens
dixit: quem Histiaus, tanquam rei gna-
rum, veritus, prima statim nocte fuga se
ad mare proripuit, regem Dariū fru-
stratus, cui Sardiniam insulam maxi-
mam in illius potestatem redacturum
se pollicitus, subiit primas partes Ioni-
ci belli aduersus Dariū gerendi. Is
quum in Chium transmisisset, a Chiis
in vincula coniectus est, exploratum
habentibus eum a Dario illuc isse ad
res novas moliendas: sed vbi omnem
cognouere rationem, quod regi hostis
esset, hominem soluerunt. Ibi inter-
rogatus Histiaus ab Ionibus cur ita
prompte Aristagoræ vt a rege deficeret
delegasset, & tanta clade Iones affe-
cisset, non dixit causam penes illos
merito fuisse, sed regem Dariū con-
stituisse, Phœnices e sedibus suis amo-
tos in Ioniā transferre, & Iones in Phœ-
nicē, & hac causâ litteras ea de re se mi-
sisse. Quibus verbis, quū nihil omnino
rex cōstituisset, ipse Iones terrefaciebat.
Post hæc ad Persas qui Sardibus erant,

ΑΡΙΣΤΑΓΟΡΗΣ μὲν νῦν Ἴω-
νίῳ ἀποστῆσας, ἔτα τελευτᾷ.
Ἰστιαῖος δ' ὁ Μιλήτου τύραννος με-
μετρημένος ὑπὸ Δαρείου, παρὶν
ἐς Σάρδεις. ἀπιγμηρὸν δ' αὖθις ἐκ
τῶν Σούσων, εἶρετο Ἀρταφέρνης ὁ Σαρδίων ὑπαρ-
χης, καὶ κοῖον τι δοκέει Ἴωνας ἀπεσταίαι. ὃ δ' οὔτε εἶ-
δέναι ἐφην, ἐθαύμαζε τε δὲ γερνός, ὡς εἶδεν δῆθεν
τῶν παρόντων ὀρηγμῶν ὄψιν ἀμύμος. ὃ δ' Ἀρταφέρ-
νης ὀρέων αὖθις τεχνάζοντα, εἶπε, εἰδώς τ' ἀπρεκίλω
τῆς ἀποστάσιος, οὕτω τοι Ἰστιαῖε ἔχει καὶ ταῦτα ἑ-
σθημάτων τῶν δ' ὑπόδημα ἑρραφασμῶν σου,
ὑπεδύσασθαι δὲ ὁ Ἀρταφέρνης. Ἀρταφέρνης
μὲν ταῦτα ἐς τὴν ἀποστασίαν ἔχοντα εἶπε Ἰστιαῖος
δ', δείξας ὡς σωμέντα Ἀρταφέρνηα, ὑπὸ τ' ὀρεῶ-
ν ἐπεληθούσαν νύκτα ἀπέδρη ὅτι θαλάσσιον βα-
σιλῆα Δαρείον ἔξηπατικῶς ὡς Σαρδῶν ἤσπον πλὴν
μεγίστην ὑποδύσασθαι κατεργάσασθαι, ὑπε-
δύσασθαι τῶν Ἴωνων πλὴν ἡγεμονίῳ τῶν πρὸς Δαρείον
πολέμου. Ἀρταφέρνης δ' ἐς Χίον, ἐδέσθη ὑπὸ Χίων,
καταγνωσθεὶς ὑπὸ αὐτῶν νεώτερον ὀρηγμῶν ὀρη-
γμῶν ἐς ἐαυτὸν ἐκ Δαρείου. μαθόντες μὲντοι οἱ
Χίοι τῶν πρῶτα λόγων, ὡς πολέμιος εἶη βασιλεὶ, ἐ-
λυθάν αὖθις. Ἐνθαῦτα δὲ εἰρωτεύμενος ὑπὸ
τῶν Ἴωνων ὁ Ἰστιαῖος κατέπρωτος οὕτω ἐπέ-
σειλε τῶν Ἀρταφέρνη ἀπίσασθαι ἀπὸ βασιλῆος,
καὶ κατὸν ὑποδοκῶν εἶη Ἴωνας ἔξεργασμῶν πλὴν
μὲν ἡγεμονίῳ αὖθις αἰλίῳ οὐ μάλα ἐξέφαινε, ὃ
δὲ ἐλέγε σφι, ὡς βασιλεὺς Δαρείος ἐβουλεύσαι-
το Φοίνικας μὲν ἔξαναστῆσας, ἐν τῇ Ἰωνίῃ κατοικί-
σαι, Ἴωνας δὲ, ἐν τῇ Φοινίῃ καὶ ὑπερῶν εἶνεκα
ὄψιν ἀμύμος. εἶδεν ὑπερῶν ταῦτα βασιλῆος βε-
λυσμῶν, ἐδειμάτου εἶναι Ἴωνας. Μετὰ δὲ
ὁ Ἰστιαῖος δι' ἀγγέλου ποιθῆμῶν Ἐρμίππου, ἀν-
δρὸς Ἀρταφέρνη, τοῖσι ἐν Σάρδισι εὐδοσι Περσέων

I A Dario dimissus, 2 Artaphernes illum astute respondere videns, dixit, vt qui veram defectionis causam compertam haberet, 3 Rege Dario decepto, in cuius potest. quum Sard. ins. max. se redacturum esset pollicitus, subiit pr. 4 Iudicantibus, vel, Existimantibus. 5 Per litteras, vel per nuncios suasisset, aut imperasset. 6 Veram causam illis minime exposuit. 7 Quum rex hæc facere minime deliberasset,

ἐπεμπε βιβλία, ὡς περὶ ἑλεγχθέντων αὐτῶν, ἀποστράτος πέρι. ὃ Ἑρμιππος πρὸς αὐτὸν μὲν ἀπέπεμψε, οὐ δίδοι, φέρων δὲ ἐνεχέεισε τὰ βιβλία Ἀρταφέρνηι. ὃ δ', μαθὼν ἀπὸ τοῦ γινώσκοντος, ἐκέλευε Ἑρμιππον τὰ μὲν ἀπὸ τῶ Ἰστιαίου, δοῦναι φέροντα τοῖσι πρὸς ἑαυτὸν, τὰ δ' ἀμοιβαῖα τὰ ἀπὸ τῶν Περσέων ἀντιπεμπόμενα Ἰστιαίῳ, ἐωυτῷ δοῦναι. Τούτων δ' ἡμερῶν φησὶν ἄπο κτείνε ἐν ταῦτα πολλοὺς Περσέων ὁ Ἀρταφέρνης. Περὶ Σαρδισμὸν δὲ ἐγένετο ταραχή. Ἰστιαίῳ δ', ταύτης ἀποσφαλέντα τ' ἐλπίδος, Χίοι κατήχον ἐς Μίλητον, αὐτῶ Ἰστιαίῳ δὲ τὸν Χίου δὲ τὸν Μιλήσιον ἀποσφάλλοντες, ἅμα εἰσαγέρεω, οὐδ' ἀμφοτέρωθεν ἐσθλὸν ἄλλον τύραννον δέχεσθαι ἐπὶ τῷ χωρίῳ, οἷα ἐλθὲ εἰς τὸν Σαρδισμὸν. Ἐδὴ (νυκτὸς γὰρ ἐξέστη βίη ἐπειρᾶτο καλεῖν ὁ Ἰστιαίος ἐς τὴν Μίλητον) πτερώσκεται Ἑρμιππον ἐκ τῆς Μιλησίων. ὁ μὲν δὲ ὡς ἀπὸ τῆς Χίου ἐκ τῆς ἐωυτῆς γῆς, ἀπικνεύεται ὀπίσω ἐς τὴν Χίον. ἐν τούτῳ δ' (ὃ γὰρ ἐπειθε αὐτὸν Χίος ὡς τὸ ἐωυτῆς δουλωσάντας) διέβη ἐς Μιτυλήνῃν, καὶ ἐπίσει Λεσβί- 20
 οὺς δουλωσάντας. Ἐπὶ δ' πληρώσαντες οὐκ ἔτι πτερώσαντες, ἐπὶ πλεον ἅμα Ἰστιαίῳ ἐς Βυζάντιον. ἐν ταῦτα δ' ἰσχυροὶ, τὰς ἐκ τῆς Πόντος ἐκπλωσάντες τῶν νεῶν ἐλαφύδαμον, πλὴν ἢ ὅσοι αὐτῶν Ἰστιαίῳ ἐφασθαι ἐβόησαν ἐπὶ πείθεσθαι. Ἰστιαίος μὲν νῦν καὶ Μιτυλήνῃσι ἐποίησε ταῦτα. ὅτι δ' Μίλητον ἀντιπλευρῶν πολλοὺς καὶ πεζοὺς ἄνδρας προσδύκιμος. συ- 30
 γραφέντες γὰρ ἔγραπτον τῶν Περσέων, καὶ ἐν ποίησαντες γραφόμενον ἡλαίων ὅτι τὴν Μίλητον, ἄλλα πολίσματα πρὸς ἐλάσσονος ποιησάμενοι. τῶν δ' ναυ- 30
 κού Φοίνικες μὲν ἐσθλὸν πρῶτον ἔτασαν, σιωπρατεύοντο δ' καὶ Κύριοι, νεωστὶ κατεγραμμῆνοι, καὶ Κίλικές τε καὶ Αἰγύπσιοι. Ἐμὲν δὲ ὅτι τὴν Μίλητον καὶ τὴν Ἰωνίαν ἐγρατύνοντο. Ἴωνες δ', σιωπρατούμενοι ταῦτα, ἐπεμπον πρὸς ἑαυτοὺς σφέων αὐτῶν ἐς Περσῶν ἀπικνεύοισι δ' τῶ τοῖσι ἐς τὸν Ἰσθμὸν ἕλθον, καὶ βαλδομοῖσι, ἐδοξε πεζὸν μὲν ἔσθλόν μη- 40
 δένα συλλέγειν ἀντίστοιχον Πέρσῃσι, ἀλλ' ἐκ τείχεος ὡς δυνατὸν ῥύεσθαι αὐτοὺς Μιλησίοις. ὃ δὲ ναυτικὸν ἔλασσαν, ἑπολεμπομοῖσι μηδεμίαν τῶν νεῶν. ἑπολεπομοῖσι δὲ, συλλέγεσθαι τὴν τα- 40
 χίσιν ἐς Λαδίαν, πρὸς ναυμαχίοντας Μιλησίου. ἢ δὲ Λαδίαν, ἐστὶ νῆσος μικρὴ ὅτι τῆ πόλι τῆ Μιλησίων κειμένη. Μετὰ δὲ ταῦτα, πεπληρω- 40
 μένησι τῆσι νησὶ παρῆσθαι Ἰώνες. σιω δὲ σφί, καὶ Αἰολέων ὅσοι τὴν Αἰολίδα γῆν νέμονται.

212

litteras dat, tanquam secum antea de rebellione colloquutos : quas litteras fecit per nuncium quendam Hermippum Atarniteum. Eas Hermippus non iis ad quos dabantur reddidit, sed Artapherni. Ille, omnibus quæ agebantur cognitit, iubet Hermippum & eas reddere quibus Histiaeus mittebat, & quæ vicissim à Persis ad Histieum responderentur, sibi dare. Ita rebus palam factis, Artaphernes de multis Persarum supplicium sumpsit. Et Sardibus quidem tumultus extitit : Histiaeus autem hac spe lapsus, exoratis Chiis, Miletum reductus est. Sed Milesii, libenter etiam Aristagora liberati, nullo pacto animū inducebant ad alium tyrannum illuc recipiendum, utpote gustata libertate. Histiaeus sub noctem conatus introire Miletum, à quodam Milesio in femore vulneratus est. Ita reiectus à patria sua, rursus se recepit in Chium : atque illinc, quoniam Chios ad tradendas sibi naues inducere non poterat, traiecit Mitylenen : Lesbiique ut sibi traderent naues persuasis, octo illorum triemibus armatis Byzantium remigavit. Ibi que subsidens, nauigia quæ ἐ Ποντο προδιδαντο interciperet, præter eorum qui se paratos obsequi sibi assentiebantur. Histiaeo & Mitylenæis hæc agentibus, aduersus ipsam Miletum ingens exercitus hostium classarius pariter & terrestris in expedito erat. Duces enim Persarum coactis in vnum copiis cuncti in eam contendebant, minoris cetera oppida facientes. Inter classarios promptissimi erant Phœnices, cum quibus militabant & Cyprii recens subacti, & Cilices, & Ægyptii. Hos aduersus Miletum & ceterā Ioniam venturos quum accepissent Iones, miserunt suos quique primores ad commune Græciæ concilium. Quibus in eum locum coactis, atque deliberantibus, visum nullas debere terrestres copias aduersus Persas contrahi, sed Milesios mœnia per seipso pro viribus tutari, ceteros classem instruere nulla naui prætermissa : instructaque classe, primo quoque tempore contractos apud Ladam ante Miletum pugna nauali decernere. Lada autem, parua quædam est insula, vbi Milesiorum obiacens. Post hæc impletis nauibus Iones præsto fuerunt, comitantibus Æolibus qui incolunt Lesbii :

1 Atque adeo Histiaeus sub n. 2 Quumque Lesbii ut sibi naues darent persuasisset, hi triemes octo armarunt, quibus cum illo Byzantium navigarunt. Ibi que subsidentes nauigia q. e. p. pr. interciperet, præterquam eorum qui se Histiaeo paratos obsequi dicebant. 3 Expectabatur. 4 Sed è mœnibus Milesios hostium impetum pro viribus propulsare : classem autem instruere, &c. 5 Quicumque agrum Æolicum incolunt,

atque

atque ita aciem instruxerunt : Cornu quod erat auroram versus , ipsi Milesii cum octoginta nauibus tenebant. His contigui Prienenses erant , duodecim cum nauibus : Miusii cum tribus nauibus. His contigui Teii , decem & septem cum nauibus : Chii cum centum. Ultra hos locati erant Erythraei & Phocenses : Erythraei quidem , cum octo nauibus , Phocenses vero cum tribus. Phocensibus adhærebant Lesbii cum nauibus septuaginta. Ultimo in loco erant Samii cum sexaginta nauibus , tenentes cornu occasum versus. In summa , omnium numerus , trecentæ sexaginta tres tritemes. Tot fuere Ionicae naues. Barbaræ vero , numero sexcentæ. Quæ ubi & ipsæ in agrum Milesium venere , omnisque eis peditatus adfuit , tum vero duces Persarum , audita multitudine nauium , iamdudum extimuerunt ne illos superare , neve Miletum , nisi mari positi essent , capere non possent , simulque ob id apud Darium adirent periculum pœnæ subeundæ. Hæc reputantes , contractis Ionice tyrannis , qui ab Aristagora Milesio deiectione principatu , ad Medos perfugerant , & tunc aduersus Miletum militabant , horum quicumque aderant conuocatis , ita verba fecerunt , Viri Iones , qui vestrum de domo regia bene meritis est , nunc appareat. Suos enim populares quisque vestrum conetur abducere à reliquis sociis , eliciendo illos hac promissione , nihil eos , quod rebellarint , molestiæ sensuros , nullas eorum vel sacras vel priuatas ædes incensum iri , nihil violentius quam antea passuros : sin minus ista facere sed omnino discernere prælio voluerint , hæc eis damna dicite euentura , quæ certe euenient : ipsos prælio victos in seruitutem rapiendos , liberos eorum à nobis castrandos , virgines in Baetra asportandas , terram aliis tradendam. Hæc loquutis Persarum ducibus , Ionum tyranni sub noctem ad suos quisque populares denunciatum miserunt. Iones ad quos ii nuntii peruenerunt , contemne hæc , nec animum ad prodicionem faciendam inducere , sibi quisque soli illa à Persis denunciari existimantes. Hoc , simulatque Miletum Persæ applicuere , gestum est. Mox quum ad Ladam Iones coacti essent , conciliaque haberentur , & aliæ ab his sententiæ dicerentur , Dionysius Phocensis dux ita loquutus est ,

ἐπάσωντο ἡ ὄδε ὁ μὲν πρὸς τὴν εὐεὶχον κέρασ ἀν-
 τὶ Μιλήσιοι , νέας παρέχόμενοι ὄγδακοντα. Εἰ-
 ρηνοὶ δὲ τυτῶν Περίωες δυώδεκα νηοὶ , καὶ Μυ-
 εσοὶ τρεῖς νηοὶ : Μυοισίων δὲ Τηίοι εἴχοντο ἑσπία-
 καὶ δέκα νηοὶ : Τηίων δὲ εἴχοντο Χίοι ἑκατὸν νηοὶ.
 πρὸς δὲ τυτῶσι , Ερυθραῖοι τε ἐπάσωντο ἑΦωκαέ-
 ες : Ερυθραῖοι μὲν , ὀκτώ νέας παρέχόμενοι , Φω-
 καέες δὲ , τρεῖς. Φωκαέων δὲ εἴχοντο Λέσβιοι νηοὶ ἑ-
 βδομήκοντα. τελευταῖοι δὲ ἐπάσωντο ἑρηντες ὁ πρὸς
 I ὁ ἐσπίριον κέρασ Σάμιοι , ἐξήκοντα νηοὶ. πασίων δὲ τυ-
 τῶν ὁ σύμπαρ δριθμὸς ἑγήμερ , τρεῖς καὶ πενήκοντα
 καὶ τριηκόσια τριήρεις. αὐτὰ μὲν Ἰώνων ἔσαν.
 Τῶν δὲ βαρβαρῶν δὲ πλῆθος τῶν νεῶν ἔσαν ἑξακό-
 σια ὡς ἡ αὐτὰ ἀπίκοντο πρὸς τὴν Μιλησίω , καὶ ὁ
 πεζὸς σφι ἅπασ παρῶν , ἐν ταῦτα ἡ Περσέων στρα-
 τηρῶν πυθόμενοι δὲ πλῆθος τῶν Ἰάδων νεῶν , καταρ-
 ρώδησαν μὴ οὐ δυνατοὶ ἡγώνωντα ὑπερβαλέσθαι , ἑ-
 ἕτω ἕτε τὴν Μίλητον οἰοί τε ἕως ἰξελεῖν , μὴ ὅτι εὐ-
 τεσ ναυκράτορες , πρὸς τε Δαρείου κινδυνώσωσι
 20 κακὸν ἡ λαβεῖν. ταῦτα ὁπιλερῶμενοι , συλλέξαντες
 τῶν Ἰώνων τῶν τυράννοις , οἱ ἄπο Ἀρειαγέρω μὲν
 τῆ Μιλησίω καταλυθέντες τῶν δεχαίων , ἐφθῆραν
 ἐς Μήδους , (ἐτύγχανον δὲ ὅτε συστρατιδόμενοι ἐ-
 πὶ τὴν Μίλητον) τυτῶν τῶν ἀνδρῶν τῶν παρῶντας
 ζυγκάλεσαντες , ἔλεγον ταῦτα , Ἄνδρες Ἴωνες , νῦν ἡς
 ὑμέων βί ποιήσας φανήτω ἡ βασιλῆος οἶκον τῶν γῶ
 εὐούτῃ ἕκαστος ὑμέων πολιήτας πειράσθω ἀποχί-
 ζων ἀπὸ τῆ λοιποῦ συμμαχικῆς παρεχόμενοι δὲ
 30 ἐπαγγέλασθε ταῦτα , ὡς πείσονται τε ἄχαρι ὁδὲν δια-
 ἀπόσασιν , ὁδὲ σφι οὔτε ταῖσρα οὔτε ταῖσρα ἐμ-
 πορήσειται ὁδὲ βιαμότερον ἐξοισι ὁδὲν ἢ ἠρότερον
 εἴρηνοι δὲ ταῦτα μὲν ποιήσοισι , ἡ δὲ πάντως δεχ-
 μάχης ἐλθούσονται , ταῦτα σφι λέγατε ἐπιπράζον-
 τες , ἄσφ σφέας κατέξει , ὡς ἕσασθαι τῆ μα-
 χῆ , ἑξάνδρα ποδιεῶνται , καὶ ὡς σφέων τῶν παύδαε
 ἐκπομίας ποιήσομεν , τὰς δὲ παρῆνοις ἀνασπασοῖς
 40 ἐς Βάκτρα : ἑ ὡς πῶν χῶρῶν ἄλλοισι ἀσπασ-
 σομεν. Οἱ μὲν δὲ ἔλεγον ταῦτα : τῶν δὲ Ἰώνων
 ἡ τύραννοι διέπεμπον νυκτὸς ἕκαστος ἐς τῶν εὐούτῃ
 ἑξ ἀγγέλλόμενος. ἡ δὲ Ἴωνες , ἐς τῶν καὶ ἀπίκοντο αὐ-
 τὰ καὶ ἀγγέλια , ἀγνωμοσύνη τε διεχρέωντο , ἑ οὐ
 πρὸς σφῶν τῶν πρὸς δόσιω : εὐούτοισι τε ἕκαστοι ἐδόκειον
 μόνοισι ταῦτα τῶν Πέρσας ἑξ ἀγγέλλεσθαι. ταῦτα μὲν
 213 νῦν ἰθῆως ἀπικόμενων ἐς τὴν Μίλητον τῆ Περσέων ἐγί-
 νετο. Μετὰ δὲ , τῶν Ἰώνων συλληχθέντων ἐς πῶν Λά-
 δην , ἐγίνοντο ἀγρῶν καὶ δὴ κα σφι ἑ ἀμῶι ἡρσῶντο , ἐν
 ἡ δὴ κα ὁ Φωκαεὺς στρατηγὸς Διονύσιος , λέγων ταῦτα ,

κ. Μυσοίσι
κ. Μυσοίσι

213

Nunc extant alicuius vestrum in regiam domum beneficia.

« Επὶ ξυροῦ γὰρ ἀκμῆς ἔχεται ἡμῖν ἀπορήματα,
 « Ἄνδρες Ἴωνες, ἢ εἴ ἐλθῆτε ἢ δόλοισι, καὶ τῶτοι-
 « σι ὡς δρηπῆται. νῦν ὦν ὑμεῖς, ἡμῶν βέβηκατε ἀ-
 « λαμπρίας εἰδέεσθε, ὅτι πῶδα χεῖμα μὲν πόνος ὑ-
 « μῖν ἔσται, οἳοί τε ὄρεσθε, ὑπερβαλλόμενοι δὲ ἐν-
 « δυτίοις, εἴ ἐλθῆτε. εἴ ὅτι μαλακίη τε καὶ ἀπαξίη
 « ἀπαχρήσατε, ὁ δὲ μίμν ὑμῶν ἔχω ἐλπίδα μὴ οὐ
 « δώσειν ὑμέας δίκην τῷ βασιλεῖ τῷ Σποσάσιος. ἀλλ'
 « ἐμοὶ τε πείθεσθε, καὶ ἐμοὶ ὑμέας ἀδύς ἐπιτρέψατε. καὶ
 « ὑμῖν ἐγὼ, θεῶν τε αἰετῶν νεμόντων, ὑποδέχομαι ἢ ὅσιν
 « μίξην δὲ πολέμοις, ἢ συμμίσησθαι, πολλὸν ἐλασ-
 « σώσεσθαι. Ταῦτα ἀκούσαντες Ἰῶνες ἐπιτρέποισι
 « σφέας ἀδύς τῷ Διονυσίῳ ὅτι, αἰάζων ἐκάστοτε ἐπι-
 « κέρας τὰς νέας, ὅπως τοῖσι ἐρέτησι χεῖρα, διέκ-
 « πλοον παιδόμενος τῆσι νηυσὶ δι' ἄλληλων, καὶ δὲ
 « ἐπιβάτας ὀπλίσει, ὅλοιπον τὴν ἡμέρας τὰς νέας ἔ-
 « χεσκε ἐπὶ ἀγκυρῶν παρῆχέτε τοῖσι Ἴωσι πόνον δι'
 « ἡμέρας. μέχρι μὲν νῦν ἡμερῶν ἐπὶ ἀπέθοντο τε καὶ
 « ἐποίησαν ὁ κελδομόρον. τῆ ὅτι αὐτῆσι, οἱ Ἴωνες,
 « οἷα ἀπαχρῆς ἐόντες πόνων τοῖσδε, τετραμύριοι τε ἀ-
 « λαμπυρήσιν τε καὶ ἡελίῳ, ἐλέξαντο πρὸς ἐαυτοὺς ἅδε,
 « Τίνα δαμόνων παραβάντες, ἅδε ἀναπύμπλαμν;
 « οἵτινες πῶδα φερόντες, καὶ ἐκπλάσαντες ἐκ τῶ
 « νόσ, ἀνδρὶ Φωκαεὶ ἀλαζόνι, παρεχόμενοι νέας τρεῖς,
 « ἐπιτρέψαντες ἡμέας ἐαυτοὺς ἐχόμενοι, ὅτι, πῶδα λα-
 « βῶν ἡμέας, λυμάνεται λύμησι ἀνηκέστοι καὶ δὲ πολ-
 « λοι μὲν ἡμέων ἐς νέσοις περὶ ὠκεῖσι, πολλοὶ δὲ ἐπι-
 « δοξοὶ τῶν τῶν πείσεσθε. πρὸς τε τοῦτων τὴν κακίαν, ἢ
 « μὴ γὰρ κρέσσον καὶ ὅτι δὲ δὴ οὐ παρῆν ὅτι, ὅτι μέλλουσαν
 « δὲ λήϊον ὑπομῆσαι, ἢ πρὸς αἰ, μὲν ἢ τῆ παρεῖση
 « συνέχεσθαι. Φέρετε, τῶ λοιπὸν μὴ πρὸς ἡμέα ἀπῶ.
 « ἅδε ἐλέξαντο. καὶ μὲν αὐτὰ αὐτῶν πείσεσθε ὁ δὲ εἰς
 « ἦτελε, ἀλλ' οἷα φερόντες, σκίνας τε πηξάμενοι ἐν τῆ
 « νήσῳ, ἐσκησθέντες, καὶ ἐσβαίνον ὅτι ἐτέλεσκον ἐς
 « τὰς νέας, ὅτι ἀπαχρῆσθαι. Μαθόντες ὅτι αὐτὰ ἀ-
 « γνόμωρα ἐκ τῶ Ἴωνων οἱ φερόντες τῶ Σαμίων, ἐν ταῦ-
 « τα δὲ παρ' Αἰάκεος τῶ Συλοσάντος, κείνοις δὲ πρὸς τε-
 « ρον ἐπεμπε λόγους Αἰάκης, κελδόντων τῶ Πέρσεων,
 « δεόμενος σφῶν ἐκλιπῶν τῶ Ἴωνων συμμαχίῳ
 « Σάμιοι ὦν, ὀρέωντες ἅμα μὲν εὐδοῖαν ἀπαξίῳ
 « πολλῶν ἐκ τῶ Ἴωνων, ἐδέχοντο δὲ λόγους ἅμα δὲ
 « ἀδύα-κατεφάνετο σφί εἰ ἢ ἀδύατον ἀβασιλῆος ἀρη-
 « γματα ὑπερβαλέσθαι, ὅτι τε ἐπιτάμενοι ὡς εἰ καὶ
 « ὅ παρὸν ναυτικὸν ὑπερβαλοῖαν τῶ Δαρείον,
 « ἀλλ' ὅσφι παρῆσται πενταπλήσιον. πρὸς φάσιος ὦν
 « ἐπιλαβόμενοι, ἐπέτε αἰχρῶν εἶδον δὲ Ἴωνας ὁ βε-
 « λομῶν εἰ χεῖροις, ἐν κέρδει ἐποιθῶντο πρὸς ποιῆσαι
 « ἰατεῖα ἀσφῆτερα καὶ αἰδῶν. ὅτι Αἰάκης, παρ' ὅτι βίβλος λόγους ἐδέχοντο, πᾶσι μὲν ἰὼ Συλοσάντος

Quoniam in summo ancipiti res nostrae
 sunt, viri Iones, ut aut liberi simus aut
 ferui, & quidem tanquam fugitivi, si vul-
 tis deuitare calamitates, subeundus est
 vobis impraesentiarum labor: ita supera-
 tis hostibus liberi esse poteritis: sin au-
 tem ignaui fueritis, & ab ordine reces-
 seritis, nullam vestri spem habeo quo-
 minus poenas regi rebellionis detis. Sed
 assentiamini mihi, & vosipfos mihi per-
 mittite, & ego, diis & aequo iuuantibus,
 recipio vobis aut non concursuros hos-
 tes, aut si concurrent, multo inferiores
 futuros. His auditis, Iones sese Dio-
 nysio permisere. Ille classem assidue in
 cornua producens, ut remiges exerce-
 ret, subinde loca inter nauigandum va-
 riare cogitabat, quin etiam propugnato-
 res armatos esse, & reliquum diei naues
 in ancoris stare: quotidie laborem Ioni-
 bus exhibens, ad septimum vsque diem
 obtemperantibus atque imperata faci-
 entibus. Post eum diem Iones, utpote
 talium laborum insueti, tum defatiga-
 tione, tum sole afflicti, inter se dixere,
 Quo nos deorum offenso ista patimur?
 qui desipientes ac mente capti viro Pho-
 censi superbo tres naues habenti, omni-
 no nos permisimus, eumque toleramus?
 quos ille sumptos perdit intolerabilibus
 arumnis: quorum multi in morbum in-
 ciderunt, multi idem passuri videntur.
 quibus fatius est quiduis aliud quam
 haec mala pati, atque adeo seruitutem,
 siqua futura est, expectare, quam praesenti
 afflicti. Agite, huic ne deinceps
 obtemperemus. Haec inter se lo-
 quuntis, mox deinde nemo illi parere
 velle, sed tentoriis more militari in in-
 sula defixis, frui umbraculis, ac nolle na-
 ues ingredi, neque ad munia sua redire.
 Id animaduertentes Samiorum duces, &
 magnam Ionum confusionem, puta-
 uerunt sibi admittendam orationem
 Persarum, quam per nuncium aperue-
 rat Aecae Sylofontis filius, rogans ut a
 fociis deficerent, quum praesertim non
 fieri posse videretur ut regis potenti-
 am superarent, ac probe scirent, si praesentem
 Darii classem superassent, aliam
 quincuplo maiorem adfuturam. A-
 cti igitur occasionem, vbi primum vi-
 derunt Iones negantes se in officio fu-
 turos, lucrifaciendam putauerunt suo-
 rum sacrorum atque priuatorum con-
 seruationem. Aecae autem, cuius ora-
 tionem admisere Samii, filius Sylofontis

ἢ ἀδύατον ἀβασιλῆος ἀρη-
 γματα ὑπερβαλέσθαι, ὅτι τε ἐπιτάμενοι ὡς εἰ καὶ
 ὅ παρὸν ναυτικὸν ὑπερβαλοῖαν τῶ Δαρείον,
 ἀλλ' ὅσφι παρῆσται πενταπλήσιον. πρὸς φάσιος ὦν
 ἐπιλαβόμενοι, ἐπέτε αἰχρῶν εἶδον δὲ Ἴωνας ὁ βε-
 λομῶν εἰ χεῖροις, ἐν κέρδει ἐποιθῶντο πρὸς ποιῆσαι
 ἰατεῖα ἀσφῆτερα καὶ αἰδῶν. ὅτι Αἰάκης, παρ' ὅτι βίβλος λόγους ἐδέχοντο, πᾶσι μὲν ἰὼ Συλοσάντος

I Quantunque futura est,

Aecis

Aecis filius
 Sylogon
 admodum
 postquam
 Iones co-
 nes in cornu
 proprius
 lectum, tu
 ve egregie
 pecto sentie
 culpam. Die
 admodum
 sublaris velis
 que abisse, p
 tierarchi pe
 que, nolent
 ducibus. Qu
 rum concili
 nomina a m
 egregiorum
 rentur: ex
 Lebbi vide
 fugam cap
 mi: Qu
 eorum qui
 praecepit
 lebant per
 ra opprelli
 centum nau
 las cum qua
 delectorum
 multos foc
 inique se fa
 similes esse
 eius discurs
 complurib
 pluribus su
 terram suam
 non aues in
 is Chii in
 fugientes, im
 latis, per con
 cerunt. Ex qu
 gressi essent
 tenderunt
 cra legiere
 tos Ephraim
 tes, quum de
 fures esse & ad
 si ad vim arce
 obque interem
 occiderunt. I
 sis postquam
 lexi, capis tr
 ie non iam in
 sciens eum cu

Æacis filii fuit, Sami tyrannus, ab Aristagora Mileſio exutus principatu, quē admodum alii Ionix tyranni. Itaque poſteaquam Phœnices nauigare aduerſus Iones cœperunt, Ionesque & ipſi naues in cornua digeſtas producere, ac propius ventum eſt, præliumque conſertum, tunc quinam Iones ignaui, quiue egregii fuerint, haud queo pro comperto ſcribere, quia alius in alium reiicit culpam. Dicuntur tamen Samii, quemadmodum cum Æace compoſuerant, ſublatis velis ex acie exceſſiſſe, Samumque abiſſe, præter decem naues, quarum trierarchi permanserunt, dimicaruntque, nolentes dicto audientes eſſe ſuis ducibus. Quo ex facto cōmune Samiorum concilium eis donauit vt ipſorum nomina à maioribus repetita, tanquam egregiorum virorum in lapide ſcriberentur: extatque is lapis adhuc in foro. Leſbii videntes Samios qui iuxta erant fugam capeſſere, idem fecere quod Samii. Quum id plerique Ionum facerēt, eorum qui pugnando perſtitere, Chii præcipue circumuenti ſunt, & quia nolēbant perfide agere, edita egregia opera oppreſſi. Qui (vt ſuperius dictum eſt) centum naues quum præberent, ſingulas cum quadragenis propugnatoribus delectorum ciuium, etſi cernerent permultos ſociorum eſſe proditores, tamen inique ſe facturos cenſuerunt ſi illorum ſimiles eſſent: ſed relictis cum paucis ſociis diſcuſſando dimicauerunt, donec compluribus captis hoſtium nauibus, pluribus ſuarum amiſſis, cum ceteris in terram ſuam perſugerunt. Quorum vero naues inualidæ erant, quia laceratæ, iis Chii inſequentē hoſte ad Mycalem fugientes, impactis terræ nauibus ac relictis, per continentem pedestre iter fecerunt. Et quum in agrum Ephēſium ingreſſi eſſent, ſub noctem ad urbem contenderunt, quum illic à mulieribus ſacra legiferæ Cereris fierent. quos armatos Ephēſii ingreſſos agrum ſuum vidētes, quum de eis nihil audiſſent, ſuſpicati fures eſſe & ad mulieres tēdere, vniuerſi ad vim arcendam procurrerunt, Chioſque interemerūt: & hi quidē hoc caſu occiderunt. Dionyſius autem Phoceniſis, poſteaquam res Ionum acciſas intellexit, captis tribus hoſtium nauibus, abiit non iam in agrū Phoceniſem, (probe ſciens eum cum cetera Ionia direptū iri)

τῷ Αἰάκῳ, τυραννὸς δ' ἐὼν Σάμου, ὑπὸ τῷ Μιλήσιῳ
 Ἀρισταγόρῳ ἀπετέθη πρὸς ἑλπίδι, κατὰ τὸ οἰόμενοι
 ἦσαν Ἰωνίης τῶν ἄλλων. Τότε τὸν ἐπέεπε πλεον
 Φοίνικες, Ἰῶνες αἰτάνησιν καὶ αὐτοὶ τὰς νέας ἔπει κέ-
 ρας, ὡς δ' ἂν ἀγροὺς ἐγρόντο, καὶ σιωπῆσιν ἀλλήλοισι
 ἔσειθον, ὅτι ἐχὼ ἀπεκείως συγχεύονται οἱ Ἰῶνες τῷ
 Ἰωνίων ἐγρόντο ἀνδρες κακοὶ ἢ ἀγαθοὶ ἐν τῇ ναυμα-
 χίῃ ταύτῃ. δὴ ἡλοῖς γὰρ καταπιάνται. λέγουσι δὲ Σά-
 μιοὶ εἰς ταῦτα, καὶ τὰ συγκείμενα πρὸς τὸν Αἰάκῳ,
 αἰετάρημοι τῶν ἰσίων, ἀποπλώσασιν ἐκ τῶν ἰσίων ἐς τὴν
 Σάμον, πλὴν ἑνδεκά νεῶν τούτων δ' ἄπειρα ῥῆσι
 ἔμμενοι καὶ ἐναυμάχων, ἀνηκουσῆσαντες τοῖσι στρα-
 τηρίσι. καὶ σφίσι κοινὸν τῷ Σαμίων ἐδωκεν ἄλλο τῶ-
 νο δ' ἄρημα, ἐν τῇ ἡλια ἀγαγεφύσαι παρ' ἑστέρας,
 ὡς ἀνδράσι ἀγαθοῖσι ἡμιόμοισι καὶ ἐστὶ αὐτῇ ἡστέρας
 ἡ ἐν τῇ ἀγρῇ. ἰδομένοισι καὶ Λέσβοισι τὸν πρὸς ἑ-
 χέας φθύνοντας, ταῦτο ἐποίησαν τοῖσι Σαμίοισι ὡς δ'
 καὶ πλεῖνες τῶν Ἰωνίων ἐποίησαν ταῦτα ταῦτα.
 Τὰν δὲ πρὸς ἀμειναιῶν ἐν τῇ ναυμαχίῃ περὶ τῆς
 ἀντηχητάτα Χίοι (ὡς ἀποδεικνύμενοι τε ἐργα-
 λαμωρὰ ἐστὶν ἐτελοκακόντες) οἱ παρείροντο
 μὲν, ὡς σφίσι περὶ τὸν ἐρρήθη, νέας ἐκείων καὶ ἐπὶ
 ἐκείων αὐτῶν, ἀνδρας τεσσάρων τῶν ἀφ' ὧν
 λογάδας ἔπειτα θύοντας ὀρέωντες δ' ἄλλοι πολλοὶ
 τῶν συμμάχων περὶ δίδοντας, ὅτι ἐδικαίω ἡμέ-
 ρα τοῖσι κακῶσι αὐτῶν ὁμοῖοι, ἀλλὰ μετ' ὀλίγων
 συμμάχων μεμωωμένοι, διεκπλώνοντες ἐναυ-
 μάχων, ἐς ὃ τῶν πολεμίων ἐλόντες νέας συχνὰς, ἀ-
 πέβαλον τῶν σφετέρων νεῶν τὰς πλεῖνας. Χίοισι μὲν
 δὴ τῆσι λοιπῆσι τῶν νεῶν ἀποφθύνουσι ἐς τὴν ἐ-
 ωῦ τῶν. Ὅσοι δὲ τῶν Χίων ἀδύνατοι ἔσαν αἱ
 νέες ὑπὸ τρωμάτων, οὗτοι δὲ ὡς ἐδίακοντο, καὶ τῶν
 φυλακῶσι πρὸς τὴν Μυκαλίω. νέας μὲν δὴ αὐτῶν
 ταύτην ἐποκείλαντες κατέλιπον, ἣ δ' ἔπειτα ἐκομι-
 ζοντο ἀπὸ τῆς ἡπείρου. ἐπεὶ δ' ἐπέβαλον ἐς τὴν Ἐ-
 φεσίω κομιζόμενοι ἣ Χίοι, νυκτὸς τε ἀπικέοντες
 αὐτῶν, καὶ ἔονταν τῆσι γυναιξὶ ἀπὸ τῆς μοφορεῖ-
 ων, εἰς ταῦτα δὴ ἣ Ἐφέσιοι, οὔτε πρὸς ἀκνηρότες ὀ-
 πωσ εἶχε περὶ τῶν Χίων, ἰδόντες τε στρατὸν ἐς τὴν
 χερῶν ἐσβεβληκότα, πᾶν γὰρ σφέας καταδύσαντες
 ἐπὶ κλάπας, καὶ ἰέναι ἔπειτα τὰς γυναικας, δὲ βροχίον
 πρὸς ἡμῶν, ἐκ τῆνον τὸν Χίοις. ὅσοι μὲν νυκτὶ αὐτῆ-
 σι περὶ ἐπιπλον τύχησι. Διονύσιος δ' ὁ Φωκαεὺς, ἐπεί τε
 ἔμαθε τῶν Ἰωνίων τὰ ἀρήματα διεφθαρμένα, νέας
 ἐλὼν τρεῖς τῶν πολεμίων, ἀπέπλεε ἐς μὲν Φωκαίην
 ἐκέτι, δὲ εἰδὼς ὡς ἀνδρα ποδῶν) σὺν τῇ ἄλλῃ Ἰωνίῃ

XIV

XV

XVI

XVII

1 Quin & Ionum bona pars idem faciebat. Inter eos vero qui in pugna perſtiterunt, Chii aſperrime tractati fuerunt, quippe qui egregia facinora ederent, nullumque laborem detrectarent. Qui (vt ſup.

ὁ δὲ Ἰφίως ὡς εἶχε, ἐπλεεῖς Φοινίκῳ γαυλοῖς δὲ
 εἰ ταῦτα καταδύσας, καὶ ζήματα λαβῶν πολ-
 λα, ἐπλεεῖς Σικελίῳ. ὄρμεωμένος δὲ εἰθύτην,
 ληστὴς κατεστῆκε Ἐλλιάων μὲν Ἐσθῆνος, Καρχη-
 δονίων δὲ καὶ Τυρσιῶν. Οἱ δὲ Πέρσαι ἐπεὶ τε-
 τὴ ναυμαχίῃ εἰχῶν εὐθὺς Ἴωνας, τὴν Μίλητον πο-
 λιόρχεοντες ἐκ γῆς καὶ θαλάσσης, καὶ ὑπερύσσον-
 τες τὰ τεῖχεα, καὶ πόρτοιας μηχανὰς πρὸς φέρον-
 τες, αἰρέοισι κατ' ἀκρῆς, ἐκ τῶν ἐτεί δ' ἀπὸ τῆς ἀποστά-
 σιος τῆς Ἀρσαγέρω καὶ ἰσθμῶν ποδίσαντο τὴν 10
 πόλιν, ὥστε συμπεσεῖν ὁ πάρος τὰς χρησθῆλαι τὰς
 εἰς Μίλητον ἡρομύω. Χρεωμένοι γὰρ Ἀργεί-
 οισι ἐν Δελφοῖσι πρὸς σωτηρίας τῆς πόλιος τῆς σφε-
 τέρης, ἐχρήσθη ἑπὶ κείνῳ χρησθῆλαιον. ὁ μὲν ἐς αὐτοῖς
 εὐθὺς Ἀργείοις φέρον, τὴν δὲ παρρηθῆλαιον ἔχρησε
 εἰς Μιλησίοις. ὁ μὲν νῦν ἐς εὐθὺς Ἀργείοις ἔργον, ἐπεὶ
 καὶ τὸν ἡρώωμ τὸ λόγῳ, ἔτε μνησθήσομαι. τὰ
 δὲ τοῖσι Μιλησίοισι οὐ παρεοῦσι ἔχρησε, ἔχει
 ὡδε,

Καὶ τότε δὴ Μίλητε κακῶν ἐπιμηχανῶν ἔργων, 20
 Πολλοῖσι δειπνόν τε καὶ ἀγλαὰ δῶρα ἡρήσῃ
 Σαίῳ ἀλόγῳ πολλοῖσι πόδας νύκτοισι κρημάτων.
 Νηοῦ δὲ ἡμετέροιο διδύμοις δῆλοισι μελήσει.
 Τότε δὴ ταῦτα εὐθὺς Μιλησίοις κατελάμβανε, ὁ-
 πότε ἀνδρες μὲν αὖ πλεονῶντες ἐκτείνοντο ὑπὸ τῶν
 Περσέων ἐόντων κρημάτων, γυναικῶν δὲ καὶ τέκνα ἐν
 ἀνδραπόδων λόγῳ ἔγνοντο. ἰερόν δὲ εἰ διδύμοι-
 σι, ὀνόματι τε καὶ ὁ χρησθῆλαιον, συληθέντα ἐνεπίμ-
 ποσαν. τῶν δὲ ἐν τῶν ἰσθμῶν χρημάτων πολ-
 λάκις μνήμῳ ἑτέρωθεν τῶν λόγῳ ἐποιήσαμι. 30
 Ἐνθούτην αὖ ζωνηθέντες τῶν Μιλησίων ἦγοντο εἰς
 Σούσα· βασιλεὺς δὲ σφραγίσας Δαρείος, κακῶν οὐ-
 δὲν ἄλλο ποιήσας, κατόικισε ἐπὶ τῇ Ἐρυθρῇ καλο-
 μένῃ θαλάσῃ, ἐν Ἀμπιπόλι, παρ' ἰσθμῶν Τίγρης
 ποταμῶν ὁδῶν ἑρρέων, εἰς θαλάσσαν ἔξει. τῆς δὲ
 Μιλησίων χώρας αὐτοῖς μὲν αὖ Πέρσαι εἶχον τὰ πε-
 ρὶ τὴν πόλιν καὶ τὸ πεδῖον, τὰ δὲ ὑπεράκρια ἔδδον 40
 Καρσοὶ Πηδασθοῖσι ἐκτείναντο. Παροῦσι δὲ ταῦ-
 τα Μιλησίοισι πρὸς Περσέων, εἰς ἀπέδδον τὴν
 ὁμοίῳ Συβαρίται, οἱ Λάον τε καὶ Σκιδρόν οἴκειον,
 τῆς πόλιος ἀπεσφραγίσθη. Συβαρίται γὰρ ἀλού-
 σις ὑπὸ Κροτωνιητέων, Μιλησίοις πόρτες ἠβηδὸν
 ἀπεκείραντο τὰς κεφαλὰς, καὶ πένθος μέγα πρὸς ἐστῆ-
 χοντο. πόλιες γὰρ αὐτὰι μάλα δὴ τῶν ἡμεῖς ἰδόμεν,
 ἀλλήλοισι ἐξάνωθησαν, εὐθὺς ὁμοίως καὶ Ἀθηναῖοι.

1 Funditus euerterunt 2 Milesiis autem in hunc modum à Persis affectis, Sybaritæ qui vrbe sua exacli Laon & Scidron incolebant, gratiam parem non rependerunt. Siquidem Sybari olim à Crotoniatis capta, Milesii omnes puberes capita rasitare in-
 stiterunt, ingentemque lucum præferre ob calamitatem Sybaritarum. Duæ enim illæ ciuitates omnium quas nouimus maxime
 inter se hospitio coniunctæ fuerunt. Non sic autem Athenienses, vt Sybaritæ, —

sed vt erat, recta contendit in Phœni-
 cem: vbi nauibus onerariis spoliatis ra-
 praque ingenti pecunia, in Siciliam na-
 uigauit: atque illinc prodeundo, latroci-
 nia agitauit, in nullum quidem Græco-
 rum, sed in Carthaginenses ac Tyrre-
 nos. At Persæ, victis pugna nauali Ioni-
 bus, Miletum à terra atque mari obse-
 derunt, suffossisque muris, & omni ge-
 nere tormentorum admoto, eam ab
 arce ceperunt sexto quàm rebellauerat
 Aristagoras anno, atque diripuerunt: vt
 defuncta sit ea calamitate quam oracu-
 lum prædixerat. Siquidem Argiuis apud
 Delphos de ciuitatis suæ salute consu-
 lentibus, oraculum promiscuum reddi-
 tum est, quod in ipsos quidem Argiuos
 tendebat, sed ex adiectione ad Milesios.
 Quod quatenus ad Argiuos pertinet,
 quum ad eum locum venerimus, refere-
 mus: quatenus autem ad Milesios, ita
 habet,

*Tunc quoque commentrix operum Mi-
 lete malorum,
 Per multis cæna & præstantia munera
 fies,
 Crinitisque pedes tua pluribus abluet
 uxor:
 Nostri erit ast aliis delubri cura gemel-
 lis.*

Hæc tunc Milesiis contigerunt, quum
 ex iis plerique viri à Persis, qui criniti
 erant, sunt caesi, vxores ac liberi in prædâ
 cesserunt, templumque quod erat in ge-
 minis, & delubrum, iuxta oraculum de-
 flagrarunt. Pecuniarum autem quæ in hoc
 templo erant, sæpe alibi mentionem fe-
 cimus. Milesii conseruati à cæde, dehinc
 Susa perducti sunt. quos rex Darius nul-
 la alia pœna afficiens, collocauit in vrbe
 Ampa ad mare quod rubrum vocatur
 sita, vbi fluius Tigris eam præterfluens
 exit in mare. Agrum Milesium vrbi cir-
 cumiectum atque planitiem ipsi Persæ
 obtinuerunt, montana Caribus Pedasensibus
 possidenda dederunt. 2 Hæc Mi-
 lesiis à gente Persarum passis non reddi-
 derunt vicem Sybaritæ, qui vrbe exu-
 ti Laon & Scidron incolebant. nam
 Sybari à Crotoniatis direpta, vniuersi
 Milesii qui puberes erant capita derase-
 runt, & ingentem lucum exhibuerunt.
 Ex omnibus enim ciuitatibus (quas no-
 uimus) hæ præcipue mutuo hospitio
 iungebantur. At non item Athenienses,

sed Miletu expugnationem se permole-
 ste tulisse cum aliis multis rebus decla-
 rarunt, tum vero hac, quod Phrynicho
 docente fabulam qua de Miletu direpta
 fecerat, theatrum illacrymauit, & Arhe-
 nienfes eum, quod domestica mala re-
 fricuiffet, mille drachmis multaerunt,
 adiecto interdico nequis postea ea fa-
 bula vteretur. Et Miletus quidem Mile-
 fiis defolata est. Samiis autem iis qui ali-
 quid habebant, adeo non id quod sui
 duces erga Medos fecerant, probabatur,
 vt inito secundum pugnam naualem
 confilio, vifum fit, priufquam eo tyran-
 nus Aaces veniret, in coloniam profici-
 fcisci, ne manentes & Medis feruient &
 Aeci. Etenim per hoc idem tempus
 Zanclexi (qui funt Sicilienfes) miffis in
 Ioniam nunciis, folicitabant Iones ad
 Pulchrum litus, cupientes illic urbem
 Ionum condere. Hoc autem litus quod
 Pulchrum dicitur, Siculozum quidem
 est, fed ad Tyrreniam Siciliae vergit.
 His ergo folicitantibus, foli ex Ionibus
 Samii cum iis qui effugere Milefiis eo
 concesserunt. Quibus in Siciliam ten-
 dentibus, iamque appulfis Locros epi-
 zephyrios, hoc rei contigit, vt interea
 Zanclexi vna cum fuo rege (cui nomen
 erat Scythes) obfiderent urbem Siculo-
 rum, vt eam expugnarent. Idque quum
 audiffet Anaxileus tyrannus Rheginus,
 quod erat Zanclexorum hostis, adiens
 Samios, fuafit fatius effe vt Pulchrum li-
 tus, ad quod nauigabant, valete fine-
 rent, & Zanclexam occuparent vitis de-
 fertam. Samii perfuafi Zanclexam occu-
 parunt. Id Zanclexi quum audiffent, vrbi
 fuæ fuppeticas ferunt, aduocato Hippo-
 crate Gelæ tyranno. erat enim is eorum
 focius. Qui pofteaquam ad illos iuuan-
 dos cum exercitu venit, Scythæ Zanc-
 lexorum monarcho, tanquam vrbis de-
 fertori, & fratri eius Pythogeni vincula
 indidit, eofque in oppidum Inycum re-
 legauit: at ceteros Zanclexos Samiis
 (cum quibus publice loquutus fuerat)
 dato & accepto iureiurando, prodidit,
 pacta mercede vt ¹ dimidium omnis
 prædæ vrbicæ atque captiuorum ipfe
 haberet, item omnia quæ in agris ef-
 fent: quamquam plerofque Zanclexo-
 rum titulo captiuorum in vinculis
 habebat: ² quorum fummos quof-
 que trecentos Samiis occidendos tra-
 didit: quod tamen illi facere noluerunt.

Α' θλωμοί μὲν γὰρ δὴλον ἐποίησεν ὑποφραχθεθέντες
 τῆ Μιλήτω ἀλώσει, τῆ τε δὴν πολλαχῆ, καὶ δὴ καὶ
 ποίησαντι Φρυγίῳ δράμα Μιλήτω ἀλώσει, καὶ δι-
 δάξαντι, ἐς δάκρυά τε ἔπεισαν ὁ δὲ γὰρ ἔστιν, καὶ ἐζημίω-
 σαν μιν, ὡς ἀναμνήσαντα οἰκῆια κακὰ, χιλίοσι δρα-
 χμῆσι καὶ ἐπέταξαν μηκέτι μηδένα χρῆσθαι τὸ
 τῷ δράματι. Μίλητος μὲν νῦν Μιλησίων ἡρήμιστο.
 Σαμίων δ' ἴσσι ἡέροι, ὁ μὲν ἐς τὸν Μήδους ἐκ τῆ
 φρατῶν τ' σφετέρων ποιητῆν, ἔδραμψ' ἡρεσκε ἔδο-
 κσε ἡμῶν τ' ναυμαχίῳ ἀντίκα βυθλομορφοῖσι, τῶν
 ἡσφι ἐς τ' χῶρῳ ἀπικέσθαι τὸν τύραννον Αἰάκειά, ἐς
 Σποικίῳ ἐκπέδον, μηδὲ μόνοντας, Μήδουσι τε καὶ
 Αἰάκεισι δ' ἀλβόν. Ζαγκλαῖοι γὰρ τὸ Σποικίῳ
 τὸν αὐτὸν χρόνον τὸτον πέμποντες ἐς τ' Ἰωνίῳ ἀγγέ-
 λους, ἐπεκαλέοντο τὸν Ἰῶνας ἐς Καλίῳ αὐτ' βυθλο-
 μορφοῖ αὐτῆ πόλιν κτίσαι Ἰῶνων ἢ τὴν Καλὴ αὐτῆ ἀ-
 κτή καλομορφή, ἐστὶ μὲν Σικελῶν, πῶρος δ' Ἰουρσῶν
 ἡ τετραμορφή τ' Σικελίης. Τυτέων ὧν ἔπινα λεο-
 μορῶν, οἱ Σάμοι μὲν Ἰῶνες ἐσαλῆσαν, σὺν δὲ σφι
 Μιλησίων τὸ ἐκπεφθῆτες. Ἐν ᾧ τῶν δὲ δὴ ἡ
 ξυμῶν ἡμέρας Σάμοι γὰρ κομιστομορφοῖ ἐς Σικε-
 λίῳ, ἐξήμοντο ἔπι Λοκροῖσι ἴσσι ἔπιζεφυροῖσι, ἐκ
 Σαγκλαῖοι, αὐτοῖ τε ὁ βασιλεὺς αὐτέων, τῶν ἔνομοι
 ἡ Σκύθης, πῶρεκαθάρ, πόλιν τ' Σικελῶν ἐξελθόν
 βυθλομορφοῖ μαθῶν τ' τῶν ὁ Ρῆγῆς τύραννος Ἀνα-
 ξίλεως, ὅτε ἐὼν δ' ἀφορος ἴσσι Ζαγκλαῖοι, συμ-
 μίξας ἴσσι Σαμίοισι, ἀναπέθη ὡς χρεῶν εἶη Καλίῳ
 μὲν ἀκτίῳ ἐπ' αὐτῶν ἐπλεον, εἰαν χαίρῶν, τῶν δ' Ζαγκ-
 κλῶ χρεῖν, ἐδ' ἔαν ἐρήμην ἀνδρῶν. πῶρεμορῶν τ' τ' Σα-
 μίων, ἐχόντων τ' Ζαγκλίῳ, ἐν ταῦτα οἱ Ζαγκλαῖοι
 ὡς ἐπύθοντο ἐχρημῶν τ' πόλιν ἐαυτῶν, ἐβόηθηον αὐτῆ,
 καὶ ἐπεκαλέοντο Ἰπποκράτῆ τ' Γέλης τύραννοῖ ἡ
 γὰρ δὴ σφι ἔσσι σύμμαχος. ἐπεῖ τε ἡ αὐτοῖσι καὶ ὁ Ἰπ-
 ποκράτης σὺν τῆ φρατῆ ἡκε βοήθειαν, Σκύθῳ μὲν
 τὸν μὲν ἀρχοῖ τ' Σαγκλαῖων, ὡς ἀποβαλόντα τ' πό-
 λιν, ὁ Ἰπποκράτης πεδῆσας, ἐ τὸν ἀδελφεὸν αὐτῶν
 Πυθηγῆρα, ἐς Ἰνυκον πόλιν ἀπέπεμψε. τὸν δ' ἰοι-
 πῆς Ζαγκλαῖοι, κρινολογοσάμνος ἴσσι Σαμίοισι,
 καὶ ὄρχονδοῖς, καὶ δ' ἀμῶν, πῶρε δ' ἀκεῖ μισθὸς δὲ τὸ
 ἡ εἰρημῶν ὁ δὲ ὑπὸ τῶν Σαμίων, πάντων τῶν
 ἔπι πλῶν καὶ ἀνδραπόδων τῶν ἡμισα ἡ λαβεῖν τῶν
 ἐν τῆ πόλι. τῶν δ' ἔπι τῶν ἀγρῶν πάντα, Ἰπποκρά-
 τῆ λαγχανῶν. τὸν μὲν δὴ πλεῦσας τῶν Ζαγκλαῖων
 αὐτοῖς ἐν ἀνδραπόδων λόγῳ εἶχε δῆσας. τὸν δ' ἐκ-
 ρυφαῖοις αὐτέων τεικησίοις, ἔδωκε ἴσσι Σαμίοισι
 καλασφάξαι ἡ μὲν ἴσσι ἴσσι Σάμοι ἐποίησαν τῶν.

— qui quum manifesta alioquin indicia condolefcentiæ multifariam eam ob causam dediffent, infuper Phrynicho tra-
 gœdiam de Miletu capta feribente per scenicosque edente, quum theatrum ipsum in lacrymas verfum effet, ipsi Athenienfes poe-
 matis autorem mille drachmis multaerunt, tanquam proprias eorum calamitates commemoraffet. Ita Bud. hunc locum interpretet.
¹ Dimidium totius fuppellectilis & mancipiorum quæ in vrbe effent, ipfe hab. ² Ex quibus Zanclexis trecentos qui primo-
 res inter fuos erant.

Σκύθης δὲ ὁ τῆς Ζαγκχαίων μοιῶν υἱός, ἐκ τῆς Ἰνυχοῦς ἐκδιδήσκει ἐς Ἰμέριον. ἐκ δὲ ταύτης παρῶν ἐς τὴν Ἀσίαν, καὶ αἰέθῃ τῆς βασιλῆα Δαρείου. καὶ μὴ εἰσόμεσε Δαρείου πόρτων ἀνδρῶν δικαιοτάτων εἰσοσοὶ ἐκ τῆς Ἑλλάδος παρ' ἐαυτὸν αἰέθῃαν. καὶ γὰρ τῆς βασιλῆα βασιλῆα, ἐς Σικελίαν ἀπῆκεν· καὶ αὐτὸς ἐκ τῆς Σικελίης, ὅπου τῆς βασιλῆα. ἐς ὁ γῆρα μέγα ὄλβιος ἐὼν ἐτελεύτησε ἐν Πέρσῃσι. Σάμιοι δὲ ἀπαμαχθέντες Μήδων, ἀπονητὴ πόλιν καλλίστην Ζάγκλην ἰοῦσιν ἐπὶ τὴν ναυμαχίαν τῆν ἐπὶ τὴν Μιλήτου ἡρομόδω, Φοίνικες, κελθυσάντων Περσέων, κατήχον ἐς Σάμον Αἰάκεια Συλοσάντος, ὡς πολλοὺ τε ἀξίον ἡρομόδων σφίσι, καὶ μεγάλα κερτασάμενον. καὶ Σάμιοισι μοιῶσι τῆν ἀποσάντων ἀπὸ Δαρείου ἀπὸ τῆν ἐκλείψῃ τῆν νεῶν τῆν ἐν τῆ ναυμαχίῃ, οὔτε ἡ πόλις, οὔτε τὰ ἱερὰ ἐνεσφῆθη. Μιλήτου δὲ ἀλούσης, αὐτίκα Καρίδων ἔχον τὴν Πέρσῃσι τὰς μὲν ἐβελοντὶ τῆν πολιῶν ἑσποκουλάσας, τὰς δὲ ἀνάγκη προσήχοντο. ταῦτα μὲν δὲ οὕτω ἐγένετο. Ἰστιαῶν δὲ τῶν Μιλησίων ἐόντων ἐπὶ Βυζαντίον, ἐσυλλαμβάνοντι τὰς Ἰώνων ὀλκῆδας ἐκ πλεῖστας ἐκ τῆ Πόντου, ἡλαθῆμεται τὰ ἐπὶ Μίλητον ἡρομόδω. ταῦτα μὲν δὲ ἐπὶ Ἑλλήσποντον ἔχρητα φηγήματα, ὅτι περὶ τῆ Βισαλτῆ Ἀπολλοφάειος παιδὶ Ἀβυδίων· αὐτὸς δὲ ἔχων Λεσβίοις, ἐς Χίον ἐπλεε. καὶ Χίων φεσηρῆ ἑσποσειμῆρῃ μιν, σωέβαλε ἐν Κοίλοισι κελθυσάντων τῆς Χίης χώρας. ταῦτων τε δὲ ἐφόνθησε συχνοὶς, καὶ τῆν λοιπῶν Χίων, οἷα δὲ κεκακαρωμένων ἐκ τῆς ναυμαχίης, ὁ Ἰστιαῶς ἔχων ἐπὶ Λεσβίοις ἐπικράτησε, ἐκ πολίχνης τῆ Χίων ὀρμεῶνδρος. Φιλέει δὲ κως προσσημῆρῃν βῆτ' αὐτὸς μέλλη μέγαλα κελθῆ ἢ πόλις ἢ ἐθνεί ἐσσεσθαι. καὶ γὰρ Χίοισι περὶ τῆτον σημήρῃα μέγαλα ἐφῆρτο. τῆτον μὲν σφίσι πέμψασιν ἐς Δελφοὺς χροῖν νελευιῶν ἐκαστὸν, δύο μοιῶσι ταῦτων ἀπενός ποσαν, ἐπὶ δὲ ὅκτω τε καὶ ἐνενήκοντα αὐτῶν λοιμὸς ἀπολαβὼν ἀπὸ τῆν ἐπὶ τῆ πόλις αὐτὸν τῆτον χροῖνον, ὀλίγην περὶ τῆ ναυμαχίης, παισὶ γροῦμματὰ διδασκαλοῦσι, ἐπέπεσε ἡ φῆγη, ὡς τε ἀπὸ ἐκαστῶν τῶν εἰκοσὶ παιδῶν εἰς μοιῶς ἀπέφυγε. ταῦτα μὲν σφίσι σημήρῃα ὁ θεὸς προσέδειξε. μετὰ δὲ ταῦτα, ἡ ναυμαχίη ἐσπολαβούσα, ἐς γῆν τὴν πόλιν ἔβαλε. ὅτι δὲ τῆ ναυμαχίη ἐπεφῆρτο Ἰστιαῶς Λεσβίοις ἀχων. κεκακαρωμένων δὲ τῆν Χίων, καταφροῦν βῆπετῶς αὐτῶν ἐποίησεν. Ἐνθὺν δὲ ὁ Ἰστιαῶς ἐσσεσθῆρτο ἐπὶ Θάσον, ἀχων Ἰώνων καὶ Αἰολέων συχνοὶς. περὶ ταῦτα μὲν δὲ ἡ Θάσον

ἡ. σέμιν. ἑλίαν.

216

Ceterum Scythes Zanclæorum monat-xxiv chus ex Inyco profugit in Himeram, atque illinc tranfmisit in Asiam, ascenditque ad Darium regem: quem Darius iustissimum virorum omnium censuit qui è Græcia ad se ascendissent. nam quum exorato rege in Siciliam abiisset, rursus è Sicilia ad regem rediit: donec natu grandior ac ¹ beatus apud Persas excessit è vita. Samii itaque Medis liberati, Zanclam urbem pulcherrimam nullo negotio adepti sunt. Ceterum post navale prælium pro Mileto gestum, Phœnices iubentibus Persis Æacem Sylofontis filium tanquam de ipsis bene meritum, & qui egregiam operam nauasser, Samum reduxerunt. Quæ ciuitas, sola ex omnibus quæ à Dario rebellauerant, ea fuit cuius neque urbs neque templa incenderentur, quod in pugna navali à sociis defecisset. Statim expugnata Mileto Persæ Cariam cepere, ciuitatibus partim se ultro dederunt, partim vi adactis. Et hæc quidem ita gesta sunt. ² Histiaeo autem Milesio, dum circa Byzantium agit, & Ionum oneratas naues quæ è Ponto cursum tenebant, intercipit, affertur nuncius de rebus ad Miletum gestis. itaque negotiis ad Hellespontum pertinentibus Bisaltæ Apollophanis filio Abydeno delegatis, ipse habens Lesbios, Chium nauigat, & apud locum quendam agri Chii quem vocant Caucaua regionis, quod ab eius præsidio nõ reciperetur, congressus, permultos eorum interfecit: simulque ceteros Chios, utpote ex pugna navali male affectos, subegit, quodam ex eorum oppidulo cum Lesbiiis progrediens. Sed videlicet quoties ingentes sunt euenturæ calamitates vel ciuitati vel nationi, solent signis prænunciari. etenim Chiis ante hanc cladem ingentia signa contigerant: vnum, quod ex choro centum iuuenum quos miserant Delphos, duo omnino rediere, nonaginta octo pestilentia absumptis: alterum, quod sub idem tempus, paulo ante naualem pugnam, tectum supra pueros litteras discentes corruit, ita vt ex centum viginti pueris vnus omnino euaserit. hæc eis signa deus præmonstrauit. Post hæc excepit pugna naualis, quæ ciuitatem in genua deiecit. Accessit ad cladem naualis pugne Histiaeus cum Lesbiiis, qui ³ Chios iam exhaustos facile ad excidiũ deduxit. Histiaeus autè illinc cum multa Ionum & Æolũ copia aduersus Thasum contendit. Cui Thasum obsidenti quum

XXV

XXVI

XXVII

XXVIII

1 Prædiques 2 Chios iam malis confectos facile subegit.

esset

ἴσσι ἴωσι τρεῖς πεδῶν ἄνδρες ἐν ἡμέρᾳ σφίσι. ὡς
 γὰρ δὴ ἐπεκράτησαν τῶν πόλιων, παῖδας τε δὴ βίαι-
 δεσάτους ἐκλεγεμένους ἔξεταμον, καὶ ἐποίησαν αὐτοῖς
 ἀνδράσιν, εἴ τι βίου χάρις καὶ παρθένοις τὰς καλλιτε-
 ῦσας, ἀναπαύσας πρὸ βασιλῆα. ταῦτα τε δὴ ἐ-
 ποίεω. ἔπειτα πόλιος ἐπιμύθεον ἀπέστειλε ἴσσι
 ἱερεῖσι. οὕτω δὴ ἴσσι ἴωνες κατεδύλωθησαν
 πρὸ τῶν ἡμετέρων Λυδῶν, δις δὲ ἐπέστη ἴσσι
 Περσέων. Ἀπὸ δὲ ἴωνος ἀποδημασφόρος ἰνα-
 λικός στρατός, τὰ ἐπὶ δεξιῆ ἐσπλέοντι τῆς Ἑλ- 10
 λησσόντες, αἴρειε πάντα. τὰ γὰρ ὅτι δὲ ἔξια ἀπέστειλε ἴσσι
 Πέρσησι ὑποχείρια ἰωγενήτο καὶ ἠπειρον, εἰσὶ δὲ
 ἐν τῇ Εὐρώπῃ αἰδέ τῆς Ἑλλησσόντες, Χερσονήσος
 τε, ἐν τῇ πόλιος πολέες εἰσὶ, καὶ Πέρηντος, καὶ τῆς
 χερσὶ τῆς Ὀρηίκης, καὶ Σηλυβείῃ τε ἔβυζανθίου.
 Βυζανθίου μὲν γὰρ οἱ Πέρητες Χερσονήσοι, ἐπὶ ὑπέ-
 μιναν ὅτι πλεόνας δὴ Φοίνικας. ἀλλ' οἴησαν φε-
 ρόντες ἀπολιπόντες τὴν πόλιν, ἔσω ἔς τὴν Εὐξείνου πόν-
 τος ἐστὶ ταῦτα πόλιν Μεσαμβρίῳ οἰκισαν. 20
 Φοίνικες κατακαύσαντες ταύτας τὰς χώρας τὰς κα-
 ταλεγειῖας, τὰ πονταῖα ἐπὶ τῆς Πελοπόννησον, καὶ
 Ἀργολίαν, αὐτοῖς δὲ ταύτας νείμαδες, ἐπλεον αὐτοῖς
 ἔς τὴν Χερσονήσον, ἔλαβον τὰς ἐπιλοίπους τῶν
 πόλιων, ὅσας προσόντες ἐκατέσταν. ἐπὶ δὲ Κυ-
 ζικόν δὲ ἐπλώσαν τὴν δεξιῶν. αὐτοῖς γὰρ Κυζικίωνοι
 ἐπὶ πρῶτον τῶν Φοινίκων ἐσπλου τῶν τε, ἐγγενέσθαι
 ὑπὸ βασιλείῃ, οἱ βαρεῖ τὰ Μεγαβύζης ὁμολογή-
 σάντες ἐν Δασκυλίᾳ ὑπὸ ἀρχῆ. τὴν Χερσονήσον,
 πλὴν Καρδίας πόλιος, τὰς ἄλλας πάσας ἐχειρώ-
 σαυτοῖς Φοίνικες. 30
 Ἐτυραννίδε δὲ αὐτῶν μετρί-
 ῶτε Μιλτιάδης ὁ Κίμωνος τῆς Σπυσαγρέω, κτη-
 σαυτοῖς τῶν δεξιῶν ταῦτε πρῶτον Μιλτιάδεω
 τῆς Κυζικίας, ἔπειτα ταῦτε εἶπον Δόλογοι Ὀρηίκης
 τῆς δεξιῶν τῆς Χερσονήσον ταῦτε ἔστων 40
 Δόλογοι
 καὶ πεισθέντες πολέμῳ ὑπὸ Ἀψινθίων, ἔς Δελφοὺς
 ἐπεμψαν δὴ βασιλῆα πρὸς τὸν πόλεμον χερσο-
 νόμοις. ἢ δὲ Πυθίᾳ σφί ἀνείλε οἰκιστῶν ἐπαγεῖσθαι ἐπὶ
 τῆς χερσὶ τῆς Ὀρηίκης ἀπὸ τῆς ἀπὸ τῆς ἑσπέρης
 ἐπὶ ξείνια καλέσθαι. ἰόντες δὲ Δόλογοι τῆς ἰριῶν ὁ-
 δῶν, ἔξω Φωκέων τε καὶ Βοιωτῶν ἦσαν. καὶ σφείας ὡς οὐ- 40
 δεῖς ἐκάλει, ἐκ τῆς ἀπὸ τῆς Ἀθηνῶν. Ἐν δὲ τῆσι
 Ἀθηνῶσι τινικαῖα εἶχε μὲν ἔπρῳ κράτος Πισίστρα-
 τος, ἀπὸ τῆς ἐδωάσενε καὶ Μιλτιάδης ὁ Κυζικίου, ἐὼν
 οἰκίης τεθειπὸς τῶν τῶν ἀνέκαθεν, ἀπὸ Αἰακῶ
 τε καὶ Αἰγίνης γενεῶν. τὰ δὲ νεώτερα, Ἀθηνῶν,

Ionibus, quum ex aduerso castra habe-
 rent. nam posteaquam potiti sunt vrbi-
 bus, formosissimos quoque puerorum se-
 ligentes castrauerunt, ex electis testibus
 facientes eunuchos: virginesque forma
 praestantissimas ad regem transportarunt:
 & super haec, vrbes cum ipsis templis
 cremauerunt. Ita tertio Iones sunt in
 seruitutem redacti, primum a Lydis, bis
 deinceps a Persis. Profectus ab Ionia
 X XXXII
 navalis exercitus, omnia quae ad laeuam
 sunt in Hellespontu nauigantibus, sub-
 egit. nam quae sunt ad dexteram, iam
 subacta erant a Persis per continentem.
 Hellesponti autem haec in Europa sunt,
 Chersonesus, in qua frequentes sunt vr-
 bes, & Perinthus, & muri super Thra-
 ciam, & Selimbria, & Byzantium. Quo-
 rum Byzantii, & qui vltiori in litore
 sunt Chalcedonii, ne expectauerunt qui-
 dem aduentum Phoeniciae classis: sed re-
 lictis suis vrbibus, in interiora Euxini
 ponti recesserunt, ibique vrbem Mesam-
 briam condiderunt. at Phoenices his vr-
 bibus quas commemoravi incensis, ad
 Praeconnesum & Artacen se conuertunt.
 Quibus & ipsis igni traditis, rursus in
 Chersonesum reuehuntur, ceteri ceteras
 vrbes quas superiore accessu non
 euerterant. nam Cyzicum ab initio ne
 accesserat quidem, quod ipsi Cyziceni,
 iam ante aduentum hunc classis Phoe-
 nicum sub rege erant, quom se Oebari
 filio Megabyzi qui Dascylii praeses erat,
 dedissent. Ceteras Chersonesi vrbes
 (praeter Cardiam) Phoenices subegerunt:
 Quarum vsque ad id tempus tyrannus e-
 rat Miltiades, filius Cimonis, nepos Ste-
 fagorae: cuius imperii autor fuerat Mil-
 tiades Cypseli filius, ad hunc modum:
 Dolonci Thraces qui Chersonesum hanc
 tenebant, quom ab Absinthiis bello ve-
 xarentur, reges suos, vt de bello consule-
 rent, Delphos miserunt. quibus Pythia
 respondit vt coloniae in suam terram de-
 ducendae cum autorem asciscerent qui
 primus eos templo abeuntes hospitio
 inuitasset. Dolonci sacram viam ingres-
 si, per Phocenses atque Beotios iter fe-
 cerunt: a quorum nemine inuitati, A-
 thenas diuertunt. Ea tempestate A-
 XXXIII
 thenis omne quidem imperium tene-
 bat Pisistratus, dominabatur tamen &
 Miltiades Cypseli filius e familia Te-
 thrippotrophi, ab Aeaco & Aegina ori-
 undus, nuper familia facta Atheniensis,

20. θανάμ
θεσίμ

20. θανάμ
θεσίμ

20. θανάμ
θεσίμ

1 Vnde quod paulo post dicit de palma quam hic quadrigario curriculo reportauerat. ibi enim est ἰσόμενα ἀμνηστικὸς τὸ θεῖον, ut hic
 οἰκίης τῆς ἐπιπολέου. quod (ut verba senant) significat, Ex familia quadringes equos alente. vel. Equos ad quadrigarium cursum. Ex
 quo videtur voluisse lectores splendorem opulentiamque domus colligere. 2 Longius quidem repetita origine ab Aeaco & Aegina
 oriundus, at propius repetita Atheniensis,

cuius

cuius autor extitit Philæus Æaci filius. Miltiades hic, ut sedebat in domus suæ vestibulo, cernens Doloncos prætereuntes, non illius loci vestem gerentes, neque tela, homines in clamavit: accedentibusque obtulit domicilium & hospitem congriarium. Illi in domum excepti & hospitaliter accepti, aperuerunt ei oraculum, precesque addiderunt ut deo obsequeretur. Miltiades ea oratione audita confestim persuasus est, ut qui pertæsus imperium Pisistrati, cuperet illinc emigrare: protinusque Delphos se contulit oraculum consulturus nunquid faceret quod à Doloncis rogaretur. Iubente Pythia, ita Miltiades Cypseli filius, (qui quadrigario curriculo prius Olympicam palmam reportauerat) una cum Doloncis nauigauit, assumptis Atheniensium voluntariis quibusque ad expeditionem ineundam: & ubi locum illum tenuit, ab iis qui se deduxerant, tyrannus creatus est. Is ante omnia Chersonesi isthmum, id est, breuem inter duo maria intercapedinem, ab urbe Cardia ad Paetiam muro præsepserit, ne ab Absinthiis regionem incurstantibus infestari posset. Iunt autem isthmi sex ac triginta stadia. ab hoc autem isthmo introrsus, omnis Chersonesus quadringentorum viginti stadiorum est longitudo. Miltiades igitur, inter septis faucibus Chersonesi, atque hoc modo Absinthiis cohibitis, primis ceterorum Lampfacenis intulit bellum: illi dispositis insidiis eum viuum cepere. Eare Cræsus Lydus audita (erat autem Cræso Miltiades charus) per nuncios Lampfacenis præcepit ut hominem missum facerent: alioqui se illos in morem pini extriturum comminatus est. Hac oratione nutantibus Lampfacenis, quid sibi vellet quod Cræsus minabatur se illos in morem pini extriturum, vix tandem quidam è maioribus natu intelligens, quid illud esset exposuit, inquiring pinum ex omnibus arboribus solam esse quam excisa nullam sobolem remittat, sed profusus emoriatur. Eapropter veriti Cræsum Lampfaceni, solum Miltiadem remiserunt. Ita Miltiades ob Cræsum euasit: qui postea sine liberis moriens, imperium atque opes tradidit Stefagoræ, Cimonia sui è matre germani filio. Cui defun-

Φιλῆου τῷ Αἰάκτου πατρὸς ἡμιόμου πρῶτον τῆς οἰκῆς ταύτης Ἀθηνῶν. Ἐπὶ ὁ Μιλτιάδης, κατ' ἡμέρας ἐν τοῖσι πρῶτοις τοῖσι ἑωυτῆ, ὁρέων τῶν Δολόγκων παριόντας, ἐδήτη ὅσα ἐγχεῖν ἐχρήσασθαι, καὶ ἀρχμας, πρῶτον βῶτα καὶ σφι πρῶτον ελθοῦσι, ἐπηγείλατο καταχρησθῆναι καὶ ξείνια. Ὁ δὲ δὲ ἀρμόριοι, καὶ ξεινιαδέντες ὑπὸ αὐτῶν, ἔξεφαινον πρὸ τῶν μάρτυριον. ἐκφῆσαντες δὲ, ἐδέοντο αὐτῶν τὰ θεῶν μιν πείθεσθαι. Μιλτιάδεα δὲ ἀκούσαντα, παρ-
 10 αὐτῶν ἐπέσειε ὁ λόγος, οἷα ἀρμόριον τε τῆ Πεισι-
 στράτου ἀρχῆς, ἔβουλόμην ἐκποδῶν εἶναι. αὐ-
 τῶν δὲ ἐσάληες Δελφοῖς, ἐπειρησόμενος δὲ χρεῖσ-
 εῖον εἰ ποιοῖν ταῦτα αὐτῶν. Ὁ Δολόγκων πρῶτον δέον-
 τ. Κελθούσης δὲ καὶ τῆς Πυθίης, οὕτω δὲ Μιλ- 218
 τιάδης ὁ Κυψέλου ὀλύμπια ἀνήρηκώς πρῶτον
 εὐτεῶν τεθελῶσῶ, τότε πρῶτον λαβὼν Ἀθη-
 ναίων πρῶτον βουλόμην μετέχειν τῆς πόλεως, ἐ-
 πλεε ἅμα τοῖσι Δολόγκων, καὶ ἔσκε πῶν χερῶν καὶ
 μιν. Ὁ ἐπαρμόριοι τῶν ἄλλων κατεστήσαντο. ὁ δὲ
 20 πρῶτον μὲν ἀπέτειχε τῶν ἰαθμῶν τῆς Χερσονή-
 σου, ἐκ Καρδίης πόλιος ἐς Πακτύλιον, ἵνα μὴ ἐχρη-
 σθῆται. Ὁ Ἀθηναῖοι δηλέεσθαι ἐσβάλλοντες ἐς τὴν
 χερῶν. εἰσὶ δὲ οὐρεὶ σαδῆς ἕξ τε καὶ τελέκοντα τῶν
 ἰαθμῶν. ἀπὸ τῶν ἰαθμῶν τούτων ἡ Χερσονήσος εἶσθαι
 πᾶσα ὅσα σαδίων εἶσθαι καὶ τετρακισίων δὲ μῆκρος.
 Ἀπὸ τετρακισίων δὲ αὐτῶν τῆς Χερσονήσου ὁ Μιλ-
 τιάδης, ἐπὶ τῶν Ἀθηναίων ἔπειτα τοῖσι δὲ ὡσαύτως,
 τῶν λοιπῶν πρῶτοις ἐπολέμησε Λαμψακίωσι
 καὶ μιν. Ὁ Λαμψακῆνοι οἱ λοχῆσαντες ἀφῆσαν τῶν
 30 χερῶν. ὡς δὲ ὁ Μιλτιάδης Κερίσῶν τῶν Λυδῶν ἐν
 γῶνι γηρῶς. πρῶτον μὲν ὁ Κερίσος ταύτας
 πέμπων πρῶτον ἔπειτα τοῖσι Λαμψακῆνοις, μετέ-
 ναυ Μιλτιάδεα. εἰ δὲ μὴ, σφέας πῆτος ἔπειτα
 ἀπέλλεε ἐκτελεῖν. πρῶτον μὲν δὲ τῶν Λαμ-
 ψακῆνων ἐν τοῖσι λόγοις, ἡτέλει δὲ ἔπος εἶναι τῶν
 ἀπέλλεσθαι ὁ Κερίσος, πῆτος ἔπειτα ἐκτελεῖν,
 μόνος κατὰ μαθῶν τῶν ἑωυτῶν πρῶτον μὲν, εἶπε δὲ ἐ-
 ὄν, ὅτι πῆτος μόνος δένδρων πάντων ἐκκοπέσθαι,
 βλαστῶν ὅσα ἐν μέλι, ἀπὸ πρῶτον μὲν ἔπειτα πῶν
 40 λυδῶν. δέισθαι δὲ ὡς οἱ Λαμψακῆνοι Κερίσον, λυσάν-
 τες μετήχθη Μιλτιάδεα. Οὕτως μὲν δὲ τῶν
 Κερίσον ἐκφῆσαν, ὡς ταύτας τελεῖν ἅπαις, τῶν
 ἀρχῶν τε καὶ ἀρχήματα πρῶτον μὲν Σίησαρχῶν τῶν
 Κίμωνος ἀδελφῶν πατρὸς ὁμομητῆς. καὶ οἱ τελεῖν

XXVI

XXVII

XXVIII

quum Philæus, Æaci filius, ex hac familia primus, Atheniensis fuisset. Hæc Vallā non suo addidit. nam in vulgari-
 zis quidem edit. desunt, in vet. autem codic. leguntur hæc verba, πρῶτον μὲν δὲ Λαμψακῆνων ἐν τοῖσι λόγοις, πῆτος δὲ ἔπος εἶναι τῶν
 ὁ Κερίσος, πῆτος ἔπειτα ἐκτελεῖν, qui error ex repetitione eiusdem verbi ἐκτελεῖν contigit, librarij oculis alterum transficientibus.

perfo castra hab
 n potui sunt vru
 oisq; puerorum
 t, execti: testib
 virginesque fona
 gemtransportati
 cum ipstetap
 etio lones fua
 rimum à Lydis,
 Profectus ab lo
 ia quæ ad la
 angantibus, ub
 dexteram, un
 per continent
 c in Europa fua
 frequentes iura
 muri super The
 Byzantium. Quo
 vltiori in iate
 expectauerit q
 niciz clafis sed re
 interiora Euxini
 q; urbem Melam
 Phernices ius vr
 orau incens, ad
 accen se conuertit.
 tradis, rursus in
 nitur, cuetiori ce
 tiore accessu non
 ricum ab initio ne
 od quæ Cuziceni,
 x clafis Phre
 uom se Oeban
 alcyli pteserat,
 Chersonesi vires
 nices sobeg, runt
 npus tyranos e
 monis, nepos Ste
 autor fuerat Mil
 d hunc modum
 Chersonesum hæ
 linthiis bello te
 de bello colole
 t. quibus Pytha
 suam terrā de
 n alciferent qui
 ceuntes hospiti
 am viam ingref
 Bæotios iret fe
 ine inuitati, A
 tempestate A
 imperium tene
 batut tamen &
 è familia Te
 co & Egina o
 ta Atheniensis,

καὶ πρῶτον, τῶν
 ἑωυτῶν ἑωυτῶν. Ἐ
 ab Æaco & Egina
 cuius

σδυπ Χερσονήσῃται θύοισι, ὡς ὁ νόμος, οἰκίσῃ, καὶ ἀγῶ-
να ἵππικὸν τε καὶ γυμνικὸν ἔπιεῖσαι, ἐν ᾧ Λαμψα-
κηνῶν ἐσθὲν εἰσὶν ἀγωνίζεσθαι. πολέμου δ' ἐόντος
παρὸς Λαμψακηνούς, καὶ Στησαγόρεα κατέλαβεν ἀ-
ποθανεῖν ἀπαίδα, πληγῆτα δ' κεφαλῶν πελέκει
ἐν πυλασίᾳ, παρὸς ἀνδρὸς αὐτομόλου μὲν ἔσθ' ὄψιν, πο-
λεμὸς δ' καὶ ὑποθερμοτέρου τὰ ἔργα. Τελυτή-
σαντος δὲ καὶ Στησαγόρεω ἔσθ' ὄψιν δὲ, ἐφ' αὐτὰ
Μιλτιάδεα (W) Κίμωνος, Στησαγόρεω δ' τὸν πελυ-
τήσαντος ἀδελφεόν, καὶ λαμψάδρον (A) ἀφ' ἡμα-
τα, ἐπὶ Χερσονήσου ἀποπέλοισι τελέρει οἱ Πισιστρα-
τίδα. οἱ μὲν καὶ ἐν Ἀθῆναις ἐποίησαν ὡς ἐσθ' ὄψιν, ἀδ-
τες δὲ καὶ τὸν πατέρα Κίμωνος αὐτὸν δ' ἀνάσσειν τ' ἐγὼ
ἐν ἀγῶνι λόγῳ συμμέω ὡς ἐγέροντο. Μιλτιάδης δὲ
ἀπικέρντος ἐς τὴν Χερσονήσον, εἶχε καὶ οἰκίαν (W) ἀ-
δελφεόν Στησαγόρεα, δηλαδὴ ἐπιτιμῶν οἱ δ' Χερ-
σονήσῃται ὠωνομόροι τῶντα, σιωλέτησαν ἀπὸ
πασιῶν τὸν πολίων (A) διωσάδρονες πόρρον χρινῶν δ'
ἐσθ' ἀπικέρντος ὡς συλλυπηθῆσαντες, ἐδέθησαν
(σ) αὐτὸν. Μιλτιάδης τε δὲ ἴχει τὴν Χερσονήσον, πεν- 20
τακοσίους βόσκειν ἔπιεῖσαι, καὶ λαμψάδρον Ὀρόρον Ἐθρη-
κῶν βασιλῆος τὴν θυγατέρα Ἡγνοπίλιαν. Οὐ-
πος δ' ὁ Κίμωνος Μιλτιάδης, νεώσι μὲν ἐληλύθει ἐς
τὴν Χερσονήσον, κατέλαβεν δὲ μὲν ἐλθόντα ἀγῶνι
κατεχόντων ἀφ' ἡματῶν χαλεπότερα. τῶντα
μὲν γὰρ ἐτεῖ τῶντα, Σκύθας ἐκβύθῃ. Σκύθαι δὲ (A)
νομάδες ἐρεθισθέντες ὑπὸ βασιλῆος Δαρείου, σιω-
εράφην δ' ἔλασαν μέγιστον Χερσονήσου ταύτης. τῶν-
τας ἐπιόντας ἐπὶ ὑπομείνας ὁ Μιλτιάδης, ἐφύθῃ
Χερσονήσον ἐς ὅ οἱ τε Σκύθαι ἀπαλλάγησαν, καὶ 30
ἐκείνων Δόλογοι κατήγαγον ὀπίσω. τῶντα μὲν δὲ
τελέτη ἐτεῖ τῶντα ἐγέροντο τὸν μὲν κατεχόν-
των. Τότε δὲ ὠωνομόρος εἶν' ἐστὶν Φοίνικας ἐν
Τενέδῳ, πληρώσας χρεμίσθ' ὑπὸ τῆρας πέντε τὴν παρε-
όνητον, ἀπέπλεε ἐς τὰς Ἀθῆνας, καὶ ὡς ἀρ' ὠρμήθη ἐν
Καρδίας πόλιος, ἐπλεε δ' ἔσθ' Ἐμελάνος κόλπον. πα-
ραμείβετο τε τὴν Χερσονήσον, ἐοὶ Φοίνικας οἱ ἀειπί-
πῃσαι τῆσι νησι, αὐτὸς μὲν δὲ Μιλτιάδης σιω τῆσι πῆσ
στροσι τὴν νεάν καὶ ἀφύθῃ ἐς Ἰμβρον τὴν δὲ οἱ πέμπτην τὴν
219 νεάν καὶ ἄλλον διώκοντες οἱ Φοίνικας τὴν νεὸς ταύτης ἐτυ-
χε τὴν Μιλτιάδεω παίδων ὁ ἀρεσούτατος ἀρχὼν Μην-
όρον, ἐκ ἐκ τὸν Ὀρόρον Ἐθρηκῶν θυγατέρα, ἀλλ'
ἐστὶ δὲ καὶ τῶντα ἀμα τῆν νηὶ εἶλον οἱ Φοίνικας καὶ μὲν

sto Cherfontæ, vt mos est, conditori
vrbis, sacrificant, certamenq; equestre
ac gymniciũ statuto tempore celebrant,
in quo nulli Lampfacenorum certare
permittitur. Durante autem cum Lam-
pfacenis bello, contigit vt Stefagoras
quoque liberis orbis decederet, apud
curiã percussus securi in capite a quodã
qui se transfugam verbis simulabat, sed
re ipsa quam hostis erat atrocior. Ste-
fagora hunc in modum defuncto, cum
Pisistratidæ Miltiadem Cimonis filium
fratrem defuncti, cum trireme ad susci-
piendas in Cherfoneso res dimiserunt:
in quem etiam Athenis beneficia con-
tulerant, tanquã non sane conscii mor-
tis Cimonis patris eius: de qua morte
alio in libro qualis fuerit commemora-
bo. Miltiades vt venit in Cherfonesum,
domi sese continebat, in honorem
videlicet Stefagoræ fratris. Quod quum
audissent Cherfontæ, vndique ex om-
nibus ciuitatibus principes congregati
sunt ad lugendã cum Miltiade fra-
tris necem. Hi postquam venerũt illuc,
in vincula coniecti sunt, & Miltiades
Cherfonesum obtinuit, conductis au-
xiliariis: filiamque Olori regis Thra-
ciæ Hegesipyram duxit vxorem. Quæ
etsi nuper illuc profectum, tamen non
mediocria sed grauiasane negotia ex-
ceperunt. nam tertio quam hæc gesta
sunt anno è Cherfoneso profugit, non
ausus expectare venientes Scythas No-
mades: qui à rege Dario irritati, coactis
copiis ad hanc vsq; Cherfonesum pro-
cesserant. Illis digressis eum rursus Do-
lonci reduxere tribus annis antequam
aliis curis implicaretur. Tunc Phœ-
nices apud Tenedum esse quum audis-
set, quinq; cum triremibus (quas præ-
sentibus facultatibus impleuerat) A-
thenas nauigauit, soluens ex vrbe Car-
dia. Qui dum per sinum Nigrum trans-
missa Cherfoneso cursum tenet, Phœ-
nicum classe circumuentus, ipse qui-
dem cum quatuor triremibus ad Im-
brum euasit, quintam vero Phœnices
insequuti ceperunt, cui præerat Miltia-
dis filius naru maximus Metiochus,
non ex filia Olori Thracum regis, sed
ex alia muliere. Eum Phœnices quum

XXIX

XI

XII

22. κεταλαβόντων

219

40

1 Hostis erat, & temerarius. vel. ἔσθ' ira præcipitis. Ad verbum, Subseruidus. 2 Suspectus est hic locus in vulg. edit. Gr. ἔσθ' ὑπομείνας, potius ὑπομείνας, quod hic accipiendum fuerit pro ὑπὸ τῆρας moliens. 3 Quingentos alens auxiliarios: 4 Huic Cimonis filio Miltiadi, quum nuper in Cherfonesum venisset, molestia maiores quam antea contigerunt. tertio enim quã hæc gesta sunt anno, à Scythis fugatus fuerat. nam quum Scythæ Nomades à rege Dario irritati, conferto agmine ad hanc Cherfonesum vsque progressi essent, illis inuadentibus obfistere non ausus, è Cherfoneso aufugit, donec post Scytharum discessum, eum Dolonci reduxerunt. Hæc inquam tribus ante annis contigerant quam ista ei euenerunt. Tunc enim quum Phœnices, ἔσθ' c. Lego autem ex vulg. ed. ἔσθ' κεταλαβόντων pro κατεχόντων in prioro loco, vt sit κεταλαβόντων εἶλα τὴν κεταλαβόντων πρ. χαλ. i. κατεχόντων ἀμα, eo sensu quo postea dicis ἔσθ' πρὸς τὸν κατεχόντων. Illud autem, ἐφ' ἡματῶν, fortasse interpr. Cherfoneso exulabat, quod videlicet cum illis congregari ausus non esset. Cui interpretationi quadrat κατεχόντων.

Miltia-

Miltiades filius
regem per
post eum gr
Miltiades in
tentia statu
bus soluta
perarent. v
Darius tam
li fecerit, v
li fecerit. don
cerit. vxore
bus, vxore
genti sunt q
Miltiades au
uenit. Neq
à Persis amp
benigne sanc
Attarpiernes
hostiũ nunci
nes inter se fa
tuas iis qui in
inuicem ferr
adactis Ionib
nim Persæ tr
giones diuis
instituit quo
dical ab Att
vique atare
runt, eadem
ne institutum
cata erant.
vere aliis du
Mardonius
lescens, & ce
cepta Darii
scendit, per
fariorum qu
tu postquam
confensã nau
decibus pedes
tum ducentib
teruetus Asia
Mardonius, m
is Græcis qui
nem inter sep
torem esse Per
abdicatione
popularem in
his actis, in
tendit: vbi co
acpedatus, et
sponum, perq
verus atque A
ignit ciuitates
belli intere
et E. p. 24

Miltiadis filium esse cognouissent, ad regem perduxerunt, rati se magnam apud eum gratiam inituros: quoniam Miltiades in dicenda apud Iones sententia suafisset ut Iones Scythis rogantibus soluta rate domum abire, obtemperarent. Oblato tamen sibi Metiocho Darius tantum abest ut quicquam mali fecerit, ut permultis cum bonis affecerit. donauit enim domo, facultatibus, uxore etiam Perfide: ex qua liberi geniti sunt qui inter Persas censentur. Miltiades autē ex Imbro Athenas peruenit. ¹ Neque hoc anno quicquam est à Persis amplius in Ionas factum, sed benigne sane cum eis actum. Hoc anno Artaphernes Sardium præses, accitis hostiū nunciis, adegit Iones ad pactiones inter se faciendas, de tradendis mutuo iis qui iniurias intulisset: neque quid inuicem ferrent aut agerent. Ad hoc adactis Ionibus, per parafangas (ita enim Persæ tricena stadia appellant) regiones diuisit: regionatimque vectigal instituit quod regi penderent: quod vectigal ab Artapherne institutū, ad meā usque ætatem qui illic fuere pependunt, eadem præne qua prius condicione institutum. Et hæc quidem illis pacata erant. Ceterum ineunte statim vere aliis ducibus ab rege abdicatis, Mardonius Gobryæ filius, adhuc adolescens, & recens in matrimonium accepta Darii filia Artozoftra, ad mare descendit, permagnas ducens peditū classiariorumque copias: Qui cum exercitu postquam in Siciliam peruenit, ipse conscensa nauī cum classe abiit, aliis ducibus pedestres copias in Hellespontum ducentibus. Posteaquā autem præteruectus Asiam in Ioniam peruenit Mardonius, miram hic rem ego referā iis Græcis qui non assentiuntur Otanem inter septem Persas suafuisse potiore esse Persis statum popularem, ³ abdicatis tyrannis Mardonius statum popularem in ciuitatibus constituit: his actis, in Hellespontum ire contendit: ubi coacta ingenti uinauium ac peditatus, eas copias traiecit Hellespontum, perque Europam iter Eretriā versus atque Athenas faciebat. Hæc igitur ciuitates ⁴ prætextus à Dario erāt belli inferendi: sed in animo habebat

πυθόμενοι ὡς εἶη Μιλτιάδου παῖς, ἀνήγαγον αὐτὸν βασιλῆα, δοκούντες χάριτα μεγάλῃ καταθήσειν. ὅτι δὴ Μιλτιάδης γνώμῃ ἀπεδέξατο ἐν τοῖσι Ἴωσι, πείθεσθαι κελύων τοῖσι Σκύθησι, ὅτε ἠσκύθησαν πρὸς δέοντο, λύσαντας τὸν χεῖλι, ἀποπλέειν ἐς τὸ ἐωυτῶν. Δαρείος δ' ὡς ἠΦοίνικες Μηλιοῦν Μιλτιάδου ἀνήγαγον, ἐποίησε κακὸν μὲν εὐδὲν Μηλιοῦν, ἀγαθὰ δ' συχνά. Ἐγδοῖκον ἔκτισιν ἔδωκε, καὶ Περσίδα γυναῖκα, ἐκ τῆς τέκνα ἐγένετο, τὰ ἐς ἰο Γέρσας κεκοσμέαται. Μιλτιάδης δ' ὄξ Ἰμβροῦ ἀπικνέεται ἐς τὰς Ἀθῆνας, καὶ χτ' ἔπος τὸτο ἐκ τῆς Περσέων εὐδὲν ἐπὶ πλέον ἐγένετο τυτέων, ἐς νεῖκος φέρον Ἴωσι. Ἐλλὰ τὰδε μὲν χεῖσιμα πάντα τοῖσι Ἴωσι ἐγένετο. τὸ τε ἔτεος Ἀρταφέρνης ὁ Σαρδίων ὑπάρχων, μεταπεμφθέντος ἀγγέλους ἐκ τῆς πολέμιων, σιωθῆσας σφίσι ἀλλοῖσι εὐδὲν Ἴωνας ἰωάγγελου ποιήσατο. ἵνα δοσίδικαι εἶεν, ἔμην δὴ ἡλοῖς φέρον τὸ ἄριστον. ταῦτα τε ἰωάγγελου ποιέειν, ἔτὰς χάριτας σφέων μετῆσας χτ' παρασάγγας, εὐδὲν καλέσει οἱ Γέρσας τὰ τεύχοντα σάδρα χτ' δὴ ἴδους μετῆσας, φόρος ἔταξε ἕκαστοι, οἱ χτ' χάρῃ διατελέσει ἔχοντες ἐκ τῆς τῆς χροῖας ἀγῆ, καὶ ἐπὶ ἐς ἐμὲ, ὡς ἐπαρῆσαν ὄξ Ἀρταφέρνης ἐπαρῆσαν δ' ἔχοντες χτ' ταῦτα τὰ καὶ ἄλλοτερον εἶχον. καὶ σφί τὰ τὰ μὲν εἰρήνη αἰῶν. Ἀμα δ' ἔτα εἰ τῶν δῶν καταλελυμένων στρατηγῶν ἐκ βασιλῆος, Μαρδόνιος ὁ Γωβρυέου κατέβαινε ἐπὶ τὰ θάλασσαν, ἔχον πολλὸν μὲν κάρτα πεζὸν ἅμα ἀγρόντος, πολλὸν δ' ναυτικόν. ἠλικίῳ τε νέος ἔων, καὶ νεώσι γεγαμηκῶς βασιλῆος ³ Δαρείου θυγατέρα Ἀρτοζώφριω. ἄγων δ' τῆς στρατὸν τῶν ὁ Μαρδόνιος, ἐπεὶ τε ἐγένετο ἐν τῇ Κιλικίῃ, ἀλλοῖς μὲν ἐπιβάς ἐπὶ νεός, ἐκομίζετο ἅμα τῆσι δὴ λησινησί, ἔχοντες δ' τῆς πεζῆς δῶν ἠγρόντος ἦσαν ἐπὶ τῆς Ἐλλάσποντον. ὡς δ' ἔτα πλέων τῆς Ἀσίην ἀπῆκεν ὁ Μαρδόνιος ἐς τὸ Ἴόνιον, ἐπὶ ταῦτα μέγιστον θάυμα ἐρέω τοῖσι μὴ ἀποδεχόμενοι Ἐλλῶν, Περσέων τοῖσι ἐπὶ τὰ ὄξ τὰ γνῶμῃ ἀπεδέξατο, ὡς χροῖας εἶη δημοκρατέας Πέρσας. εὐδὲν γὰρ τυραννοῖς τῆς Ἰωνῶν καταπαύσας πύργους ὁ Μαρδόνιος, δημοκρατίας κατέταξε ἐς τὰς πόλεις. ταῦτα δ' ποιήσας, ἠπείγετο ἐς τὴν Ἐλλάσποντον. ὡς δ' σιωλέζη μὲν χροῖας πολλὸν νεών, σιωλέζη δ' καὶ πεζὸς ἔχοντες πολλός, διαβαίντες τῆσι νησί τῆς Ἐλλάσποντον, ἐπορθόντο ἀπὸ τῆς Εὐρώπης. ἐπορθόντο δὲ ἐπὶ τε Ἐρέτιδου καὶ Ἀθῆνας. Αὐταὶ μὲν ὦν σφί πρόρρημα ἔχον τῶν σόλου, ἀπαρ ἐν νοῶ ἔχοντες

1 Neque hoc anno vlla Persis aduersus Iones contentio extitit: imo magno Ionum commodo factum hoc fuit, quod sequitur videlicet. 2 Verationi iniuriarum mutuo reddenda obnoxii essent, utque à mutuis direptionibus abstinerent. vel, ut iniurias mutuo persequi ex iure possent. 3 Mardonius enim abdic. tyrannis, vel, abrogato tyrannis imperio, statum pop. 4 Prætextus expeditionis ipsi erant:

nos est, conditio
tamenq; equit
tempore celebra
acnotum certat
autem cum Lan
trigit ut Stesagor
decederet, ap
in capite à quos
bis simulabat, se
erat atrocior. Se
defuncto, tou
Cimonis filium
trem ad iudic
io res dimiseru
nis beneficia con
fane consilii mo
us: de qua more
erit commemor
t in Cherfoneu
bat, in honore
ratis. Quod quon
x, vndique et o
principes congre
cum Miltiade in
uam venentibus
sunt, & Miltiades
uit, conductis au
Olori regi Thra
xit vicia. Que
cum, tamen non
I
a sane negotia ex
quam hac gesta
felo profert, non
ientes Scythas No
ario itanti, coactis
Cherfoneu pro
lis cum turis Do
is annis antequam
tur. Tunc Pho
esse quom ali
tribus (quas pa
impleuerat) A
luens ex vrbē Co
um Nigrum tras
orsum tenet. Pho
uentos, ipse qu
triremibus ad In
am vero Phœnices
ui præerat Miltia
dus Metiochus,
thracum regis, sed
Phœnices quum

εἰς Ἰωνίαν
πορθόντο
οἱ Ἀρταφ
φέρνης δ' ἦν

Milti

ὅσας ἀνὰ πλείους δυνάμην κατατρέφει τῆ Ἑλλη-
 νίδων πόλιων, τῶν μὲν δὴ τῶσι νησὶ Θασίαις ὁδὸν χεῖ-
 ρας ἀνταεισαμύνας, κατετρέφαντο τῶν δὲ περὶ τὴν
 Μακεδονίας ἄσπις ἰσχυροὶ δὲ ἄλλοι πρὸς ἑ-
 κτήσαντο. Ἐπεὶ γὰρ ἄλλοι Μακεδόνων ἐθνεα πύρνα σφι
 ἠδὴ ἰὺ ὑποχείρια γερύοντα. ἐκ μὲν δὴ Θάσας δὲ
 ἑσπέρωντες περὶ τὴν ἠπειρὸν ἐκομίζοντο μέγιστον
 Ἀχθῆναι, ἐκ δὲ Ἀχθῆναι ὀρμενῶνται, τῆ Ἀθῶν ἀει-
 ἐβασμον. ὅτι περὶ τὴν σφί ἀειπλέσοι βορῆς ἀνε-
 μος, μέγιστος τε καὶ ἄπορος, καὶ τὰ τρηχέως ἀειέσπει I O
 πλήθει πολλὰς τῆν νεῶν, ἐκβάλλων ἄσπις τῆ Ἀθῶν
 λέγει γὰρ τριηκοντίας μὲν τῆ νεῶν τὰς δὲ φθαρείας
 εἶ, ἄσπις δὲ δύο μυριάδας ἀνθρώπων. ὡς γὰρ
 φημι δεκάτης ἐβασμον τῆ θαλάσσης τῆ ἀειπλέου
 Ἀθῶν, ὅ μὲν ὑπο τῆ φημιῶν διεφθέρωντο ἀρπαζο-
 μένοι, ὅ δὲ τῆ ἀσπίος πέρας δὲ ἀσπίοι, ὅ δὲ αὐ-
 τῶν νεῶν ἐκ τῆ ἀσπίος, καὶ τῆ τῶν διεφθέρωντο οἱ δὲ
 220 ρίγαι. ὁ μὲν δὲ ναυτικός στρατός οὕτως ἐσπέρωντο.
 Μαρδονίῳ δὲ καὶ τῶν περὶ τὴν στρατὸν στρατοπέδου-
 μένων ἐν Μακεδονίῃ, νηὶς Βρύγης Ὀρήνικες ἐπε- 2 O
 χείρησαν καὶ σφῶν πολλοὺς φοινδύοισι ὅ Βρύγης,
 Μαρδονίῳ δὲ αὐτὸν πρῶμα ἕλθοισι. οὐ μὲν γὰρ ὁδὸν
 αὐτῶν δουλοσυνίῳ διεφθέρωντο πρὸς Περσέων. οὐ γὰρ
 δὴ πρῶτον ἀπὸ μέρους ἐκ τῆν χωρέων τουτέων
 Μαρδονίῳ, πρὸς ἠσπέρων ὑποχείριος ἐποιήσα-
 ρ. οὕτως μὲν γὰρ κατατρέφει ἀμύνας, ἀπὸ τῆν πύ-
 γραπῶν ὀπίσω, ἀπὸ τῶν περὶ τὴν πρῶτον ἀσπίος
 πρὸς τῶν Βρύγης, καὶ τῶν ναυτικῶν μετὰ τὴν πε-
 εἶ τῶν Ἀθῶν. ὅ μὲν γὰρ νῆος ὁ στόλος ἀγέρων ἀγ-
 νισμῶντος, ἀπὸ τῆν ἀσπίος ἐς τῶν Ἀσπίων. Δουτέ 3 O
 ρῶ δὲ ἐπὶ τουτέων ἠ Δαρειῶς, πρῶτον μὲν Θασίαις
 Ἀσπιδηγῆτας ὑπο τῆν ἀσπίος ὡς ἀπὸ τῶν
 σιν μηχάνοισι, πέμψας ἀγέρων, ἐκὲν δὲ σφῶ-
 ασ ὁ τῆν πρῶτον ἀσπίος, καὶ τῶν νεῶν ἐς Ἀσπιδηγῆ-
 κομίζειν. ὅ γὰρ δὲ Θασίαι, οἶα ὑπο τῆν Ἰσπιδίου τε
 τῶν Μιλησίου πολιορκηγῆντες, καὶ πρῶτον εὐσε-
 ὶων μετὰ τὴν ἠσπίος, καὶ τῶν πρῶτον, καὶ τῶν ναυ-
 πηγῶν μακρὰς, καὶ τῶν ἰσχυρότερων ἀει-
 βῶν ὀρμενῶν. ἠ δὲ πρῶτον σφί ἐγένετο ἐκ τῆν ἠ-
 πείρου καὶ ἀπὸ τῆν μετὰ τὴν. ἐκ μὲν γὰρ τῶν ἐν 4 O
 Σκαπῶν ὑλῆ τῶν χρυσέων μετὰ τὴν, ὑπο τῆν ὀγ-
 δῶν τῶν ἀλδῶν πρῶτον ἐκ δὲ τῶν ἐν αὐτῆ
 Θάσῳ, ἐλάσῳ μὲν τουτέων, συχνὰ δὲ οὕτως, ὡς τε
 ὑπο τῆν Θασίοισι εὐδοσι καρπῶν ἀτελέσι, πρῶτον
 ἀπὸ τῆ ἠπείρου καὶ τῆ μετὰ τὴν ἐτεος ἐκ τῶν, δι-
 κῶσια τὰ λδῶντα ὅτε δὲ ὁ πλείων πρῶτον ἠσπίος, τριηκοντίας. Εἶδον δὲ καὶ αὐτῶν τὰ μετὰ τὴν τῶν

quam plurimas posset Græcarum civi-
 tatum subigere. Nam & classe Thasios
 nec manum ex aduerso leuantes sube-
 git, & peditatu Macedones, vltra eos
 qui iam seruibant, in seruitutem rede-
 git. etenim quæ intra Macedones sunt
 nationes, iam subactæ erant. Hæc classis
 è Thaso transmittens, ac terram legens,
 ad Acanthū vsq; processit: & ex Acan-
 tho soluens, dum Athon circumuertit,
 ventus aquilo vehemens atq; admodū
 atrox & intolerandus dicitur in eam
 ingruisse, nauiumq; pleraq; in Athon
 propulsa, ad trecentas afflixisse, vt su-
 pra viginti millia hominum interie-
 rint: partim quod à feris rapti, partim
 quod natate nescirent, partim quod
 petris allisi, (nam seuissimum circa A-
 thon est mare) partim gelu absumpti.
 Et cum nautico quidem exercitu ita a-
 ctum est. Mardonium autem cum pe-
 XLV
 destribus copiis in Macedonia statua
 habentem Thraces Brygi sub noctem
 inuasere, & cū alios multos ex eis occi-
 derunt, tum ipsum Mardonium vulne-
 rauerunt. Sed non tamen seruitutem
 Persarum deuitare potuerūt. nam Mar-
 donius non prius ex iis locis decessit
 quam illos in suam redegit potestatem.
 His subactis rursus reduxit exercitum,
 tum ob eam quam aduersus Brygos in
 exercitu terrestri, tum ob maiorem
 quam in classe ad Athon acceperat ca-
 lamitatem. Ita hic exercitus pugna tur-
 piter gesta rediit in Asiam. Insequenti
 XLVI
 anno Darius ante omnia Thasios à vi-
 cinis infimulatos tanquam defectio-
 nem molientes, misso nuncio iussit di-
 ruere muros, & naues in Abdera transf-
 portare. nam Thasii, vt qui ab Histiaxo
 Milesio fuerant obsessi, & prouentus
 magnos habebant, pecunia multa ute-
 bantur, cum in compingendis nauibus
 longis, tum validioribus muris vrbi cir-
 cumdandis. Erat autem eis prouentus
 ex continenti atque ex metallis. ex fos-
 ficia quidem metallorum aureorum
 materia, septuaginta talentorum: ex
 Thasii autem metallis minus, sed ta-
 men ita frequenter, vt si Thasii forent
 immunes tributorum, fuerint eis in
 summam prouentura quotannis ex
 continenti atque ex metallis ducenta
 talenta, & quando plurimum, trecen-
 ta. Quæ metalla ipse quoque inspexi, XLVII

καὶ τῶν ἰσχυ-
ρῶν ὀρμε-
νῶν

1 In Athon propulsa, & ex nauibus quidem trecentas, ex hominibus supra viginti millia interisse. Quum enim feris abun-
 dantissimum sit hoc mare quod circa Athon, (id est, hac maris pars qua est circa Athon) alii à feris rapti, alii petris allisi, alii, quod
 natate nescirent, nonnulli & frigore interibant. Et cum nautico q. ex. 2 Pecuniam quam ex illis magnis prouentibus habebant,
 impendebant in comping. 3 Octoginta,

1 & tamen longe admirabilia fuere
 quæ Phœnices ii qui cum Thaso eam
 insulam condiderunt, inuenere: quæ in-
 sula ab hoc Thaso Phœnice nomen ob-
 tinuit. Hæc autem Thasi Phœnicea me-
 talla sunt inter locum qui vocatur Æ-
 nytorum & Cœnytorum, sita: atque e-
 regione Samothraciæ ingens mons in-
 dagando euersus est. Et hoc quidem
 huiuscemodi est. Thasii autem iu-
 bente Dario, muros suos diruerunt,
 & naues omnes in Abdera transporta-
 runt. Post hæc Darius, quid in animo
 Græci haberent, pugnarene secum an
 sese dedere, tentandum ratus, legatos
 per Græciam alios alio dimittit, regi ter-
 ram & aquam petere iussos. Et hos qui-
 dem in Græciam, alios autem ad tribu-
 tarias sibi maritimas ciuitates mittit, im-
 perans longas naues fieri, & hippago-
 gas, id est, naues quibus equi feruntur.
 Dum hæc isti comparant, legatis per
 Græciam euntibus, & quæ Perse præ-
 ceperat petentibus, terram multi in cõ-
 tinente populi dederunt: insulani quo-
 que, cum alii omnes, ad quos eadem
 petitiui legati accessere, tum vero Æ-
 ginetæ. Qua de re continuo Athenien-
 ses irritati sunt, quod putarent hosti-
 li in ipsos animo dedisse terram & a-
 quam Æginetas, vt vna cum Perfa ad-
 uersus Athenas militarent. Itaque li-
 benter occasionem contra Æginetas
 amplexi, Spartam profecti illos insimu-
 lauerunt quod ex eo quod fecerant Græ-
 ciam prodidissent. Ad hanc delationem
 Cleomenes Anaxandridæ filius, Spat-
 tiatarum rex, Æginam trãsmisit, animo
 præcipuos eius rei autores comprehen-
 dendi. Conanti autem illos comprehẽ-
 dere cum alii Æginetæ intercessere, tum
 præcipue Crius Polycriti filius, 2 ne-
 gans eum gauisurum siquem abduceret
 Æginetarum: nam id eum facere sine
 communi consilio Spartiatarum, sed ab
 Atheniensibus pecunia corruptum: a-
 lioqui cum altero rege venturum fuisse
 ad se comprehendendos. Hoc autem
 dicebat ex 3 epistola Demarati. Eum
 Cleomenes ab Ægina discedens in-
 terrogauit quod ei nomen esset. Ille re-
 spondit quod erat Crius, id est aries. Cui
 Cleomenes, Cric, inquit, iam nunc
 præferrato cornua, tanquam occurfu-
 rus magno malo. 4 Spartæ autem per
 id tempus Demaratus Cleomenem in-
 simulabat, & ipse rex Spartiatarum,

ἡ μακρῶν αὐτῶν ψαυμασιώτατα αὐτῶν Φοίνικες
 αὐθιγῶν αὐτῶν ὄρεσιν ὄρεσιν κτίσαντες πλὴν νῆσον ταύτην
 ἢ ἴσιν νῦν ἀπὸ τοῦ ὄρεσιν ὄρεσιν τοῦ Φοίνικος ἑω-
 μα ἔχει αὐτῶν μετὰ αὐτῶν Φοινικῶν αὐτῶν ἑστὶ τῆς
 ὄρεσιν, μεταξύ Αἰνυρῶν τε χῶρον καλεομένου, καὶ
 Κοινυρῶν. ἀπὸ τῶν δὲ Σαμοθράκων ὄρεσιν μέγα αἰ-
 γρομαθῶν ἐπιζητήσιν. τῶν δὲ μόνων ἐστὶ τοιοῦ-
 τος. Οἱ δὲ ὄρεσιν τῶν βασιλείων κελύουσιν καὶ τῶν
 τῶν δὲ σφέτερον κατεῖλον, καὶ τὰς νέας πᾶσιν
 10 ἐκόμεσαν ἐς Ἀθήνας. μὲν δὲ τῶν ἀπειροειδῶν ὁ
 Δαρείος τῶν Ἑλλήνων ὁ, ἡσυχίαν ἐξῆρξεν, κατεργα-
 πολεμείν ἐωῦτα, ἢ τῶν δαδιδόναι σφέας αἰεὶς. διέ-
 πεμπεῖν κήρυκας, ἄλλοις ἄλλη τῶν ἑσθῶν, ἀπὸ τῶν Ἑλ-
 λάδα, κελύουσιν ἀπὸ βασιλείων γῆν τε καὶ ὕδωρ.
 ταῦτος μὲν δὲ ἐς πλὴν Ἑλλάδα ἐπεμπεῖ ἄλλοις δὲ
 κήρυκας διέπεμπε ἐς τὰς ἐωῦτα δασμοφόρους πό-
 λιας τὰς τῶν δαδιδόναι, κελύουσιν νέας τε μα-
 κρας ἐῖς ἰσπαρχὰ πλοῖα ποιεῖσθαι. Οὗτοι τε
 δὴ παρεσκυλάζοντο, ταῦτα, καὶ τοῖσι ἡσυχίαν ἐς πλὴν
 20 Ἑλλάδα κήρυξι, πολλοὶ μὲν ἡπειρωτῶν ἔδδον αὐ-
 τῶν ἀπὸ τῶν ὄρεσιν ὁ Πέρσης πρῶτες ἡνσιώται, ἐς
 τῶν ἀπὸ τῶν ὄρεσιν ἀπὸ τῶν ὄρεσιν, οἳ τε δὴ ἄλλοι ἡνσιώται
 διδοῖσι γῆν τε καὶ ὕδωρ Δαρείῳ, καὶ δὴ καὶ Αἰγι-
 νῆται. ποιήσασιν δὲ σφίσι τῶν ὄρεσιν, ἡσυχίαν Ἀθῆναιοι ἐπι-
 κέατο, δοκέοντες ἐπὶ σφίσι ἔχοντας τῶν Αἰγινητῶν
 δεδωκένα, ὡς ἅμα τῶν Πέρσην ἐπὶ σφέας στρατι-
 ωνται καὶ ἀσπῆροι παρὰ τῶν ὄρεσιν ἐπελάβοντο. φοι-
 οντές τε ἐς πλὴν Σπάρτην, κατηγέρρον Αἰγινητῶν
 τῶν πεποιθήσιν, παρὰ τῶν ὄρεσιν πλὴν Ἑλλάδα. Πρὸς
 30 ταῦτα δὲ πλὴν κατηγέρρον, Κλεομένης ὁ Ἀναξαν-
 δρίδου, βασιλεύσων Σπάρτην, διέβη ἐς Αἰ-
 γιναν, βουλόμενος συλλαβεῖν Αἰγινητῶν τῶν ἀπὸ
 τῶν ὄρεσιν. ὡς δὲ ἐπεμπεῖ συλλαμβανεῖν, ἄλλοι τε δὴ
 αὐτῶν ἔχοντο ἀντίξοοι τῶν Αἰγινητῶν, ἐν δὲ δὴ καὶ
 Κεῖος ὁ Πολυκρίτου μάστιγα ὡς τῶν ἔφη αὐτῶν
 τῶν δὲ ναὶ ἄξιν χαίροντα Αἰγινητῶν. αὐτῶν γὰρ μιν
 Σπάρτην τῶν κοινοῦ ποιεῖν ταῦτα, ὡς Ἀθῆ-
 ναίων ἀναγνωσέντα χεῖμασι ἅμα γὰρ αὐ-
 μιν τῶν ἑτέρων βασιλείων ἔλθοντα συλλαμβανεῖν. ἐ-
 λεγε δὲ ταῦτα ἔξω τῶν ὄρεσιν τῆς Δημαρήτου. Κλε-
 40 ομένης δὲ ἀπελαυόμενος ἐκ τῆς Αἰγίνης, εἴρετο τῶν
 Κεῖον ὁ, ἡσυχίαν ὡς ἡσυχίαν ὡς ἡσυχίαν ὡς ἡσυχίαν ὡς ἡσυχίαν
 ὡς Κλεομένης παρὰ τῶν ὄρεσιν ἔφη, ἡσυχίαν κατηγέρ-
 ρον ὡς Κεῖος τῶν ὄρεσιν, ὡς σιωποῦμενος μετὰ κα-
 κῶν. Ἐν δὲ τῇ Σπάρτῃ τῶν ὄρεσιν τῶν ὄρεσιν ὡς ἡσυχίαν
 μένων Δημαρῆτος ὁ Ἀριστῆνος, διέβαλε τῶν Κλεο-
 μένεα, ἐὼν βασιλεύς καὶ οὗτος Σπάρτην,

LVIII

LIX

L

LII

1 Ex quibus admiratione digna erant ea potissimum quæ Ph. 2. Id est, Negans eum impune quæquam Ægis. ab ἄλλοις
 νῦν. 3 Mandato

arum civi-
 lle Thasio
 antes sube-
 s, vltra eos
 rem rede-
 ones rede-
 ones sunt
 Hæc classis
 ram legens,
 & ex Acan-
 cum uertit,
 admodum
 in eam
 in Athon
 isse, vt su-
 m intetie-
 pt, partim
 tim quod
 circa A-
 absumpti.
 rcitu ita
 em cum pe-
 nia statua
 sub noctem
 x eis occi-
 um vulne-
 seruitutem
 nam Mar-
 is decessit
 otelatem.
 exercitum,
 Brygos in
 maiorem
 perar ca-
 gna tur-
 nsequenti
 asios a vi-
 defectio-
 o iussit di-
 dera transf-
 ab Histixo
 prouentus
 multa vte-
 dis nauibus
 is vrbis cit-
 prouentus
 allis. ex sol-
 aureorum
 atorum: ex
 us, sed ta-
 asii forent
 rint eis in
 otannis ex
 is ducenta
 m, trecen-
 que inspexi,
 a ταῦτα
 nim feris ab-
 lib, alii, quod
 ibus habent,
 & τα-

οίκης ἢ τῆς ὑποδεεφέρης κατ' ἀγομὸν ὁδὸν ὑποδεε-
 φέρης, (ἀπὸ γὰρ τῆς αὐτῆς γενέσεως) καὶ ἀρεσούην
 δὲ καὶ τετίμη) μᾶλλον ἢ Εὐρυθένης. Λακε-
 δαμόνιοι γὰρ, ὁμολογέοντες ὁδὸν ποιητῆ, λέγουσι
 αὐτὸν Ἀριστοδήμον (Ὁ) Ἀριστομάχου τῆς Κλεοδάμου
 τῆς Ὑλλου βασιλεύοντα, ἀγαθὴν σφέας ἐς αὐτὴν
 τῆς χερσὶν ἢ νῦν ἐκτέταται, ἀλλ' ἔστιν Ἀριστοδήμου
 παῖδας. μὲν ὅτι χερσὶν ἔχοντων, Ἀριστοδήμου τε-
 κείν τῆς γυναικὸς, τῆς οὐνομα εἶ) Ἀργεῖον. θυγατέρα
 ἢ αὐτῆς λέγουσι εἶ) Ἀντισίονος, τῆς Τισαμνίδου, τῆς
 Θερασάνδρου, τῆς Πολυμείκεος. αὐτὴν ὅτι τεκνῶν διδύ-
 μα ἔπιδόντα ὅτι (Ὁ) Ἀριστοδήμον (α) τέκνα, νῦν τε-
 λυτὰν. Λακεδαμόνιοις ὅτι ἔτε ἐόντας, βελβύ-
 σαι καὶ νόμον βασιλῆα τῶν παίδων (Ὁ) ἀρεσούτερον
 ποιήσαντες. ἔκων δὲ σφέας ἔχειν ὁκότερον ἔλονται,
 ὥστε ἔομοίον ἔϊσαν ἀμφοτέρων ἐόντων. ἔδιωμέ-
 νοις ὅτι γινώσκαι, ἢ καὶ ἀρεσούτου, ἐπειρωτὰν τῶν τεκνῶ-
 σαν. τῶν ὅτι ὁδὸν αὐτῶν φάσαι ἀγαθὴν ὄσκειν, εἰδὴ ἔσαν
 μὲν καὶ ὁ κάρτα λέγειν (α) ἄτα, βουλομένην ὅτι εἰκὼς
 ἀμφοτέροις ἡμοίαν βασιλῆας. ὁδὸν ἂν δὲ Λακεδα-
 μόνιοις ἀπὸρέν. ἀπὸρέοντας δὲ, πῆμπειν ἐς Δελ-
 φούς, ἐπειρωτὰν ὅτι ἡ χερσὶν τῶν ἀρήματα.
 τῶν δὲ Πυθίῳ κελθεῖν σφέας ἀμφοτέροις (α) πα-
 δία ἢ ἡ (α) αὐτῶν βασιλῆας, ἡμᾶν δὲ μᾶλλον (Ὁ) γε-
 ραίτερον. τῶν μὲν δὲ Πυθίῳ (α) ἄτα σφίαι ἀελεῖν.
 ἔϊσι δὲ Λακεδαμόνιοις ἀπὸρέοις ὁδὸν ἢ ἔσαν ὁ-
 κως ἐβύρωσι αὐτῶν (Ὁ) ἀρεσούτερον, ὑποδέσθαι
 ἀνδρα Μεσσηνίου, τῆς οὐνομα εἶ) Πανίτιον. ὑπο-
 θέσθαι ὅτι τῶν (Ὁ) Πανίτιον (α) δὲ ἔϊσι Λακεδαμό-
 νιοις, φυλάξαι τῆς γυναικὸς ὁκότερον τῶν παίδων
 ἀρεσούτερον λούει καὶ σιτίζει. καὶ ἡ μὲν καὶ τῶν (α) φα-
 νηται ἀεὶ ποιδύσα, ὁδὸν ὅτι πᾶν ἔξειν ὁσοντι καὶ δίζι-
 νται ἔομοίον ἐβύρειν. ἡ ὅτι πλανᾶται καὶ ἐκείνη,
 ἐκαλλᾶε ποιδύσα, δὴ ἄτα σφίαι ἔσασθαι ὁδὸν ἐκεί-
 νη πλέον ὁδὸν εἰδὴ ἔσασθαι ἄλλω τῆς σφέας τῆς ἀπὸ
 ὁδὸν. ἐν αὐτῶν δὲ τῶν Σπαρτητῶν, καὶ τῶν τῆς
 Μεσσηνίου ὑποδέσθαι, φυλάξαντας τῶν μητέρα
 τῶν Ἀριστοδήμου παίδων, λαβεῖν καὶ τῶν (α) ἡ-
 μῶσαν (Ὁ) ἀρεσούτερον καὶ σίτοι καὶ λουτροῖσι, ὁδὸν εἰ-
 δὴ τῶν τῆς εἶνεκεν ἐφυλάσσει. λαβόντες ὅτι πα-
 δίων ὅτι ἡμῶν ἀρεσού τῆς γυναικὸς, ὡς ἐόν ἀρεσού-
 τερον, πρέφειν ἐν τῶν δημοσίῳ καὶ (α) οὐνομα τετίμη
 Εὐρυθένης. τῶν ἢ νεωτέρω, Προκλέα. ὑποδέσθαι ἀ-
 δρωθέντας, αὐτοῖς τῆς ἀδελφείοις ἐόντας, λέγουσι ἀρε-
 φόρος εἶ) τῆς πᾶντα χερσὶν τῆς ζῶντος αὐτῶν ἀγῆλοισι,
 καὶ ὁδὸν τῶν ὑποδέσθαι ἡμοίον, ὡσαύτως ἀρεσούτερον.
 Λακεδαμόνιοι μὲν τῶν λέγουσι μόνον ἑλλῶν

sed ex familia inferiore, quæ tamen alia
 nulla in re inferior erat, (ab eodẽ enim
 oriundi) quam quod familia E.V rysthe-
 nis, quod primigenius esset, nonnihil
 honoratior erat. Etenim Lacedæmo-
 nii, nulli poetarum assentientes, negant
 se in eam quam nunc possident regio-
 nem deductos à filiis Aristodemi, sed ab
 ipso Aristodemo regnante, qui fuit A-
 ristomachi, qui fuit Cleodæi, qui fuit
 Hylli filius. Nec multo post Aristode-
 mi uxorem nomine ¹ Æginam, (quam
 dicunt fuisse filiam AVtelionis, qui fuit
 Tisameni, qui fuit Therandri, qui fuit
 Polynicis filius) reperisse geminos:
² eisque natis Aristodemum morbo de-
 cessisse. Lacedæmonios autem qui tum
 erant, inuito consilio creasse regem è
 pueris eum qui esset primigenius, ut lex
 iubebat. Sed nescientes utrum puero-
 rum eligerent, quum essent similes ac
 pares: id quum nequirent ipsi discerne-
 re, prius fuisse percontatos genitricem:
 eaque negante se dignoscere, sed dis-
 simulante, quod videlicet (ut credi-
 bile est) magnopere cuperet ambos ef-
 fici reges: ita de hoc dubitantes Lacedæ-
 monios misisse Delphos sciscitatum
 quid in ea re agerent: & iis Pythiam re-
 spondisse ut utranque puerorum re-
 gem ducerent, sed primigenium magis
 honorarent. Hoc responso à Pythia e-
 dito, Lacedæmonios nihilominus in-
 certos quo pacto primigenium reperi-
 rent, admonitos fuisse à quodam Mes-
 senio, nomine Panite, ut obseruarent ut-
 rum puerorum mater priorem lava-
 ret cibaretque: quam si deprehenderent
 eodem semper modo factitare, habitu-
 ros id omne quod quærent, & inuen-
 turos quod vellent: sin illa alternando
 erraret, palam fore ne ipsam quidem
 quippiam magis nosse: & ut isti aliam
 rationem inirent. Ibi que Spartiatae
 ex admonitu Messenii obseruantes ma-
 trem puerorum, ignaram cur obserua-
 retur, animaduertentesque illam præ-
 ferentem alteri primigenium tum ci-
 bando tum lauando, accepisse pue-
 rum qui magis honorabatur à matre,
 tanquam primigenium, publiceque a-
 lendum curasse, imposito ei nomine
 E.V rysthene: iuniori, Procle. Hos au-
 tem fratres, vbi adoleuerunt, per om-
 ne vitæ tempus inter se dissensisse, & iti-
 dem eorum posteros perseuerasse. Hæc
 soli Græcorum Lacedæmonii aiunt.

1 Argiuam, 2 Aristodemum autem liberos hos intuitum morbo decessisse.

At hæc

At hæc quæ
 eis, ego te
 vique ad
 tum, recen-
 de Græcos
 re Græcos
 xi, vique
 quod nunc
 in mortali
 culi Amph
 rationem
 que ad Peri
 si filia retro
 tendo, con
 ex Ægypto
 censio ex
 facta est.
 leus ipse, q
 Græcos, n
 nam prog
 progem
 (quemad
 prius fuisse
 autem reg
 essent, si
 (quoniam
 mus: que
 rum faciem
 tiones reg
 duo sacerdot
 Iouis celest
 libuerit re
 Spartiatar
 piaculari cr
 ditionibus
 in abeund
 delecti viri
 fut. In ex
 que peccato
 lacorum pell
 priani. Bellic
 tempore eis
 qua publica
 nã reges disc
 tribui incip
 omnium
 minaque im
 fut. Singula
 eis mentis, si
 bico dentur
 tiaz medicam
 ni Laconicus
 culis singulo
 è, A. p. l. l. l.

At hæc quæ commemorantur à Græcis, ego scribo: hos Dorienſium reges vſque ad Perſeum Danaes à deo genitum, recenſeri recte à Græcis, & oſtendi Græcos eſſe. iam tum enim iſti inter Græcos cenſebantur. Ideo autem dixi, vſque ad Perſeum, nec altius repetii, quòd nullum Perſeo cognomentum fuit mortalis patris, quemadmodum Herculi Amphitryon. Itaque à me rectam rationem ſequentem dictum recte eſt vſque ad Perſeum. A Danae vero Acrifiſi filia rectorſum patres eorum recenſendo, conſtabit principes Dorienſium ex Ægypto oriundos. Hæc generis recenſio ex commemoratione Græcorum facta eſt. Ut autem à Perſis fertur, Perſeus ipſe, quum eſſet Aſſyrius, factus eſt Græcus, non tamen progenitores eius, nam progenitores Acrifiſi recenſere ad progeniem Perſei nihil attinet: eoſque (quemadmodum Græci aiunt) Ægyptios fuiſſe. Hæc de his hæctenus. Quod autem regnum Dorum, quum Ægyptii eſſent, ſibi traditum acceperint, hoc (quoniam ab aliis dictum eſt) omittemus: quæ vero alii non attigerunt, eorum faciemus mentionem.³ Has dignationes regibus Spartiatae tribuerunt: duo ſacerdotia, Iouis Lacedæmonii & Iouis cæleſtis: & ius belli in quamcunq; libuerit regionem inferendi, vt id nulli Spartiatarum prohibere fas ſit, alioqui piaculari crimineteneatur. Ut in expeditionibus adeundis primi eant reges, in abeundo poſtremi ſint. Centum delecti viri eis in militia cuſtodes adſint. ⁴ In egreſſibus vtantur quotcunq; pecoribus libuerit: quorum immolatorum pelles omnes ac terga accipiant. Bellica hæc. Alia ſunt quæ pacis tempore eis tribuuntur: Vt quoties aliqua publica euſceratio fit, primi in cæna reges diſcumbant, & iis primis diſtribui incipiat vtrique eorum duplum omnium quàm ceteris conuiuiſ: libaminaque immolatorum & coria, eorum ſint. Singulis quoque calendis iſtantis menſis, ſingula pecora vtrique è publico dentur Apollini immolanda: & farinae medimnus, id eſt, ſex modia, & vini Laconicus quartarius: & in ſpectaculis ſingulorum certaminum certis locis à πολλωνος, & μέδιμνον ἀλφίτων, & οἶνος τετάρτην Λακωνικὴν. & ἐν τοῖσι ἀγῶσι πᾶσι ποροεδρίας

Ἐὰ δὲ δὲ καταλεῖψα ἕως Ἑλλήνων, ἐξαίρετα φῶ. "Τούτους δὲ Δωριέων βασιλῆας, μέχρι μὲν Περσέος τῆς Δανάης τῆς θεοῦ ἀπεινότης, καταλεῖψα μύθοις ὀρθῶς ἕως Ἑλλήνων, καὶ ἀποδεικνύμενοι ὡς εἶσι Ἕλληνας, ἥδη γὰρ πλεοναῦτα ἐς Ἑλλήνας οὗτοι ἐτέλεον. ἔλεξα δὲ, μέχρι Περσέος, τῆς δὲ εἰσερχομένης, ἀλλ' οὐκ αἰεταθὲν ἐπὶ ἔλαβον, ὅτι οὐκ ἔπειτα ἐπανυμῆν Περσὶ ἐσθδμῆν πατρὸς ἀπητῆς, ὡς περ Ἡρακλεῖ Ἀμφιτρύων. ἥδη ὡν ὀρθῶς λόγῳ χρῆσασθαι, μέχρι τῆς Περσέος ὀρθῶς εἴρηται μοι. ἀπὸ δὲ Δανάης τῆς Ἀκείσιου καταλεῖψοντι δὲ ἀνω αἰεὶ πατέρας αὐτῶν, φαροῖα τὸ ἀνέοντες ὅτι τῶν Δωριέων ἠγεμόνες Αἰγύπτιοι ἰθαυγῆες. ταῦτα μὲν νῦν καὶ τὰ Ἕλληνας λέγεται γερηλορηται. Ὡς δὲ ὁ Περσέων λόγος λέγεται, ὡς ὁ Περσέος ἐὼν Ἀσσίριος, ἐγῆγετ' Ἕλληνα, ἀλλ' οὐκ ὁ Περσέος πατρῶνοι. δὲ δὲ Ἀκείσιου γὰρ πατέρας ὁμολογούντας κατ' οἰκνιότητα Περσὶ ἐσθδν, τούτους δὲ εἶ), κατὰ τὸ Ἕλληνας λέγεται, Αἰγύπτιοι. καὶ ταῦτα μὲν νῦν καὶ τούτων εἴρηται. ὅτι δὲ εὐόντες Αἰγύπτιοι, καὶ ὅτι ἀποδοξάμενοι ἔλαβον τὰς Δωριέων βασιλῆας, ἄλλοισι γὰρ καὶ αὐτῶν εἴρηται, ἐάσομεν αὐτὰ. τὰ δὲ ἄλλοι οὐ κατελάβον, τούτων μνήμην ποιήσομεν. Γέρεά τε δὴ τὰ δὲ τοῖσι βασιλῆσι Σπάρτηται δεδώκασι, ἰρωσιῶας δύο, Διὸς τε Λακεδαίμονος, καὶ Διὸς οὐρανοῦ καὶ πόλεμον γὰρ ἐκφέρειν ἕως ἡν ἂν βούλωνται χεῖρῶν. τούτου δὲ μηδένα εἶ) Σπάρτηται ἄσκαλυτῶν. εἰ δὲ μὴ, αὐτὸν ἐν τῶ ἀγῶσι ἐνέχεσθαι. στρατιωμένων δὲ, ποσῶσις ἰεναὶ δὲ βασιλῆας, ὑσάτοις δὲ ἀπεινάι. ἐκατὸν δὲ ἀνδρας λογάδας ὅπτι στρατῆς φυλάσσειν αὐτοῖς. ποσῶσις δὲ χεῖρας ἐν τοῖσι ἔξοδοῖσι, οὐκοῖσι ἀν' ἐτέλωσι. τῶν δὲ θυμῶν ἀπύτων τὰ δέρματα τε καὶ τὰ νῶτα λαμβάνειν σφέας. ταῦτα μὲν τὰ ἐμπολέμια. τὰ δὲ ἄλλα τὰ εἰρηώα καὶ τὰ δὲ σφι δέδοται ἡν θυσιῆς δημοτελής ποιέται, ποσῶσις ὅπτι ὁ δειπνον ἔξεν δὲ βασιλῆας. Ἐ ἀπὸ τῶν τῶν ποσῶτον ἀρχαῶς, διπλήσια νέμοντας ἐκατέρω τὰ πάντα ἢ τοῖσι ἄλλοισι δαίτυμόνεσι, καὶ ἀπον δαρχίας εἶ) τούτων, καὶ τῶν τῶν ποσῶτων τὰ δέρματα νεομυῖας ὅ ἀνὰ πᾶσας καὶ ἐβδόμας ἰσαμύθ' ἔμυθ' ἔμυθ' ἐκ τῆς δημοσίης ἰρηῖον τέλφον ἐκατέρω

LIV
LV
LVI
LVII

1 Ægyptios fuiſſe indigenas. 2 Nullam habere cum Perſeo conſanguinitatem: 3 Has dignitates. Vel, Hos honores. 4 Quoties in expeditionem proficiſcuntur, vtant. 5 Et vt primum in libationibus locum obtineant, coriaque immolatorum pecorum, eorum ſint. Singulis quoque calendis, & ſeptimo quoque die menſis incuntis, victima perfecta vtrique illorum datur in Apollinis æde. *Ἰδὲ αὐτὸν ἰρηῖον ἀγῶν, (id eſt ἀν' ὑερῆν, perfectā uictimā, & quaſi omnibus ſuis numeris abſoluta) varie exponitur.*

At hæc

ἑκατέρας, καὶ προξένους ἀποδεικνύει· οὗτοισι παρο-
 κείσθαι ἑὸν αἰετὸν ἐθέλωσι τῶν ἀσάν, ἔπειθ' οὗτοι ἀρέε-
 εσθαι δύο ἐκάτερον. (Ὁ δὲ Πύθιοι, εἰσὶ θεοῦ πρῶτοι ἐς
 Δελφοὺς, σιτέμετροι μὲν τῶν βασιλῆων τὰ δημό-
 σια) μὴ ἐλθούσι δὲ τοῖσι βασιλῆσι ἐπὶ τὸ δεῖπνον, ἀ-
 ποπέμπεσθαι σφι ἐς τὰ οἰκία ἀλφίτων τε δύο
 κρίνας ἑκάτερον, καὶ οἶνον κοτύλιον παρεούσι δὲ δι-
 πλόσια πύργα δίδουσαι. ταῦτ' οὐδ' ἔτι καὶ πρὸς ἰ-
 διωτέων κληθέντας ἐπὶ δεῖπνον ἱμάσθαι. τὰς δὲ μνη-
 στίας τὰς γυναικῶν, οὗτοι φυλάσσειν σιωφένων δὲ
 καὶ ἑὸν Πυθίους. δικάζει δὲ μοιῶν ἑὸν βασιλῆας τῶ-
 (ἀδελφοὺς) πατρὸς τε παρθένου περὶ, ἐς τὸ ἰ-
 κνέεται ἔχειν, ἢ μή ποτ' οὐ πατήρ αὐτ' ἐζητήσῃ καὶ ὁ-
 δῶν δημοσίων περὶ. ἔτι ἡμῶν τὸν παῖδα ποιέεσθαι
 ἐθέλη, βασιλῆων ἐναντίον ποιέεσθαι, καὶ παρὶ τῶν βου-
 λούσι τοῖσι γέροισι, ἑοῦσι δὲ ἄνδρ' ἀποδοῦναι τε κέρωντα. ἢ
 ἢ μὴ ἐλθούσι, ἑὸν μάλιστα σφι τῶν γέροντων προσή-
 κοντας ἔχειν τὰ τῶν βασιλῶν γέρεα, δύο ψήφοις ἡ-
 θεμύοις, περὶ τῶν δὲ τῶν ἐωυτῶν. Ταῦτα μὲν ἔσθαι τοῖσι
 βασιλῆσι δέδοται ἐκ τῶν κρινοῦ τῶν Σπαρτητέων
 ἀποθανούσι δὲ, (ἀδελφοὺς) ἀποδείκνυσι δὲ γέρο-
 νος καὶ πᾶσαν τὴν Λακωνικὴν καὶ τὴν πόλιν γυναι-
 κες ἀποδοῦσαι, λέβητας κροτέοισι. ἐπειθ' ἂν τῶν γί-
 νηται τοῦτο, ἀνάγκη εἰς οἰκίαν ἑκάστης ἐλθούσας
 δύο καταμαίνεσθαι ἀνδρα τε ἔτι γυναικῶν μὴ ποιή-
 εσθαι δὲ τῶν, ζημίαι μεγάλας ἐπιπέσειν. νόμος δὲ τοῖσι
 Λακεδαιμονίοισι καὶ τῶν βασιλῶν ἑὸν θανάτους ἐστὶ
 ὡς τῶν ἑὸν βαρβάροισι τοῖσι ἐν τῇ Ἀσίῃ. τῶν γὰρ
 βαρβάρων οἱ πλεῖστοι ταῦτ' ἀνόμω χρεόν) καὶ ἑὸν
 θανάτους τῶν βασιλῶν, ἐπειθ' ἂν ἀποθάνῃ βασιλεύς
 Λακεδαιμονίων, ἐκ πάντων δὲ Λακεδαιμονος, χωρὶς
 Σπαρτητέων, ἀριθμῶ τῶν οἰκίων ἀνάμασθαι
 ἐς τὸ κῆδος ἵεσθαι. οὗτέων ἂν καὶ τῶν εἰλωτέων, ἔπειθ' αὐτέων
 Σπαρτητέων ἐπειθ' ἀσπασθῶσι ἐς ταῦτ' ὅτι πολλὰ
 χιλιάδες, συμμιγαίησι γυναικῶν κότερονται τε τὰ μέ-
 τω παροθύμους, καὶ οἰμωγῆ δὲ χρεώνται ἀσπασθῶσι
 φάμεροι τῶν ἑστων αἰεὶ ἀποθνήσκοντες τῶν βασιλῶν, ἔ-
 τον δὲ ἡμέρας ἄριστον. ὅς δ' ἂν ἐν πολέμῳ τῶν βασιλῶ-
 ν ἀποθάνῃ, οὗτ' οὐδ' εἰδῶλον σιδάσαντες, ἐκ κλίνῃ
 ἐξφραμῶν ἐκ φέροισι. ἐπειθ' ἂν θάψωσι, ἀγρῆ δέκα
 ἡμερέων ἐκ ἵσαται σφι, ἔπειθ' ἀρχαρεσίη σιωφένων, ἀμὰ
 πενήτεσι ταῦτ' ἵσαται ἡμέρας. Συμφέρον) δὲ ἡμῶν ὁ-
 223 τοῖσι τοῖσι Πέρσησι ἐπειθ' ἀποθανόντος τῶν βασιλῶν
 ἡμῶν οἰκίαν) βασιλεύς, ἑὸν ὁ ἐσίων ἐλθούσας ὅς τις

eis praesideant. ¹ Liceatque quibuscum-
 que libeat civibus inniti, & utrique bi-
 nos eligere Pythios. (sunt autem Pythii
 qui Delphos ad consulenda oracula
 mittuntur, quique publice cum regi-
 bus pascuntur.) Regibus ad cenam non
 euntibus mittantur bini farinae cheni-
 ces, id est, semodia, & vini singulae coty-
 le, id est, sextarii: praesentibus dupla den-
 tur omnia. eadem ratione a privatis quo-
 que inuitati ad cenam, honorentur.
² Vaticinia quae de virgine pupilla, v-
 tri danda sit, einae cui mater, an cui pa-
 ter desponderat: necnon de viis publi-
 cis: & si quis adoptivum filium ³ facere
 velit inuitis regibus. Liceat quoque eis
 pro suo arbitrio assidere in senatu, qui
 constat ex duodetriginta senibus: si eo
 non accesserint, eorum maxime pro-
 pinqui duo senatores ius regum obti-
 neant, duos calculos ponendi, tertium
 pro seipsis. Viventibus haec regibus LVIII
 a republica Spartiatarum tribuuntur: i-
 sta, defunctis: Equites per vniuersam
 Laconicam obitum regis enunciant:
 feminae per urbem circumeuntes ollas
 pulsant. quumque hoc fit, necesse est
 ex singulis domibus duos ingenuos,
 matrem ac feminam, luctu sedari, ma-
 gnis pecnis (nisi hoc faxint) impositis.
 Eadem autem circa funus regum con-
 suetudo Lacedaemoniis est quae barba-
 ris Asianis. nam plerique barbarorum
 eodem ritu in mortibus regum ven-
 tur. Siquidem ⁴ posteaquam mortem
 obiit Lacedaemoniorum rex, oportet
 eius exequiis adesse ex omni Laceda-
 monis regione necessarios quosque
 Spartiatarum, qui sunt numero vici-
 norum. Quorum & item feruorum at-
 que ipsorum Spartiatarum posteaquam
 multa millia in vnum coacta sunt, pro-
 miscue cum mulieribus frontes suas in-
 trepide pungunt, & vlulatu immenso v-
 tuntur, vltimum quenuque regum di-
 centes semper fuisse optimum. Qui ve-
 ro regum in bello perit, eius simula-
 crum quum expresserunt, in toto bene-
 strato efferunt, cuius tumulatione de-
 cem dies iustitium est, nullusque magi-
 stratum confessus, sed luctus continens.
 In hoc quoque cum Persis isti conue-
 niunt, quod defuncto rege alter qui
 succedit, liberat a re alieno quicumque

καὶ ἀναμασθαι

¹ Liceatque illis quos velint ex civibus proxenos constituere, vel, creare. Erant autem proxeni qui totius urbis nomine hospitio excipiebant qui ex aliis civitatibus adveniebant, iisque quaevisque poterant humanitatis officia praestabant. ² Vaticinia autem quae eduntur, ut ab iis custodiantur, vel, afferuntur. Ut soli reges de his solis iudicium ferant: de virgine ad quam tota hereditas deveniat, quis ex iure illam in uxorem ducere debeat, si pater eam non desponderit. Ad verbum, Cui obueniat illam habere. i. in quem cadat. Sic Gall. A qui il vient, pro, a qui il touche. ³ Facere velit, ut coram regibus faciat, vel, in conspectu regum. ⁴ Mortuo rege Lacedaemoniorum coguntur prosequi funus aperto pectore totius Lacedaemoniae regionis certi numeri incolae, exceptis Spartiatis. Ita Camerarius hunc locum interpret.

LX Spartiata aliquid aut regi aut reipublica debebat: & apud Perlas item qui rex creatus est, omnibus ciuitatibus tributum quod debebant remittit. Cum Aegyptiis etiam Lacedaemonij in hoc congruunt, quod eorum pracones & tibicines & coqui in paterna artificia succedunt: & coquus est coquo, & tibicen est tibicine, & praeco ex pracone gignitur: neque vlli propter vocalitate aliis insidiantes seipfos ingerunt, sed in paterno opere perseverant: atque haec quidem ita fiunt. Cleomenem autem tunc quum apud Aeginam esset, communi Graeciae bono operam dantem infimulabat Demaratus, non tam Aeginetis studens, quam inuidia & odio ductus. Quem Cleomenes ab Aegina reuersus consultabat vt regno submoueret, ob hanc rem intendens in eum actionem: Ariston Sparta regnum obtinens, quum est duabus vxoribus liberos non susciperet, & in se culpam eius rei non esse agnosceret, tertiam duxit vxorem, & duxit hunc in modum: Erat ei amicus quidam Spartiata, cuius opera ex omnibus ciuibus maxime utebatur: cui viro erat vxor speciosissima, ex turpissima talis facta. siquidem hanc mala forma praedita esse cernens nutrix sua, idque parentes eius, vt pote locupletes, agre ferre, hoc excogitauit, vt puellam singulis diebus baiularet ad Helenae templum, quod est in loco qui dicitur Therapne, supra fanum Phoebi. eo quoties nutrix intulerat puellam, stans ante simulacrum, deam precabatur vt alumnam deformitate liberaret. Cui aliquando exeunti est templo mulier quaedam apparuisse fertur, atque interrogasse illam quidnam in vlnis gestaret: & quum nutrix se infantem gestare respondisset, iussisse sibi ostendi. Quumque negaret nutrix id se facturam, quod infantem parentes sui vetuissent ostendi cuiquam, instituisse iubere prorsus vt sibi ostenderetur. Magni enim facturam illam si a se infans conspiceretur. ita nutrice puellam ostendente, demulcentem caput puellae dixisse, futura eam omnium Spartanarum formosissimam: atque ab eo pristinam speciem decidisse. Hanc, quum ad nubilem peruenit aetatem, duxit vxorem Agetus Alcidis filius, ille amicus Aristonis. Eius mulieris amore titillatus quum esset Ariston, hanc rem commentus est:

Ἡ Σπάρτην τῶν βασιλείῃ τῶν δημοσίων ἀφείλε. ἐν δὲ αὐτῇ Πέρσησι ὁ κατὰ μῶμον βασιλεύς τῶν ποροφειλόμενον φόρον μετῆι πάσησι τῆσι πόλισι. Συμφέρονται ἢ καὶ τὰδε Αἰγυπτίοισι Λακεδαιμόνιοι οἱ κήρυκες αὐτῶν καὶ αὐληταὶ καὶ μάγειροι ἐκδέχονται τὰς πατρῶας τέχνας. καὶ αὐλητῆς τε αὐλητῶ γίνεται, καὶ μάγειρος μάγειρον, καὶ κήρυξ κήρυκα, οὐ καὶ λαμπεροφώνῳ ἑπιτηδῆμοι ἄλλοι σφέας παροκλήσοι, ἀλλὰ καὶ τὰ πάτρια ἑπιτελέοσι. 10 τῶν δὲ μὲν δὴ οὕτω γίνεται. Τότε δὲ Κλεομένης ἔοντα ἐν τῇ Αἰγίνῃ, καὶ κοινὰ τῇ Ἑλλάδι ἀγαθὰ ποροσεργαζόμενον, ὁ Δημαρῆτος διέβαλε, ὅτι Αἰγινητῶν οὕτω κηδόμενος, ὡς φθόνῳ καὶ ἀτῆν ἡεώμενος. Κλεομένης δὲ νοσήσας ἀπὸ Αἰγίνης, ἐβούληθε τῷ Δημαρῆτον παῦσαι τῆς βασιλείης, ἀφ' ὧν ἡμα τόσονδε ἐπίβασιν ἐς αὐτὸν ποιδόμενος Ἀείωνι βασιλεύοντι ἐν Σπάρτῃ, καὶ γῆμεν 20 ἡ γυναικὸς δύο, παῖδες ὅσα ἐγένοντο. Ἐ, ἢ γὰρ σιωπῆ γινώσκοντο αὐτὸς ἑαυτοῦ εἰς αἴτιος, γαμέει τείττω γυναικῶν. ὡς δὲ ἡ γαμέει τῷ φίλος τῷ Σπάρτην τῶν ἀνῆρ, τὰ ποροσεκέρ τῷ ἀσῶν μάλισα ὁ Αείων. τούτῳ τὰ ἀνδρὶ ἐτύγχανε εὐδοκῆ γυνὴ καλλις ἢ μακρῶ τῷ ἐν Σπάρτῃ γυναικῶν καὶ τῶν τὰ μὲν τοὶ καλλις ἢ αἰχμῆς ἡμορμῆ. εὐδοκῆν γὰρ μιν ὁ εἶδος φλαύριον, ἢ ἔσφορος αὐτῆς, οἷα ἀνδρῶν πων τε ὀλβίων θυγατέρα, ἔδυσσε δὲ εὐδοκῆν, πορῆ 30 ἢ καὶ ὀρέσσα ὅτι γυνεὸς συμφορῶν ὁ εἶδος αὐτὸ ποιδόμενος, τῶν δὲ ἕκαστα ματῶν, ἑπιφραζεται τοῖα δὲ εὐφορεε αὐτῶν αἰὰ πᾶσαν ἡμέρῳ ἐς τῆς Ἑλένης ἱερὸν, ὅτι ἐν τῇ Θεραπνῇ καλδόμεν, ἢ πορθε τῶν Φοιβίου ἱεροῦ, ὅπως ἢ ἐκείκει ἢ ἔσφορος, καὶ πορθε τε τῶν γαλμαῖσα, καὶ ἐλίστερ τῆν ἀπαλλάξαι τῶν δυσμορφῆς τῶν παιδίων. καὶ δῆκοτε ἀπιούση ἐκ τῶν ἱεροῦ τῇ ἔσφῳ γυναικῶν λέγεται ἑπιφανῶναι ἑπιφανεῖσαν ἢ, ἐπεῖρα αἰ μιν ὁ, ἢ φέρει ἐν τῇ ἀγκάλῃ, καὶ τῆ φρασα, ὡς παιδίων φορέει. τῆ ἢ κελδύσαι 40 ὁ δειξαι τῶν δὲ οὐ φαναι ἀπειρησθαι γὰρ ὁ ἐκ τῶν γυναικῶν μηδενὶ ἑπιδεικνῶναι. τῶν δὲ πορδῶ τως ἐωυτῆ κελδύειν ἑπιδειξαι. ὁρῶν ἢ τῶν γυναικῶν καὶ πορδῶ πολλοῦ ποιδόμενῶν ἰδέσθαι, οὕτω δὲ τῶν ἔσφον δειξαι τῶν παιδίων. τῶν δὲ, καταψῶσαν τῶν παιδίου τῶν κεφαλῶν, εἶπαι ὡς καλλις βῆσει παστῶν τῶν ἐν Σπάρτῃ γυναικῶν. ἀπὸ μὲν δὲ τῆς τῆς ἡμέρης μεταπεσέν ὁ εἶδος, γαμέει δὲ μιν ἐς γάμου ὄρῳ ἀπικορμῶν Αἰγῆτος ὁ Αλκείδεω, ὅτι δὴ ὁ τῶν Αείωνος φίλος. Τὸν ἢ Αείωνά ἐκινε ἀερα τῆ γυναικὸς τῆς ὁ ἔρωσ, μηχανᾶται δὲ τοῖα δὲ

1 Nutricem autem, quum videret mulierem illam magni aestimare, infantem a se conspicere tandem ostendisse. Hanc autem caput puellae demulce dixisse, &c.

Spar.

αὐτὸς τε τὰς ἐπιπέρας τῆς γῆς αὐτῆς, ὡς δέ κερ
 δωτίνῳ δώσειν τῆς ἐούσης πόλεως ἐν ἡδ' αὐτὸς
 ἐκφύτος ἔλπει, καὶ τὴν ἐπιπέρον ἐούσας ἐκέλευε ὡς πῶ-
 τος πῶ οὐκίω δίδοναι, ὅς, ὅθεν φοβηθεὶς ἀμφὶ τῆ
 γῆς αὐτῆς, ὁρέων ἐούσαν καὶ Ἀείσαν γῆν αἰετα
 νῆς αὐτῆς. Ἐπιβούτοις ὅρκους ἐπήρασαν. μὲν δέ,
 αὐτὸς τε ὁ Ἀείσαν ἔδωκε τὸν ὅ, ἡ δὲ ἡδ' ἔλεγε τῆ
 χειμῶν τῆς Ἀείσανος ὁ Ἀήτος, καὶ αὐτὸς τῶ οὐ-
 κίω ζῆτων φέρει παρ' ἐκείνου. ἐπιπέρα δὲ τῶ
 ἐπιπέρον τῆ γῆς αἰετα ἐπιπέρα ἀπάρατος. ὅς, πλὴν 10
 βούτε μουῦ, πᾶλλα ἔφη καταπέσει, αἰετα ζόμε-
 νος μὲν τοὶ τὰς τε ὅρκων, ἔδ' ἀπάτης τῆς ἀπάρατος,
 ἀπίς ἀπάρατος. Οὐτὼ μὲν δὲ τῶ τετῶ ἐσηγά-
 γετο γῆς αἰετα ὁ Ἀείσαν, τῆ δὲ δὲ τῶν ἀποπεμψά-
 μῶρος. ἐν δὲ οὐκ ἐλάσσει, καὶ οὐκ ἐλασσει, ὅς, ὅθεν
 δεκά μῶνας ἡ γῆς αὐτῆς, ἡκτα τῶν Δημάρ-
 ρητον. καὶ ἡς ὅ τῶ οὐκίω ἐν τῶ κατηρῶ μὲν
 τῶ ἐφόρον, δεκά μῶνας ὡς ὅ πῶς γέγονε. ὅς, ὅθεν
 ἐκ μῶνος τε ὅ χεῖρον τῶ ἡδ' ἡγετο τῶ γῆς αἰετα, καὶ
 ὅθεν δακτύλῳ συμβαλλεῖ μῶνος τῶ μῶνας, εἶπε 20
 ἀποπέρας, Οὐκ ἀν' ἐμὸς εἶν. τῶν ἡκτα μὲν ὅ ἐ-
 224 φοροί. ἀπῆμα μῶνοι ὅθεν ἐποίησαν τῶ ἀπῆμα-
 ἡκτα ὅ δὲ πῶς πῶς καὶ τῶ Ἀείσαν τῶ εἰρημῶν
 μετέμελε. πᾶδα γὰρ ὅ Δημάρρητον ἐς αὐτῶν ἀπῆμα
 οὐκίω εἶν. Δημάρρητον δὲ αὐτῶν οὐκίω εἶν, ὅθεν
 ἀπῆμα τῶ ἀπῆμα τῶν, ἀπῆμα Σααρτι-
 ἡκτα Ἀείσαν ὡς ἀπῆμα βύδοκίω ἀπῆμα ἀπῆμα
 δὲ τῶ Βασιλῆων τῶ τῶ Σααρτιῶν ἀπῆμα, ἀπῆμα
 ἐπιπέρα τῶ πᾶδα ἡκτα. ἀπῆμα τῶ μῶνοι ὅ ἐνομα
 Δημάρρητος ἐπέειπε. Χεῖρον δὲ ἀπῆμα Ἀεί- 30
 σαν μὲν ἀπῆμα, Δημάρρητος δὲ ἔχε τῶ βασιλῆων.
 ἔδει δὲ (ὡς εἶοικε) αὐτῶν ἀπῆμα ἀπῆμα, κατα-
 παδοσα Δημάρρητον τῶ βασιλῆων, ἀπῆμα Κλεομέ-
 νει διεβλήθη μετὰ τῶν, ἀπῆμα τῶ Δημάρρητος
 ἀπῆμα τῶ ἀπῆμα τῶ ἔλθῶνος, καὶ δὲ καὶ
 ὅθεν ἐπῶ Αἰγῆτων τῶ μῶνας ἀπῆμα ἀπῆμα
 Κλεομῶνος. Ὀρμηθεὶς ὡν ἀπῆμα ὁ Κλεο-
 μῶνος, σιωτῆται Λεουχίδῃ τῶ Μενάρρητος τῶ
 Ἀήτος, ἐόντι οὐκίω τῶ αὐτῶν Δημάρρητος, ἐπῶ ὅτε,
 ὡς αὐτῶν καταπέσει βασιλῆων ἀπῆμα Δημάρρητος, ἐ- 40
 μεταίοι ἐπῶ Αἰγῆτων ὅ δὲ Λεουχίδῃ ὡς ἔχῶρος
 τῶ Δημάρρητος ἀπῆμα γῆς αἰετα, ἀπῆμα ἀπῆμα
 τῶν δὲ ἀπῆμα μῶνος Λεουχίδῃ Πέρκαλον
 τῶ Χίλωνος τῶ Δημάρρητος ἡκτα, ὁ Δη-
 μάρρητος ἐπιβούτοις, ἀπῆμα Λεουχίδῃ τῶ
 γῆς αἰετα, φῆσας αὐτῶν τῶ Πέρκαλον ἀπῆμα καὶ γῆς
 γῆς αἰετα. καὶ τῶ μὲν τῶ Λεουχίδῃ ἡ ἔχῶρος

Ageto sodali suo, cuius illa erat vxor, recepit se dono daturum vnam e suis rebus quancunque ille optaret: aque iuicem iussit illum simile munus sibi dare. Agetus nihil de re vxoria suspicatus, quum videret Aristoni quoque vxorem esse, accepit condicionem, & in eam rem iuriurandum interposuit. Cui mox Ariston e suis rebus pretiosis donauit quam ille elegit. Ipse vicissim, quum eius partes petendi muneris ab illo fuerunt, ibi optauit vxorem eius adferri. Agetus dicere, se prater hoc vnum cetera annuisse: iureiurando tam e adactus ac dolo seductus, ad eam ducendam abiit. Ita tertiam hanc Ariston, repudiata 123 secunda, duxit vxorem: quæ circa legitimum pariendi tempus, nondum exactis decem mensibus, hunc ei genuit Demaratum. Ariston, quum ei sedenti in basilica cum ephoris quidam famulus nuncium nati filii attulisset, sciens quo tempore duxisset vxorem, deductis in digitos mensibus, dixit cum iureiurando, Hic non est filius meus. Quod audientes ephori, haud magni fecere impresentiarum: sed posteaquam puer adoleuit, pœnituit Aristonem dicti, opinantem utique filium suum esse Demaratum: cui ideo nomen impositum est Demaratus, id est, a populo votis petitus: quod ante eum natus omnis populus vota fecit vt Aristoni, omnium ante id tempus regum probatissimo, filius gigneretur. ea de re id nomen impositum est. Interiecto deinde tempore Aristone vita functo, Demaratus obtinuit regnum: sed videlicet necesse erat vt id quod auditum fuerat, hominem regno priuaret. Eapropter a Cleomene vehementer infimulabatur, cum antea quod ab Eleusine abduxisset exercitum, tum eo tempore quum aduersus Aeginetas cum Medo sentientes traiecit Cleomenes. Ergo ingressus eum vtgerere Cleomenes, componit cum Leutyichide Menaris filio, Agis nepote, ex eadem qua erat Demaratus familia, ea pactione, vt si eum regem in locum Demarati constituisset, se aduersus Aeginetas comitaretur. Erat autem Leutyichides Demarato inimicus, ob hanc præcipue causam, quod quum Percala filia Chilonis, filii Demarati, ei desponsata esset, Demaratus infidiosè hominem cõiugio priuauit, præoccupata & prærepta vxore, ac retenta. Ob hanc causam Leutyichidi inimicitie

1 Illius vxorem abducere studebat. 2 Eam abducere permisit. 3 Quæ intra breuius temporis spatium, & non exact. Id est, intra breuius quam decem mensium spatium. 4 Vicisci

cum Demarato extitere. Istunc, Cleo-
 mene sollicitante, contra Demaratum
 iuravit, negans eum rite Spartanorum
 esse regem, quod Aristonis filius non
 esset, deinde quod iurauerat institit cō-
 firmare: quod Ariston aliquando dixif-
 set, quum ei nunciasset famulus suus fi-
 lium ei natum, & menses conferens, iu-
 reiurando negasset illum esse filium suū.
 Huic verbo insistens Leutychides, pron-
 unciabat Demaratum neque Ariston-
 is filium esse, neque rite Spartæ regna-
 re: eisdem ephoris adhibitis testibus qui
 Aristoni assidentes tunc hæc ab illo au-
 dierant. Tandem re in contentionem
 deducta, visum est Spartiatis oraculum
 quod Delphis est consulendum an foret
 Demaratus Aristonis filius necne. I-
 bi Cleomenes, quum ex ipsius erga Py-
 thiam providentia nihil suspicionis es-
 set, subornat Cobonem quendam Ari-
 stophanti filium maxima apud Delphos
 autoritate, vt persuadear Perialla mu-
 lierum vaticinantium antistiti, dicere
 ea quæ Cleomenes volebat dici. Ita Py-
 thia, sciscitantibus iis qui ad oraculum
 erant missi, negavit Aristonis filium es-
 se Demaratum. quæ tamen res sequen-
 ti tempore palam facta est, & Cobon è
 Delphis profugit, & Perialla honore
 abdicata est. Hactenus quæ ad de-
 ponendum regno Demaratum acta
 sunt. Is è Sparta ad Medos profugit, ob
 hanc contumeliam quod quum eie-
 ctus regno gereret magistratum, ad-
 essetque spectaculo gymnopædiarum,
 id est, palestra nudorum puerorum, misit
 ad eum Leutychides, in locum Dema-
 rati rex factus, deridendi insultandi-
 que causa, ministrum, qui interrogaret
 qualis esset præfectura post regnum.
 Eam interrogationem agre ferens De-
 maratus, respondit se vtrumque exper-
 tum, illum vero non: & eam interroga-
 tionem Lacedæmoniis futuram initium
 plurimæ aut calamitatis aut felicitatis.
 Hæc loquutus, velato capite è theatro
 domum abiit, confestimque præpara-
 tum Ioui bouem immolauit: quo im-
 molato, matrem accersit. Quæ quum
 aduenisset, positis in eius manus ex-
 tis, mulierem his verbis obsecrauit,
 Per ego te mater cum aliis deos, tum
 Iouem hunc domesticum, quem tango,
 precor, promas mihi veritatem: quisnam teuera meus est pater? Nam
 Leutychides inter conuicia obiecit,

ἢ ἐς Δημάρτην ἐγενέε· τότε δὲ ἐκ τῆς Κλεο-
 μήνης προσηύμειν ὁ Δουτυχίδης κατόμνυται Δη-
 μάρτην, φασ ἄλλ' ἐκ ἰκνεομήνης βασιλεύειν
 Σπάρτην, ἐκ εὐνοῦ παῖδα Ἀείωνος. μὲν
 δὲ πῶ κατωμοσίω, εἰδὼκε ἀνασώζων ἐκείνο ὃ ἐ-
 πος ὃ εἶπε Ἀείων ὅτε, ὅτε ἄδ' ἤγειλε ὁ οἰκέτης
 παῖδα γενέσθαι, ὁ δὲ, " συμβουλεύειν μὲν κείνῳ
 νας, ἀπόμωσε, φασ ὅτι ἐωὺτ' ἐμιν εἶ". ὅτε δὲ
 ἐπιβατῶν τῶ ῥήματος ὁ Δουτυχίδης, ἀπέφαι-
 10 νε Δημάρτην οὔτε ὅτι Ἀείωνος γενεῖται, ὅ-
 τε ἰκνεομήνης βασιλεύοντα Σπάρτης, ἐδὲ ἐφά-
 ρεις μάρτυρας παρεχόμενος ἐκείνοις οἱ ὅτε ἐτύγ-
 χηρον παρέδ' ὅτι ἐόντες ἡ ἀκρὸς ἀντιτετα Ἀ-
 είωνος. Τέλος δὲ, ἐόντων πρὸς αὐτῶν νεύοντες
 ἐδόξε Σπάρτην ἐπείρεσθαι ὃ χρεῖσθαι ὃ ἐν
 Δελφοῖσι, εἰ ἄρα Ἀείωνος εἶη παῖς ὁ Δημάρ-
 τος. ἀντίστον δὲ ἡμομήνου ἐκ προνοίας τῆς Κλεο-
 μήνης ἐς πῶ Πυθίω, ἐνηῦτα προσηύετο Κλεο-
 μήνης Κόβωνα ἢ Ἀείωνος, ἀνδρα ἐν Δελ-
 20 φοῖσι δῖνασθόντα μέγιστον. ὁ δὲ Κόβων Περίαλλ-
 λην πῶ προσηύειν ἀναπέφαι τῶ Κλεομήνης " ἐβου-
 λῶσθαι λέγεσθαι, λέγειν. ὅτε δὲ ἡ Πυθίη, ἐπιρω-
 πῶντων τῶν θεοπροπίων, ἔκρινε μὴ Ἀείωνος εἶη
 Δημάρτην παῖδα: ὑπερὶ μὲν χρεῖσθαι ἀνάπυστα
 ἐγένετο τῶτα, καὶ Κόβων τε ἐφυγε ἐκ Δελφῶν, καὶ
 Περίαλλα ἡ προσηύειν ἐπαύσατο τῆς πηχῆς. Κα-
 τὰ μὲν δὲ τῶ Δημάρτην κατὰ παυσιν τῶ βασιλείης
 οὔτε ἐγένετο. ἐφύγετο ὁ Δημάρτης ἐκ Σπάρτης ἐς
 Μήδους ἐκ τοιοῦδε ὀνείδεος: μὲν τῶ βασιλείης πῶ
 30 κατὰ παυσιν ὁ Δημάρτης ἤρχε ἀρετῆς ἄλλοις.
 ἢ ἄν μὲν δὲ γυμνοπαιδίαι θεομήνου δὲ τῶ Δη-
 μάρτην, ὁ Δουτυχίδης, γενεῖται ἢ δὲ αὐτῶ βασι-
 λείης ἀντ' ἐκείνου, πέμψας ἢ θεομήνου ἐπὶ γέ-
 λωῖ τε καὶ λάσθαι, ἢ ὅτι τῶ Δημάρτην ὀκισθόντι εἶη
 ὃ ἀρχεῖν μὲν τῶ βασιλείης. ὁ δὲ, ἀγγέλλας τῶ ἐπ-
 ερωτήματι, εἶπε φασ, αὐτῶ μὲν ἀμφοτέρων ἢ δὲ πε-
 πειρησθαι, κείνον δὲ, ὅτι τῶ μὲν ἐπιρωπῶν τῶ πῶ
 ἀρχεῖν Λακεδαιμονίοισι ἢ μινεῖς κακότητος, ἢ μιν-
 εῖς ὀκισθόντι. Ταῦτα δὲ εἶπας, καὶ κατὰ κα-
 40 λυτῶ μινεῖς, ἢ ἐκ τῶ θεο ἐς τῶ ἐωὺτ' οἰκία: αὐ-
 τῶ δὲ τῶ θεοπροπίων ἐγένετο τῶ Διὶ βῶν. ἢ ὅ-
 σασ δὲ πῶ μητέρα ἐκάλεισε. Ἀπικεμήνη ὅ τῶ
 μητεῖα εἰς τῶ χεῖρας οἱ τῶ σπλαγχνων, καὶ κεί-
 τῶ, λέγων τοιαῦτα, ὅτι μητερ, θεῶν σε τῶ τε δῶν καὶ
 ἀπόμωρος ἰκετῶν, καὶ τῶ ἐρχεῖς Διὸς τῶδε, φράσασθαι
 μοι πῶ ἀληθῆναι, ἢ μινεῖς ὅτι πατὴρ ὀρθῶ λόγῳ. 225
 Δουτυχίδης μὲν γὰρ ἔφη ἐν τοῖσι νεύοντι λέγων,

LXVI

XVII

XVIII

1 In Græco exempl. pro αὐτῶν legendum videtur αὐτῶν, cuius lectionis alibi ratio reddetur. 2 Quale illis esset magistratum gerere, qui antea regnavissent.

κύνουσαι σε ἐκ τῶ πατρὸς ἀνδρὸς, οὕτω ἐλθεῖν
 τῶν Αἰγυπτίων. Ἐδὲ καὶ ἡ ματατότερον λέγον
 λέγοντες, φασὶ σε ἔσελθεῖν τῶν οἰκετῶν
 ὄνοφορβόν, καὶ ἐμὲ εἶς ἐκείνου παῖδα. ἐγὼ δὲ σε ὦν
 μετέρχεμαι πρὸς θεῶν, εἰπεῖν πώληθῆς. οὔτε γὰρ,
 εἰ πεποίησάς τι τῶν λεγομένων, μοιῶν δὲ πεποίη-
 χας, μὲν πολλῶν δὲ ὅ, τε λέγεις πολλὸς ἐν Σπάρ-
 τη, ὡς Αἰγυπτίῳ σπέρμα παιδοποιῶν ἐκ ἐνῶ.
 τεκεῖν γὰρ αἱ καὶ τὰς πατρὸς γυναιχάς. ὁ
 μὲν δὲ τοιαῦτα ἔλεγε. Ἡ δὲ ἀμείβετο τοῖςδε,
 ὦ παῖ, ἐπεὶ τὸ μελιτήσι μετέρχεαι εἰπεῖν τῶν ἀ-
 ληθῆναι, πρὸς εἰς σε κατεῖρησεται πώληθῆς ὡς με-
 ἠγάγεο Αἰγυπτίῳ ἐς ἐαυτῶν, νυκτὶ τρίτῃ ἀπὸ τῆς
 πατρὸς ἤλθε μοι φάσμα εἰδομένον Αἰγυπτίῳ σι-
 θνηθῆν δὲ, σὺν σε φαίνοισ οἷς εἶχε, ἐμοὶ παρῆται. καὶ
 ὅ μὲν οἰχάκεε, ἦκε δὲ μὲν τῶν Αἰγυπτίων ὡς
 δὲ με εἶδε ἔχουσαν σε φαίνοισ, ἠρώτα τίς εἶσθι, μοι
 δοῖς. ἐγὼ δὲ ἐφάμην ἐκείνου ὁ δὲ ἐκ ἐκείνου
 κερ. ἐγὼ δὲ κατωμύμην, φάμην αὖθις οὐ κα-
 λάς ποιεῖν ἀπαρνεόμην. ὀλίγον γὰρ πὶ παρ-
 τερὸν ἐλθόντα καὶ σιθνηθῆντα, δοῦναι μοι σὺν σε-
 φαίνοισ. ὀρέων δὲ με κατωμύμην ὁ Αἰγυπτίῳ, ἐ-
 μαθε ὡς θεῶν εἶναι τὸ σπέρμα. καὶ τὸ μὲν, ἔ-
 φαμοὶ ἐφαίνοντο ἔόντες ἐκ τῶ ἠρώτου τῶ πατρὸς τῆσι
 θύρησι τῆσι ἀλείψῃσι ἰδρυμένων, ὅ καλέοισι Αἰ-
 στροβάχου τῶν δὲ, ἡ μάστιγες αὖθις τῶν ἠρώτων
 αἰσχροῦ εἶναι. οὕτω δὲ ὦ παῖ ἔχθ' ἡμῶν ὅσον π-
 καὶ βούλεαι συτῆσαι. ἢ γὰρ ἐκ τῶ ἠρώτος τοῦτου
 γέγονας, καὶ τοῖ πατὴρ ὅστις Αἰστροβάχου ὁ ἠρώτος, ἢ
 Αἰγυπτίῳ. ἐν γὰρ σε τῆ νυκτὶ ταύτῃ αἰσχροῦμα.
 τῆ δὲ σὺ μάστιγα κατὰ πόντον ἔχθ' ἠρώτοι, λέγον-
 τες ὡς αὖθις ὁ Αἰγυπτίῳ, ὅτε αἰσὶ ἠγάγεο ἠρώ-
 τος, πολλῶν ἀχρῶντων οὐ φησὶ σε ἐαυτῶν εἶς.
 ἡ χερῶν γὰρ δὲ δέκα μύνας ἐσθ' ἐκείνου δὲ ἠρώτου ἀ-
 ἰδρῆναι τῶν τοιούτων κείνος τῶν ἀπὸ τῶν δὲ ἠρώτος.
 ἡ κερῶν γὰρ γυναιχάς καὶ ἐνεά μύνα καὶ ἐπὶ ἀ-
 μύνα, καὶ οὐ πᾶσαι δέκα μύνας ἐκτελέσασαι. ἐγὼ
 δὲ σε ὦ παῖ ἐπὶ ἀμύνον ἔτεκον. ἐγὼ δὲ καὶ ὁ αὖθις
 Αἰγυπτίῳ οὐ μὲν πολλὸν χερῶν ὡς ἀγοῖν δὲ ἠρώτος ἐκ-
 βάλλοι τῶν. λέγεις δὲ ἄλλοις παρὶ ἠρώτος τῆς σε-
 αὐτῶν μὴ δέκεο. ἡ γὰρ ἀληθῆσα παῖδα ἀκήκοας.
 ἐκ δὲ ὄνοφορβῶν αἰσὶ τε Λεουτυχίδῃ καὶ τοῖσι πα-
 τα λέγεις ἡ τοῖσι ἀμύνας παῖδας. ἢ μὲν δὲ
 τοιαῦτα ἔλεγε ὁ δὲ, πατρὸς τε ἐβούλετο,

te è priore viro gravidam, ita ad Aristonem venisse. Alii etiam dementius referentes, aiunt te ad domesticum asinarium ventitasse, illiusque me filium esse. quae de re ego te adiens obsecro ut verum dicas. Siquid enim eorum quae dicuntur fecisti, non sola fecisti, sed quod multae. Et multus de hac re Sparta sermo est, negantium Aristoni fuisse genituram ad filios procreandos. nam si fuisset, priores vxores fuisse concipienturas. Hac Demaratus. Cui mater ita respon-
 dens, Fili, inquit, quoniam precibus mecum agis ut dicam veritatem, omne tibi verum exponetur: Ut me domum Ariston duxit, tertia quam me duxerat nocte simulacrum tanquam Aristonis ad me venit, quod posteaquam mecum concubuit, corona quam gestabar, me circumdedit, atque abiit. Dehinc Ariston aduenit, qui cernens me coronas habentem, sciscitabatur quisnam me illis donasset. Ego ipsum dedisse respondi: eoque id abnuente, iuravi, asserens non bene illud facere qui negaret, quippe qui paulo ante ingressus, ubi mecum coisset, coronis me donasset. Ariston, cernens me iurantem, intellexit eam rem diuinam fuisse. compertumque est illas coronas fuisse sumptas ex heroico conditorio, quod est iuxta ianuam aulae extructum, quod vocant Astrobaci: & vates esse hunc eundem heroem responderunt. Habes igitur fili ita ut volebas audire. aut enim ex hoc heroe genitus es, paterque tibi est Astrobacus heros, aut ex Aristone. nam eate nocte concepisti. Verum quod tibi praecipue exprobrant inimici, quod Ariston, quum ei te natum esse nunciatum est, multis audientibus negavit te suum esse, quia tempus decem mensium non exisset, per inscitiam talium rerum illi hoc verbum excidit. nam mulieres novem etiam mensium ac septem mensium partum edunt, non omnes decimum mensem explentes. ego autem fili septimestrem te genui. Ipse quoque Ariston non diu post agnouit se per imprudentiam id verbum extulisse. Itaque alias orationes de tua genitura noli admittere. omnia enim verissime audisti. Nam quod ad asinarios attinet, ipsi Leuty-chidi & iis qui talia loquuntur, suae vxores de asinariis pariunt filios. Haec illa dixit. Demaratus auditis quae volebat,

1 Aristoni fuisse prolificum semen. nam si fuisset. 2 Precibus instas mihi ut dic. ver. 3 Coronas quas gestabat mihi circumposuit. Et hoc quidem abiit, Ariston autem postea venit. 4 Se per stultitiam id verbum emisisset. Cetera autem quae de tua genitura dicuntur, ne admixto.

sumpto

sumpto
 phos ad
 concordi
 ni fugam
 Sed Dem
 thum tra
 Lacedae
 famulos
 abnuente
 am ad reg
 gnifico
 vobis do
 tas abit
 alis in mu
 demonios
 piadem pa
 reportau
 pora, reg
 di autem
 amori De
 filius Zeu
 triarum
 banr. Is S
 tychidem
 damo. Le
 doxir vx
 rorem, D
 lam prole
 nomine La
 Zeosidam
 pit, ab i
 Leutychi
 senuit sed
 dit: In exp
 omnia faci
 cuniae per
 ipseque in
 deret in cal
 am tenens,
 raprologit
 & Tegez in
 obit. Sed h
 do sunt. C
 quam libere
 fuisset, ali
 contendit
 tem in mod
 infensus. Ita
 contra se ad
 iam sibi esse p
 ges adduxer
 utis ac gener
 hostis Cris P
 stocatis filio
 parentis. Eos
 nes inimiciss
 ses desposuer

LXX

sumpto viatico per speciem eundi Delphos ad oraculum consulendum, Elin contendit. Eum suspicari Lacedæmonii fugam capessiturum, insequuti sunt. Sed Demaratus iam ex Elide Zacynthum traiecerat, quem illuc transgressi Lacedæmonii prehenderunt, eiusque famulos: sed Zacynthiis eum dedere abnuentibus, Demaratus illinc in Asiam ad regem Darium traiecit: à quo magnifice exceptus est, territorioque ac urbibus donatus. Ita in Asiam Demaratus abiit, ac tali fortuna usus est, vir cum aliis in multis factis dictisq; apud Lacedæmonios illustris, tum quod illis olympiadem palmam quadriugo certamine reportauerat, rem eius solius, ad ea tempora, regum Spartiatarum. Leutychildi autem Menaris filio, qui in regnum amoti Demarati successerat, natus est filius Zeuxidamus, quæ nonnulli Spartiatarum Cynifcon, id est, catulum vocabant. Is Sparta non regnavit, ante Leutychildem defunctus, relicto filio Archidamo. Leutychildes orbatu filio, altera duxit uxorem EVrydamen, Menii sororem, Diactoris filiam, ex qua nullam prolem virilem suscepit, sed filiam nomine Lampito: quam Archidamus Zeuxidami filius in matrimonium accepit, ab ipso Leutychide datam. At ne Leutychildes quidem ipse Sparta consentit, sed has pœnas Demarato rependit: In expeditione Theffalica dux quum omnia faciendi ius haberet, multum pecunie per corruptelam dono accepit, ipseque in re deprehensus, quum sederet in castris, vtraque manu pecuniam tenens, in iudicium delatus è Sparta profugit, domusque eius excisa fuit: & Tegeæ in quam profugerat, mortem obiit. Sed hæc insequenti tempore acta sunt. ¶ Tunc autem Cleomenes, quum sibi res in Demaratum bene cessisset, assumpto protinus Leutychide, contendit aduersus Æginetas, maiorem in modum illis propter ignominiam infensus. Ita Æginetæ vtriusque regis contra se aduentu non repugnandum iam sibi esse putauerunt. ex quibus reges adduxere decem, quos delegere, diuitiis ac genere eminentissimos, cum alios, tum Criu Polycriti, & Calambu Aristocratis filium, qui plurimum habebant potentia. Eos in Articam adductos, penes inimicissimos Æginetis Athenienses deposuerunt. Post hæc Cleomenes,

καὶ ἐπὶ δὲ λαβῶν, ἐπορεύετο εἰς Ἡλίω· τὰ λόγια φασ ὡς εἰς Δελφὸς χρησόμενος τῷ χρηστικῷ πορεύεται. Λακεδαιμόνιοι δὲ, ὑποσηθέντες Δημάρτην δρῆσιν ὅτι χερσίν, ἐδίωκον· καὶ κως ἐφθίεσ Ζακύνθον δεύσας ὁ Δημάρτης ἐκ τῆς Ἡλίδος. ὅτι δὲ βαίντες δὲ Λακεδαιμόνιοι, αὐτῶν τε ἀπὸνται, καὶ τῶν θεράποντας αὐτῶν ἀπαρέονται. μὲν δὲ, (ὅσδε γὰρ ὄξε δίδουσαν αὐτῶν οἱ Ζακύνθιοι) ἐν τῷ τῶν δεύσας τῆς Ἀσίῃ βασιλῆα Δαρειῶν· ὁ δὲ ὑπεδέξατο τε αὐτῶν μεγαλαυσί, καὶ γὰρ τε καὶ πόλιος ἔδωκε. οὕτω ἀπῆκετο εἰς τῆς Ἀσίῃ Δημάρτης, καὶ τοιαύτη χρησόμενος τύχη· ἀλλὰ τε Λακεδαιμόνιοι σιχνα ἐργασί τε καὶ γνῶμησι ἀπολαμφομενῆσι, ἐν δὲ καὶ Ὀλύμπια σφι αἰελομένης τε δρῆσιν παρὰ σέβασιν λε, μοῦνος τῶν πόριων δὲ τῶν ἡμομένων βασιλῆων ἐν Σπάρτη ποιήσας. Λθυτυχίδης δὲ ὁ Μενάρης, Δημάρτη καταπαυθέντος, διεδέξατο τῶν βασιλῆων καὶ τῶν παῖς Ζυξίδημος, ὅν δὲ Σπάρτη τῶν μετεξέτεροι Κωίσιον ἐκάλεον. οὗτος ὁ Ζυξίδημος οὐκ ἐβασίλευσε Σπάρτης. πρὸ Λθυτυχίδου γὰρ τελευτῶν, λιπὼν παῖδα Ἀρχιδάμον. Λθυτυχίδης δὲ τερηθεὶς Ζυξίδημος γαμέδ δδύτέρω γυναικῶν Εὐρυδάμω, εὐδοσῶν Μενίῳ μὲν ἀδελφῶν, Διακρείδου δὲ θυγατέρα· ἐκ τῆς ἔρσεν μὲν γὰρ ὅσδε, θυγάτηρ δὲ, Λαμπιτῶν τῆς Ἀρχιδάμου ὁ Ζυξίδημος γαμέδ, δόντος αὐτῶν Λθυτυχίδου. Οὐ μὲν ὅσδε Λθυτυχίδης κατεγήρα ἐν Σπάρτη, ἀλλὰ ἴσιν τοῖω δὲ ἴνα Δημάρτη ὄξεπισ· ἐφρατῆγησε Λακεδαιμόνιοι εἰς Θεσσαλίω παρεόν δὲ ὑποχείρια πάντα ποιήσασθαι, ἐδοροδύκησε δρῆσιον πολὺ ἐπὶ αὐτοφῶν δὲ ὄξες αὐτῶν ἐν τῶν στρατοπέδω, ὅτι κατῆμος χεῖρ διπλῆ δρῆσιον, ἐφυγε ἐκ Σπάρτης, ὑποδικασῆσιον ὑπαρθεὶς καὶ τοῖα οἰκία κατεσκάφη. ἐφυγε δὲ εἰς Τεγῆν, ὅ ἐτελευτήσε ἐν τῶν τῶν ταῦτα μὲν δὲ ἐγγύεσθαι χρονοῦσθαι. Τότε δὲ ὡς ὁ Κλεομένης βυωδῶν δὲ εἰς τῆς Δημάρτην ὀρήμα, αὐτῶν καὶ δεύσας Λθυτυχίδου, ἢ ἐπὶ τῶν Αἰγινήτας, δφόν ἴνα σφι εἶχον τῶν δεύσας τῶν περὶ λακισμὸν ἔχων. ἔτω δὲ ὅτε Αἰγινήτῶν ἀμφοτέρων τῶν βασιλῶν ἠκόλιον ἐπὶ αὐτοῦ ἐδικάμεν ἐπὶ ἀπὸ βαίνων, ἐκείνοι τε ὅτι λεξάμενοι ἀδρας δέκα Αἰγινήτων τῶν πλείους ἀξίους καὶ πλάτω καὶ γυῖν, ἢ ἄλλοις τε καὶ δὲ Κεῖον τε Πολυκρίτου, καὶ Κάσμενον Αἰσποκράτες, ὅσδε ἐγγύεσθαι μέγιστον χρονοσ. ἀγαγόντες δὲ σφρας εἰς γὰρ τῶν Ἀπικίω, καὶ δεύσας κατὰ ἴσιν εἰς τῶν ἐγγύεσθαι Αἰγινήτῶν Ἀπικίωσ. Μετὰ δὲ ταῦτα, Κλεομένης.

LXXI
LXXII
LXXIII
LXXIV

ad Aristo-
entius te-
um asina-
lium esse.
ro vt ve-
n quæ di-
sed quod
pa te ser-
tuisse ge-
os. nam si
cepturas.
a respon-
precibus
em, omne
e domum
e duxerat
istonis ad
cum con-
it, me cit-
riston ad-
habentē,
donasset.
oq; id ab-
ene illum
paulo an-
t, coronis
me iuran-
m fuisse.
nas fuisse
quod est
quod vo-
eun-
besigi-
enim ex
e tibi est
one. nam
quod tibi
quod An-
nunciatū
te suum
suum non
rerum illi
heres no-
n mensū
decimum
n filii septi-
e Ariston
nprudē-
que alias
admitte-
ti. Nam
li Leuty-
tur, suæ
Hæc illa
volebat,
at mihi cit-
que de ra
sumpto

ἐπαίειν ἡρόδρον κακοτεχνήσαντα ἐς Δημέρ-
 τον, δῆμα ἔλαβε Σπαρτιέων, καὶ ὑπεξέχευ ἐς
 Θεσσαλίῳ. ἐνθεν δὲ ἀπὸ ἡρόδρου ἐς τὴν Ἀρκα-
 δίῳ, νεώτερα ἐφάρσατο φηγήματα, σιωπῆς δὲ
 Ἀρκάδας ἐπὶ τῇ Σπάρτῃ, ἀλλοῖς τε ὄροις παρ-
 ἀγωνοσφί, ἢ μὲν ἐφάρσατο σφεας αὐτῇ τῇ ἀνδραγα-
 γῆ. Ἐδὴ καὶ ἐς Νάνακριν πόλιν παρόθυμος ἦν
 τῷ Ἀρκάδων δὲ παρσεσάτας ἀγνέων, ἔξορκίζον
 δὲ Στυγὸς ὕδαρ. ἐν δὲ ταύτῃ τῇ πόλι λέγεται εἶναι
 ὑπὸ Ἀρκάδων δὲ Στυγὸς ὕδαρ. καὶ δὴ καὶ ἐστὶν 10
 ὄνδ' ἐπὶ ὕδαρ ὀλίγον φαινόμενον, ἐκ πέτρης σάξει
 ἐς ἀγῆος, δὲ ἄγῆος ἀμασπῆς ἕως περὶ δέει κύκλος. ἢ
 δὲ Νάνακρεις, ἐν τῇ ἢ πηγῇ αὐτῇ τυγχάνει εὐδία,
 πόλις ἐστὶ τῆς Ἀρκαδίας παρὸς Φενεῶ. Μαθόν-
 τες δὲ Λακεδαιμόνιοι Κλεομένης ταῦτα φησόν-
 τα, κατέστην αὐτὸν δέισαντες ἐπὶ τοῖσι αὐτοῖσι ἐς
 Σπάρτῃ τοῖσι καὶ πρότερον ἦρχε. κατελθόν-
 τα δὲ αὐτὸν, αὐτὸν ὑπελάβε μόνιμος νοῦσος, ἐόντα
 καὶ πρότερον ὑπομνηστέρον. ὅπως γὰρ τεω
 ἐντύχῃ Σπαρτιέων, ἐνέχευε ἐς τὸ πρόσωπον 20
 δὲ σκηπτερον. ποιευῶτα δὲ αὐτὸν ταῦτα, καὶ παρ-
 φρονήσαντα, ἐδῆσαν αὐτὸν παρσεσῆκοντες ἐν ἔξω. ὁ
 δὲ, δεθείς, φύλακον μουσῶν ἑντα ἰδὼν τῷ δῆλῳ,
 αἰτέε μάχασαν. οὐβουλομένου δὲ ταῦτα φη-
 φυλάκῃ διδόναι, ἀπέειλε ταῦτα αὐτῷ ποιήσειε ἐς
 ὁ δὲ (αὐτὸς ἀπειλάς ὁ φύλακός) ἦν γὰρ τῷ ἕως ἐ-
 λωτῶν διδοῖ μάχασαν. Κλεομένης δὲ παρ-
 λαβὼν αὐτὸν σίδηρον, ἀρχετο ἐκ τῷ κνημέων ἐωυτὸν
 λαβάρηρος. ἐπιτάμνων γὰρ ἔξ μῆκος τὰς σάρ-
 κας, παρσεσῆσαν ἐκ τῷ κνημέων ἐς τὸν μηροῦς ἐκ 30
 δὲ τῷ μηρῶν ἐς τὰ ἰχία, καὶ τὰς λαπάρας ἐς ὅ ἐς
 τὴν γαστέρα ἀπῆκεν, καὶ ταῦτῃ καταχρησθῆναι,
 ἀπέθανε ὑπερβιούτω. ὡς μὲν πολλοὶ λέγου-
 σι Ἑλλήνων, ὅτι τὴν Πυθίῳ ἀνέγνωσε ἐς τὰ παρ-
 Δημέρτην ἡρόδρου λέγειν ὡς δὲ Ἀθηναῖοι
 μουσοὶ λέγουσι, δῆλον ἐς Ἑλθούσινα ἐσβαλὼν, ἔκειρε
 δὲ πέμπος τῷ ἑαυτῷ ὡς δὲ Ἀργεῖοι, ὅτι δὲ ἰεροῦ ἀν-
 τέων τῷ Ἀργῷ, Ἀργεῖων δὲ καταφυγῆντας ἐκ
 τῆς μάχης καταγνέων, κατέκτανε, καὶ αὐτὸ δὲ ἄγ-
 σος ἐν ἀλογίῃ ἔχων, ἐνέφρασε. Κλεομένης γὰρ 40
 μεμνησθέντα ἐν Δελφοῖσι, ἐχρήσθη Ἀργῶς ἀ-
 ρήσειν ἐπεὶ τε δὲ Σπαρτιέων ἀγῶν ἀπῆκεν
 ἐπὶ ποταμὸν Ἐρασίον, ὅς λέγεται ῥεῖν ἐκ
 τῆς Στυμφαλίδος λίμνης. τὴν γὰρ δὴ λί-
 μιν ταῦτῃ ἐς χάσμα ἀφανῆς ἐκιδούσῃ,
 ἀναφανέσθαι ἐν Ἀργεῖ, δὲ ἐνθεν δὲ δὲ

quum cum subiisset metus Spartiatarum, iam manifestus maleficium in Demaratum excogitati, in Thessaliam subterfugit: atque illinc in Arcadiam profectus, res novas moliebarur, sollicitans Arcadas aduersus Spartam, adigensque eos iureiurando ad se sequendum quocunq; ipso educeret. Quinetiam in animo habebat primores illorum ad urbem Nonacrin ductos adigere ad iusiurandum per aquam Stygis. In hac autem vrbe ab Arcadibus fertur esse Stygis aqua: & est videlicet talis ea aqua: E petra emanat aquula, distillans in vas quoddam, in gyrum maceria preseptum. Nonacris autem vbi fons hic visitur, vrbs Arcadiæ est, ante Pheneon urbem. Talia molientem Cleomenem LXXV Lacedæmonii quum animaduertissent, timentes sibiipsis, Spartam reuocarunt ad pristinam dignitatem. Sed cum reuersum statim morbus infanz cepit, iam etiam antea subinfanum, nam vt cuique Spartiatarum obuius erat, in eius faciem infligebat sceptrum. Hæc illum facientem ac desipiscentem propinqui soleis ligneis illigauerunt. Qui custodem digressis aliis solum remansisse cernens, petiit ab eo gladium. custode abnuente dare, ab initio comminabatur quæ mox ei faceret, donec minis conterritus custos (erat enim seruus quidam) gladium tradidit. Eo accepto, Cleomenes à furis incipiens sese detruncabat. In longum namque discindens carnes, è tibiis ad femora processit, è femoribus ad coxarum vertebrae atque ilia, quousque peruenit ad vterum, in quo rescindendo, sic expirauit, vt quidem plerique Græcorum memorant, quia Pythiam corruerat ad ea dicenda quæ circa Demaratum acta sunt: vt autem soli Athenienses, quod ad ortus Eleusinem, fanum deorum fuerat depopulatus: vt Argiui, quia eos qui è pugna fugerant Argiuos, ex Argi templo ipso abductos obtuncarat: & ipsum lucum quem in Argia occupasset, incenderat. Cleomeni enim Delphis oraculum poscenti responsum fuerat, eum Argos esse capturum. qui posteaquam ad flumen Erasinum copias Spartiatarum duxit, quod flumen è lacu Stymphalio manare fertur: hunc enim lacum in voraginem condi, & Argis postea ex orientem apparere, illincque

1 Cleomenes vero arrepto ferro cepit à tibiis sese lacerare. nam conscindens longis vulneribus carnes, à tibiis sursum versus ad femora perrexit, eque femoribus ad coxas & latera atque ventrem peruenit. Ita Camer. hunc locum interpret. 2 Ipsi lucum contemptui habens incend. Videri autem hic legisse ἐν ἀργίῃ ἢ ἐν ἀλόγῃ.

iam eam

iam eam aquam vocari Erafinum: ad hoc igitur flumen posteaquam peruenit, ei hostias immolauit: & quum læta non essent exta de flumine transmittendo, dixit delectari se quidem Erafino, qui nollet prodere ciues suos, non tamē ideo Argiuos gauisuros. Moxque illinc motis castris ad Thyream venit, & mari taurum quum mactasset, nauibus copias ad regionem Tiryinthiam ac Naulpnam duxit. Id audientes Argiui ad eos arcendos obuiam tendunt ad mare. Et quum aduentarent Tiryinthum, in loco cui nomen inditum est Sepia, relicta non magna inter duas acies intercapedine, confederunt eregionē Lacedæmoniorum. Neque vero illic pugnam ex aperto reformidabant, sed ne dolo exciperentur. nam ad hanc rem at- tinebat oraculum quod Pythia ediderat communiter eis atque Milefiis, in hæc verba,

Verum quando marem prauertet femina victrix,

Inter & Argiuos referet pralustris honorem:

Tunc Argiuarum reddet plerasque gementes,

Vt venturorum aiat quis quandoque virorum,

Telo sauius obit sinuoso corpore serpens.

Hæc omnia Argiuis quum contigissent, metum incutiebant. ideoque eis visum est præcone hostium esse vtendum: atque ita esse faciendum, vt quoties præco Spartiata quippiam Lacedæmoniis denunciaret, idem facerent ipsi. Cleomenes autem animaduertens Argiuos facientes quicquid apud Lacedæmones præco denunciaffet, præcepit suis vt quum præco denunciaffet prandendum, tunc raptis armis tenderent in Argiuos. Hoc exequuti Lacedæmonii, in Argiuos¹ è voce præconis prandentes impetum faciunt, eorumque cum multos occiderunt, tum plures in lucū Argi fuga elapsos circumfuderunt. Qui dum affluantur, Cleomenes hoc sibi faciendū putauit: Sciscitatus quosdā quos secum habebat per fugas, misit præconē ad euocandum nominatim eos Argiuos qui in luco præclusi erant, ad se redimendos. est autem apud Lacedæmonios redemptio in singulos viros, binæ minæ. Ita Argiuorum quinquaginta, vt quisque euo-

ὑδωρ ἢ δὴ τὸ ἐπὶ Ἀργείων Ἐρασίνοιο καλέεσθαι. ἀπὸ κλεομένηος δὲ ὡς ὁ Κλεομένηος ἐπὶ τῷ ποταμῷ τῶν, ἐσφαμάζετο αὐτῷ. καὶ, οὐ γὰρ ἔδαμψεν ἐκαλλιέρεε διαβαίνειν μιν, ἀγαθὰ μὲν ἔφη τὸ Ἐρασίνοιο οὐ παρεδίδοντος τῶν πολιήτας, Ἀργεῖοις μὲν οὐδὲ ὡς χαιρήσειν. μὲν δὲ ταῦτα²²⁷ τὰ ἔξανα χαρήσας τῷ στρατῷ κατήγε ἐς Θυρέω. σφαμασάμενος δὲ τῆς θαλάσσης ταῦρον, πλοῖοισι σφραγῆσ ἤγαγε ἐς τε τῷ Τίρωσι χωρίω ἐΝαυπλίου. Ἀργεῖοι δὲ ἐβοήθηον, τῷ τανόμοιο ταῦτα, ἐπὶ θαλάσσης. ὡς δὲ ἀγγεῖον μὲν ἐγίνοντο τῆς Τίρωτος, χωρὶς δὲ ἐν τούτῳ τῷ κέετα ἡ Σίπεια τῷ ὄνομα, μεταίχμιον οὐ μέγα ἀπολιπόντες, ἴζοντο ἂν αἰῶσι τοῖσι Λακεδαμονίοισι. ἐν ταῦτα δὲ οἱ κ. αἰπῆ Ἀργεῖοι τῷ μὲν ἐκ τῆς φανεροῦ μάλῃ οὐκ ἐφοβέοντο, ἀλλὰ μὴ δόλω αἰρετέωσι. καὶ γὰρ δὴ σφι ἐς τὸ ὄφρημα εἶχε ἔχρησῆσθαι, ὅτι κίονα ἔχρησε ἡ Πυθία τῶσι τε καὶ τοῖσι Μιλησίοισι, λέγειν οὕτω,

Ἄλλ' ὅτῳ ἢ θήληα ἀρσεία νικήσασα
Ἐξέλασθαι καὶ κῦδος ἐν Ἀργείοισιν ἀρῆται,
Πολλὰς Ἀργείων ἀμφιδρυφέας τότε θήσει.
Ὡς ποτέ τις ἐρέει ἐπὶ ἔσομενων ἀνδρῶν,
Δεινὸς ὄφρις τελέλιχος ἀπάλετο δουρὶ δαμάσσει.

ταῦτα δὲ πῶτα σιωελθόντα, τοῖσι Ἀργείοισι φόβον παρείχε καὶ δὴ σφι πρὸς ταῦτα ἐδόξα τῷ κήρυκι τῶν πολεμίων χεῖσθαι. δόξαν δὲ σφι, ἐποίησεν τῶν δὲ ὅπως ὁ Σωδρηπτήτης κήρυξ παρεσημῆνοι ἡ Λακεδαμονίοισι, ἐποίησεν καὶ ὁ Ἀργεῖοι τῶν τῶν. Μαθὼν δὲ ὁ Κλεομένηος ποιειώτας τῶν Ἀργείοις ὀκτιόνη ὁ σφέτερος κήρυξ σημήνει, πρὸς ἀγγεῖον σφι ὅτῳ σημήνη ὁ κήρυξ ποιέεσθαι αἰεσον, τότε ἀναλαβόντας τὰ ὄπλα, χωρέειν ἐς τῶν Ἀργείοις. ταῦτα καὶ ἐγγέτο ἔπιτελέα ἐκ τῶν Λακεδαμονίων. αἰεσον γὰρ ποιδυμῶσι τοῖσι Ἀργείοισι ἐκ τῆς κηρύγματος, ἐπέκαστο. καὶ πολλοὶ μὲν ἐφόνθησαν αὐτέων, πολλῶ δὲ ἐπὶ πλειῶνας ἐς τὸ ἄλσος τῶν Ἀργεῖων καταφυγόντας περὶ ἴζομενοι ἐφύλασσον. Εἰνηδύτην δὲ ὁ Κλεομένηος ἐποίησεν τῶν δὲ ἔχων ἀπομόλους ἀνδρας, καὶ τῷ τανόμοιο ταῦτα, ἔξανα λέγειν πῶν κήρυκα, ὀνομασὶ λέγειν τῶν ἐν τῷ ἰρῶ ἀφρημέροις τῶν Ἀργείων. ἔξανα λέγει δὲ, φασ αὐτέων ἔχειν τὰ ἀποινα. ἀποινα δὲ ἐστὶ Πελοποννησίοισι, δύο μέγα τεταγμῶν κατ' ἀνδρα ἀγμάλωτον ἐκλίνειν. κατὰ πεντήκοντα δὲ ὡς τῶν Ἀργείων ὡς ἐκάστος ἐκκαλε-

LXXVII

10

20

XXIX

30

XXIX

40

1. Id est, Præco denunciauerat.

ορμος ο Κλεομένης ἀπέκτεινε. ταῦτα δὲ κως γ-
 νόρμα ἐλελήθηε σὺν λοιποῖς σὺν ἐν τῷ τελεθρεῖ. ἀ-
 τε γὰρ αὐτοῖς ἐόντος τῶ ἄστος, οὐκ ὄρων ⁽¹⁾ ἐν-
 ὅς σὺν ἐκτός, οὐκ ἔφηρασι. ἄρην γε δὴ αὐτέων ἴσ
 αἰαβας ὅτι δένδρου, κατεῖδε δὲ ποιδύμνον. οὐκων
 δὴ ἐπικλεομένη δέξασθαι. Ἐν ταῦτα δὴ οὐ Κλε-
 ομένης ἐκέλευε πύργα ἵνα τῷ εἰλωτέων πεινέ-
 ει ὕλη δὲ ἄλλος. τῷ δὲ πεινομένων, ἐνέσθησε δὲ
 ἄλλος. κιομένη δὲ ἦδη, ἐπέειρε τῷ ἀλομόλων,
 ἴνος εἶη θεῶν δὲ ἄστος. οὐ δὲ ἔφη Ἀργυ εἶ). ¹ οὐ, ¹ ο
 ὡς ἦκουσε, αἰαφενάξας μέγα, εἶπε, ὦ Ἀπολλων
 ῥησῆε, ἡμεγάλως με ἠπάτησας, φάμνος Ἀρ-
 ῥος με ἀρήσειν. συμβάλλομαι δὲ ἔξῃκειν μοι δὲ
 ῥησῆεον. Μετὰ δὲ ταῦτα, οὐ Κλεομένης πύ-
 ρω πλέω στραπύ ἀπῆκε ἀπέναι ἐς Σπάρτην.
 χιλίους δὲ αὐτέων λαβῶν σὺν δρυϊάσ, ἠίε ἐς δὲ Ἡ-
 ρσιον ἦσαν. βουλομένη δὲ αὐτὸν ἦν ἐπὶ τῶ βω-
 μου, οὐ ἰρβὺς ἀπηγέρθη, φασ οὐκ ὅσον εἶ) ξείνω
 αὐτῷ ἦν. οὐ δὲ Κλεομένης ⁽²⁾ ἰρέα ἐκέλευε σὺν
 εἰλωτας ἀπὸ τῶ βωμου ἀπαγαγόντας μασιγῶσαι, ² ο
 καὶ αὐτὸς ἔθυσε. ποιήσας δὲ ταῦτα, ἀπῆκε ἐς πύ-
 Σπάρτην. Νοσῆσθαι δὲ μιν ἰσῆσθαι ⁽³⁾ ἐ-
 χθροὶ ἰσῆσθαι σὺν ἐφόροις, φάμνοί μιν δωροδοκῆ-
 σθαι, οὐκ ἐλέειν δὲ Ἀργος, παρὲν βύπετιός μιν
 ἐλεῖν. οὐ δὲ σφι ἐλέξε, οὐτε εἰ ἰσῆσθαι, ὅτε εἰ
 ἀπῆσθαι λέγων, ἔχω ἰσῆσθαι εἶπαι ἐλέξε δὲ
 ὡν φάμνος, ἐπεί τε δὴ δὲ τῶ Ἀργυ ἰσῆσθαι εἶλε, δα-
 κείν ⁽⁴⁾ ἐξελιλυτέναι ⁽⁵⁾ ῥησῆσθαι τῶ θεοῦ. ἄρως
 ὡν ταῦτα οὐ δικαιοῦ πειρᾶν τῆς πόλιος, ἄρην γε
 δὴ ἰσῆσθαι ῥησῆσθαι, μάθη εἶτε ⁽⁶⁾ οὐ θεός ὡρᾶ- ³ ο
 228 διδοῖ, εἶτε ⁽⁷⁾ ἐμποδῶν ἔσθηκε. καλλιερβυμῶν ⁽⁸⁾
 ἐν τῶ Ἡρσιῶ, ἐκ τῶ ἀγάλατος τῷ σῆσθαι
 φλόγα αὐτοῦ ἐκλάμψαι. μαθῆν δὲ αὐτὸς οὐ-
 πω τῶ ἀπρεκῆναι, ὡς οὐκ ἀρῆει δὲ Ἀργος. εἶ μὲν
 γὰρ ἐκ τῆς κεφαλῆς τῶ ἀγάλατος ἐξέλαμψε,
 ἀρῆειν αὐ κατ' ἀκρῆς πύ- πόλιν. ἐκ τῶ σῆσθαι
 δὲ ἐκλάμψαντος, πᾶν ⁽⁹⁾ πεποιῆσθαι ὅσον οὐ θεός ἐ-
 βούλετο ἰσῆσθαι. ταῦτα δὲ λέγων, πῆσῆτε καὶ εἰ-
 κότα ἐδδκεε Σπάρτησθαι λέγειν, ἐ ἀπέφυγε πολ-
 λὸν σὺν δῖωνσθαι. Ἀργος ⁽¹⁰⁾ ἀνδρῶν ἐχρηῶσθαι ⁴ ο
 τῶ ὡστε ⁽¹¹⁾ δδλοῖ αὐτέων ἔσθαι πάντα ἰσῆσθαι
 τα, ἀρῆσθαι τε καὶ δῖωνσθαι. ἐσὸ ἐπῆσθαι ⁽¹²⁾ ο
 ἀπολομένων παῖδες. ἐπείτα σφῆσθαι ὅτι αἰακτώμε-
 νοι, ὅτι σφῆσθαι ἐσὸ Ἀργος ἐξέβαλον ὄσθαι
 νοι ⁽¹³⁾ οἱ δδλοῖ, μάχη ἔσθαι Τίρωσθαι. τῆσθαι μὲν δὴ σφῆ-
 ῶ ἀρῆσθαι ἐς ἀπῆσθαι ἐπείτα ⁽¹⁴⁾ ἐσὸ δδλοῖς ἦσθαι

catus fuerat, Cleomenes interimibat,
 quod faciens, latebat ceteros qui in fa-
 no erant, utpote denso luco interiecto,
 non cernentes quid illi extrinsecus a-
 gerent. nisi postquam quidam con-
 scensa arbore, quod fiebat inspexit:
 unde non amplius qui euocabantur
 prodire. Ibi Cleomenes iussit vnum- ^{LXXX}
 quenque seruorum lucum materia cir-
 cumdare: atque illis obtemperantibus,
 lucum incendit. Eoque iam ardente,
 percontatus est quendam perfugarum
 cuiusnam deorum esset ille lucus: per-
 fuga, Argi esse respondit. Quo audito
 Cleomenes vehementer ingemiscens,
 O Apollon, inquit, vates, quanto pe-
 re me frustratus es, dicens me Argos
 esse capturum. conicio iam exitum ha-
 buisse oraculum. Post hæc maiore ^{LXXXI}
 copiarum parte Spartam redire permis-
 sa, ipse cum mille delectis perrexit ad
 templum Iunonis, illic sacrificaturus.
 Sed sacrificare super aram volens, quã
 à sacerdote vetaretur, negante fas esse
 externo illic sacra facere, iussit seruos
 abductum verberare: ac posteaquam ^{LXXXII}
 immolauit, Spartam abiit. Reuer-
 sum inimici ad ephoros citauerunt, cri-
 mini dantes quod pecunia corruptus,
 Argos, quum facile posset, non cepis-
 set. Quibus respondit Cleomenes (in-
 certum mihi verean falso) se, postea-
 quam templum Argi cepisset, putasse
 dei expletum esse oraculum, & proinde
 non prius tentandam urbem quam sa-
 cris operatus sciret an sibi deus illam
 traditurus esset, an impedimento futu-
 rus. Sibi autem apud Iunonis templum
 litanti effuluisse flammam è pectoribus
 simulacri: atq; ita se intellexisse non ex-
 pugnaturum se Argos. Si enim è capite
 simulacri flamma extitisset, fore vt vr-
 bem ab arce caperet: quum vero è pe-
 ctoribus illa extitisset. id omne fuisse
 confectum quod deus confici voluis-
 set. Hæc dicens, credibilia ac probabilia
 Spartiatis dicere visus est, multoq; ma-
 iore parte sententiarum absolutus. Ce- ^{LXXXIII}
 terum Argos ita viris desolatum est vt ser-
 uorum res omnes susceperint, atque
 magistratus administrarint, dum filii
 caesorum ad puberem adoleuere ætatē:
 qui sese in suum ius afferentes, ac re-
 uersi Argos, mancipia eiecere. Serui
 eieci, prælio Tyrinthem obtinuerunt,
 eatenus quidem dum fuit in eis mu-
 tua beneuolentia, & donec ad eos venit

1 Futurum fuisse vt urbem funditus euerteter: 2 Fuitque mutua inter eos concordia, donec ad seruos venit, &c.

vates

vates quidam Cleander, genere Phigaeus ab Arcadia. is persuasit seruis vt dominos adorirentur: vnde bellum inter eos diuturnum extitit, donec Argiui aggre euasere victores. Ob hoc igitur aiunt Argiui Cleomenem ad insaniam redactum, male perisse. Ipsi autem Spartiata negant ab villo damonio Cleomenem ad insaniam redactum: sed conuersatione Scytharum, intemperantem meri esse factum, & idcirco furiosum. Scythas enim Nomades, post illatum sibi à Dario bellum, ad illum vlciscendum perstitisse, missisque Spartam nunciis ad societatem faciendam, ita pepigisse, tanquam ex vtrorumque vtilitate foret vt ipsi quidem Scythae iuxta flumen Phasin conarentur Medicam regionem inuadere, Spartiata vero ab Epheso ascendere, & ad certum locum vtrique occurrerent. Cum iis Scythis qui ad hoc missi sunt, consuetudinem habuisse Cleomenem aiunt, atque ex eo nimiam didicisse potandi intemperantiam: seque ob id eum insanisse arbitrari. Vnde quoties intemperantius bibere volunt, aiunt, Episcythison, id est, age Scytham. Ita de Cleomene referunt Spartiata. Mihi vero videtur ille has poenas Demarato perpendisse. ¶ Eum autem esse defunctum vbi audiere Aegineta, Spartam nuncios misere, vociferatum contra Leutychidem de obsidibus qui Atheni tenebantur. His Lacedaemonii, consilio inuito, multum iniurie à Leutychide illatum esse censuerunt, hominemque dedendum, quem illi Aeginam deportarent pro iis qui Atheni tenebantur. Hunc quum essent ducturi Aegineta, tunc ad eos Theafides Leoprepis filius, vir Sparta probatus, Quid, inquit, viri Aegineta facere vultis? regemne Spartiatarum deditum à suis ciuibus abducere? Si nunc pra iracundia Spartiata ita decreuerunt, caute nequod exitiale malum in vestram regionem (si hoc feceritis) inferant. His auditis Aegineta ab illo abducendo superfederunt, hac tamen condicione vt secum profectus Athenas Leutychides redderet sibi viros qui illic depositi essent. Vbi Athenas venit Leutychides, ac depositum repoposcit, Athenienses (vt qui reddere nollent) tergiuersari, quod dicerent duos in deponendo reges fuisse, ideoque iniquum esse id alteri sine altero reddi. Quibus

ἀνὴρ μάλιστα Κλέανδρος, ἄλλος ἐὼν Φιγασθῆς ἀπὸ Ἀρκαδίας· οὗτος δὲ δούλους ἀνέγνωσε ὅτι καὶ οὗτοι δεσποῦνται. ἐκ τούτου ὁ πόλεμος σφίσι ἔτι χειρόν· ἐς ὃ δὴ μόγις Ἄργεῖοι ἐπεκράτησαν. Ἀργεῖοι μὲν νῦν καὶ τὰς Κλεομένηα φασὶ μὲν πάντα ἀπολέσθαι κακῶς, αὐτοὶ δὲ Σπαρτίηται φασὶ ἐκ δαμονίου μὲν εὐδενὸς μὲν ἔμειναι Κλεομένηα, Σκύθησι δὲ ὁμιλήσαντά μιν, ἀκρητοποιῶν γενέσθαι, ἐκ τούτου μὲν ἔμειναι. Σκύθαις γὰρ οὗτοι νομάδας, ἐπεὶ τε σφίσι Δαρείον ἐσβαλεῖν ἐς τὴν χώραν, μὲν τὰς μεμονέναι μιν ἴσασθαι πέμψαντας ἔς Σπάρτην, συμμάχῳ τε ποιέεσθαι, καὶ σιωπῆσθαι ὡς χρεῶν εἴη αὐτοῖς μὲν οὗτοι Σκύθαις παρὰ Φάσιν ποταμὸν περὶ ἄν ἐς τὴν Μηδικὴν ἐσβαλεῖν, σφέας δὲ οὗτοι Σπαρτίητας κελθεῖν εἰς Ἐφέσου ὀρμειώμενοι ἀναβαίνην, καὶ ἐπίστα ἐς τὸ αὐτῶν. Κλεομένηα δὲ λέγρουσι, ἠκόντων τῶν Σκυθῶν ὅτι τὰς ὁμιλέειν σφίσι μεζόνως. ὁμιλέοντα δὲ μάλλον τῶν ἰκνεομένων, μαθεῖν τὴν ἀκρητοποιῶν παρ' αὐτῶν. ἐκ τούτου δὲ μὲν ἔμειναι μιν νομίζουσι Σπαρτίηται, ἐκ τε τῶν ὡς αὐτοὶ λέγουσι, ἐπειὶ ζωρτέρον βούλωνται πίνην, Ἐπισκύθησον λέγουσι. οὕτω δὲ Σπαρτίηται τὰς Κλεομένηα λέγουσι· ἐμοὶ δὲ δοκέει ἴσασθαι τὴν ὁ Κλεομένηα Δημαρήτω ἐκτίθεσθαι. Τελυθίσαντος δὲ Κλεομένηα, ὡς ἐπέστηον Αἰγινήται, ἐπέμπον ἐς Σπάρτην ἀγγέλους καὶ τὰς ὁμοσπονδίας Λατυχίδεω περὶ τῶν ἐν Ἀθῆναισι ὁμηρῶν ἐργῶν. Λακεδαίμονιοι δὲ διαστῆσιον σωμαζήσαντες, ἔγνωσαν περὶ τῶν Αἰγινήτας ἔσθ' ἂν Λατυχίδεω καὶ μιν κατέκεινδον, ἐκδοτὸν ἀγγέλλει ἐς Αἰγίνην ἀπὸ τῶν ἐν Ἀθῆναισι ἐργῶν ἀνδρῶν. μελλόντων δὲ ἀγγεῖν τῶν Αἰγινήτων ὁ Λατυχίδεα, εἶπε σφίσι Θεασίδης ὁ Λεωπαρέπεος, ἐὼν ἐν τῇ Σπαρτίῃ δοκίμος ἀνὴρ, Τί βούλεσθε ποιέειν ἀνδρες Αἰγινήται, βασιλῆα τῶν Σπαρτίητῶν ἐκδοτὸν ἡρόμενον ἔσθ' ἂν πολητέων ἀγγεῖν; εἰ νῦν ὀργῇ χρεώμενοι ἔγνωσαν οὕτω Σπαρτίῃ, ὅπως εἴς ὑμῶν μὴ ἴσῃ, ἢ τὰς τῶν ἀφῆσθητε, πρῶτα, δευτέρω κακὸν ἐς τὴν χώραν ἐσβάλλωσι. τὰς ἀκούσαντες ὁ Αἰγινήται, ἔσθ' ἂν τῆς ἀγωγῆς ὁμολογήσει ἔχρησαν τῶνδε, ὅτι ἠσπόμενον Λατυχίδεα ἐς Ἀθῆνας, ἀποδοῦναι Αἰγινήταισι οὗτοι ἀνδρας. Ὡς δὲ ἀπικόμενος Λατυχίδης ἐς τὰς Ἀθῆνας ἀπαίτεε τὴν ὁμοσπονδίαν, οἱ Ἀθηναῖοι περὶ τῆς εἰλημῆς, οὐ βουλόμενοι ἀποδοῦναι, φαίτεσθε δύο σφέας ἐόντας βασιλῆας τῶνδε, καὶ οὐ δικαιοῦνται ἑτέρω ἀλλ' ἢ τῶνδε ἀποδιδόναι.

οὐ φαρμάκων δὲ ἀποδώσει τῷ Ἀθιωαῖον, ἔλεξε
 » σφι Λαθυγίδης ἄδε, ὦ Ἀθιωαῖοι, ποίεετε μὲν
 » ὁκότῃρα βούλεσθε αὐτοῖ. καὶ γὰρ ἀποδιδόντες, ποι-
 » ἐετέ οὐαὶ καὶ μὴ ἀποδιδόντες, τὰ ἐναντία τούτων.
 » ὁχρῖον μὲντοι ἐν τῇ Σπάρτῃ σιωπῶντες ἡρέ-
 » ασαι καὶ τὰ ἄλλα κατὰ γῆρας, βούλομαι ὑμῖν εἶπαι.
 229 » λέξομαι ἡμεῖς ὅτι Σπάρτηται ἡρέσασιν ἐν τῇ Λα-
 » κεδάμονι καὶ τείτω ἡρέω τὴν ἀπὸ ἐμοῦ, Γλαυ-
 » κην Ἐπικυδείδους παῖδα· τῆσιν ὅνδρα φαρμά-
 » τὰ τε ἄλλα πόρτα παρῆκεν τὰ ἄλλα, καὶ δὴ καὶ 10
 » ἀκούειν ἀρεῖα δικαιοσύνης πέρι, πόρτων ὅσοι τῶν
 » Λακεδαίμονα τῆσιν ὅνδρα χερόν οἶκον. σιωπῶν-
 » χθῆσαι δὲ ὅτι ἐν χερόν ἰκνυμένων τὰδε λέξομαι
 » αἰδρα Μιλήσιον, ἀπικόμῃον ἐς Σπάρτην, βού-
 » λεσθαι ὅτι ἐλθεῖν ἐς λόγους, παρῆκεν τὸ αἰδέ-
 » Εἰμί μὲν Μιλήσιος, ἦκα δὲ τῆσ ὅσῃ Γλαυκε δικαιο-
 » σύνης βουλόμῃος ἀπολαύσαι ὡς γὰρ δὴ αἰὰ
 » πᾶσαι μὲν τῶν ἄλλων Ἐλλάδα, ἐν δὲ καὶ παρῆ Γω-
 » νίῳ τῆσ ὅσῃ δικαιοσύνης ἡν λόγους πολλοῖς, ἐμειῶ-
 » τας λόγους ἐδίδου καὶ ὅτι ἔπι κίνδυνός ἐστι αἰεὶ κατε 20
 » ἡ Γωνίη, ἡ δὲ Πελοπόννησος ἀσφαλέως ἰδρυμένη
 » καὶ διότι χεῖματα οὐδαμᾶ ἔσθ' αὐτοῖς ἐστὶ ὄραν ἔ-
 » χοντας. ταῦτα τε ὡν ἐπιλεξομῆναι, καὶ βουλομῆ-
 » μῆναι, ἐδοξε μοι, τὰ ἡμῖσθα πάσης τῆσ οὐσίης ἔξα-
 » γυρώσαντα, ἡέσθαι τὰ σοὶ βῆ ἔξῃ επισημῆναι ὡς
 » μοι κείμῃα ἔσθαι τὰ σοὶ σῶα. σὺ δὲ μοι καὶ τὰ
 » χεῖματα δέξαι, καὶ τὰδε τὰ σύμβολα σῶζε λα-
 » βῶν. ὅς δ' αἰ ἔχων ταῦτα ἀπαίτην, τούτω ἀπο-
 » δίδωαι. ὁ μὲν δὴ ἀπὸ Μιλήτου ἦκων ξείνος τσαῦ-
 » τὰ ἔλεξε· Γλαυκος δὲ ἐδέξατο τῶν ὅσθαι κατὰ γῆ- 30
 » κίῳ ἐπὶ τὰ εἰρημῆναι λόγῳ. χερόν δὲ πολλοῖ
 » διελθόντος, ἦλθον ἐς τῶν Σπάρτην τούτου ὅσθαι
 » τερῆναι τὰ χεῖματα ὅτι παῖδες. ἐλθόντες ὅτι ἐς λό-
 » γους τὰ Γλαυκῶ, καὶ ἀποδεικνύωτες τὰ σύμβολα,
 » ἀπαίτηον τὰ χεῖματα. ὁ δὲ διωγέσθαι, αἰτυποκε-
 » νόμῃος τὸ αἰδέ, Οὐτε μέμνημαι ὅσθαι ὅσθαι, οὐτέ με
 » παρῆκεν ὅσθαι εἰδέναι τούτων ὡν ὑμεῖς λέγετε.
 » βούλομαι τε ἀναμνησθεῖς, ποίεειν πᾶν ὅσθαι δίκαιον. καὶ
 » γὰρ εἰ ἔλαβον, ὄρθως ἀποδίδωαι καὶ εἰγε ἀρχῆν
 » μὴ ἔλαβον, νόμοισι τῶσι Ἐλλῶν χρησόμεαι ἐς ὑ- 40
 » μέας. ταῦτα ὡν ὑμῖν ἀναβάλλομαι κυρώσειν ἐς τῆ-
 » τῆσ μῆναι ἀπὸ τῆδε. ὅτι μὲν δὴ Μιλήσιοι συμ-
 » φορῶν ποιῆμενοι, ἀπαλλάσσοντο, ὡς ἀπερημέ-
 » νοι τῶν χρημάτων. Γλαυκος δὲ ἐπορεύεσθαι ἐς
 » Δελφοῖς χρησόμενος τὰ χρησόμεναι. ἐπὶ φρωτῆν τὰ
 » αὐτὸν ὅσθαι χρησόμεναι εἰ ὄρθως τὰ χεῖματα λήσεται, ἡ Πυθίη μετέρχεται τῶσι δὲ τῶσι ἐπεσι,

negantibus se reddituros, Leutyichides,
 Facite, inquit, Athenienses, vtrum ipsi
 vultis: si reddetis, sancte facturi, e con-
 trario, si non redditis. Qualis autem res
 circa depositum contigerit Sparta, vo-
 lo referre: Dicimus nos Spartiatae fuisse
 tertia ab hinc aetate quendam Glaucum
 Epicydidis filium, qui cum aliis sum-
 mis laudibus excellebat, tum iustitia
 inter omnes optime audiebat qui per id
 tempus Lacedaemonem incolebant. Et
 huic procedente tempore contigisse ut
 vir quidam Milesius Spartam venerit,
 hominis conueniendi gratia, atque ita
 sit loquutus, Ego sum vir Milesius, qui
 ad tuam Glauce fruentiam iustitiam
 venio. Nam quum esset tua fama cele-
 bris cum per omnem aliam Graeciam,
 tum vero per Ioniam, apud memeti-
 ipsum ratiocinatus sum, Ionia quidem
 semper obnoxia periculis est, Pelopon-
 nesus autem tuto fundata, & ob id vi-
 dere licet eosdem homines nihil habe-
 re pecuniarum. Haec reputanti mihi at-
 que consultanti visum est dimidium
 mei census in pecuniam redactum de-
 ponere penes te, quod probe intelligo
 haec penes te deposita mihi incolumia
 fore: tu vero has pecunias accipe, &
 hanc notam, quam vna custodi: quam
 notam quisquis habens reposcet pecu-
 niam, ei reddito. Haec hospes qui Mi-
 leto venerat dixit: atque ea condicione
 depositum Glaucus accepit. Multo
 deinde tempore interiecto, filii eius qui
 pecuniam deposuerat, Spartam veni-
 unt, Glaucum conueniunt: exhibita-
 que nota pecuniam reposcunt. Ille e-
 nimuero repellere homines, atque his
 verbis e contrario respondere, Neque
 istius rei quicquam reminiscor, neque
 ad me pertinet scire quae dicitis. Volo
 tamen, 2 reminiscens, quicquid iustum
 fuerit facere, & si accipi, iure optimo
 reddere: sin a principio non accipi,
 Graecorum legibus in vos uti. Ad quod
 confirmandum praestituo vobis tempus
 hinc ad quatuor menses. Ita Milesii 3 fa-
 cta iactura, tanquam fraudati pecunia,
 discessere: & Glaucus Delphos se con-
 tulit ad oraculum consultandum. Cui
 consultanti an ὄρθως, id est, iure iurando,
 pecuniam praedaretur, Pythia respondit
 his versibus,

1 Et pecunias nequaquam ab iisdem possideri videmus. 2 Si reminiscar, 3 Calamitatem se passos existimantes, vt
 qui pecunia fraudati essent,

Glauc

Glauce Epicydides equidem expedit ad breue tempus

Sic orco vicisse, interuertisseque numeros:

Deicera, & euorcum quoniam manet exitus idem.

Ast orci natus, qui nomine, qui manibus, qui

Nullis est pedibus, rapide aduenit, usq; adeo dum

Conuolvens omnem perdat prolemq; domumque:

Cum sobole euorci melius sed postea agetur.

His auditis Glaucus veniam sibi eorum quæ dixisset vt daret, deum obsecrabat. Cui Pythia inquit, idem pollere, tentare deum & facere. Tunc Glaucus accitis Milesiis hospitibus pecuniã reddidit. Cur autem hæc oratio apud vos instituta est, dicitur: Glauci nunc nulla superest neque soboles neque domus, quæ illius censeatur: sed ex Sparta radicitus extrita est. Ita bonum est nihil aliud de deposito cogitare quam vt repetentibus reddatur. Leutychides hæc loquutus, quum nihilo magis ab Atheniensibus audiretur, discēssit. At Æginetæ priusquam superiorum iniuriarum, quas Atheniensibus intulerant, gratificantes Thebanis darent pœnas, hæc fecerant: Quum Atheniensibus succenserent quod sibi ab illis iniuriam fieri arbitrarentur, se ad vlciscendum apparabant. Erat autem Atheniensium in Sunio quinquere mis quædam, quam Delum iam inde à Theseo quotannis mittebant: hanc Æginetæ locatis insidiis intercepte, plenam primoribus Atheniensium, virosque alligauere. Ea clade ab Æginetis accepta, Athenienses non amplius differendum putauerunt quin omnia in illos excogitarent. Erat igitur quidam nomine Nicodromus Cnoethi filius, vir in Ægina spectatus: hic suam ipsius priorem ambitionem Æginetis imputans, querebatur: qui prius sua de missione quum transgisset, cognito Athenienses esse animatos ad nocendum Æginetis, quibus ipse infensus esset, composuit cum illis de prodenda Ægina ad certum diem, quo esset rem aggressurus ipse, & illos oporteret venire subsidio. Atque ita ex composito urbem quæ vetus vocabatur occupat. Sed Athenienses ad diem non adfuerunt, quia classis eorum par Æginetanæ nondum erat comparata. Qui dū à Corinthiis comodari sibi naues rogant,

Γλαυκὲ Ἐπικυδαίδῃ, ὅ μὲν αὐτίκα κέρδιον οὐ-

τῶ,

Ὀρκῶν νικῆσαι, καὶ ζῆλήματα ληίσασθαι

Ὀμνυῖ ἐπεὶ θάνατος γέ καὶ βύορκον μῦθε αἰ-

δρα.

Ἀλλ' ὄρκου παῖς ὄσθ' ἰσχύνομος, οὐδ' ἐπιχεί-

ρῆς,

οὐδὲ πόδες κραιπνὸς δὲ μετέρχεται, εἰσόκε

πᾶσαν

10 Συμμαρτίας, ὀλέση θρηῶν, καὶ οἶκον ἀπάρ-

τα

Ἄνδρὸς δὲ βύορκου θρηῆ μετόπισθεν ἀμείνων.

ταῦτα ἀκούσας ὁ Γλαυκὸς συγγνώμῃ θεὸν παρ-

αἰτέειν αὐτῷ χεῖν τῷ ῥηθέντων ἢ δὲ Πυθίῃ ἐφη,

τὸ πειρηθεῖναι τὸ θεοῦ, καὶ ὁ ποιῆσαι, ἴσον δὲ δῶνα

ταί. Γλαυκὸς μὲν δὲ, μεταπεμφθέντος τοῦ Μι-

λησίου ξείνους, ὑποδίδει σφί τε χρήματα. τοῦ

δὲ εἴνεκα ὁ λόγος ὡς ἂν δῶνα οὐδὲ ὠρμήθη λέγε-

σαι ἐς ὑμέας, εἰρήσεται. Γλαυκὸς νῦν οὐτε λι-

πὴρσόν ὄσθ' ὄσθ' ἐν, οὐτ' ἐστὶν ἐσθ' ἐμὴ νομισσομένη

ταί Γλαυκὸς ἐκτετεταμένον τε ἀεὶ ῥίξος ἐκ

Σπαρτίας. οὕτω ἀγαθὸν μὴδὲ ἀγαθὸς εἶναι πε-

ρὶ ὡς ἀγαθὰ γήνης ἀλλόγε, ἢ ἀπατεόντων ἀπ-

διδόναί. Λευτυχίδης μὲν εἶπας ταῦτα, ὡς ὁ

ὄσθ' οὕτω ἐσθ' ἐκ τοῦ ἂν δῶνα οὐδὲ ἀπαλλάσσει.

οἱ δὲ Αἰγινήται, ὡρὶν τῷ ἀεὶ ῥίξος ἀδικημάτων

δῶναί δίκας, τῷ ἐς ἂν δῶνα οὐδὲ ὠρμήθη λέγε-

σαι ὡς ἀγαθὰ γήνης ἀλλόγε, ἢ ἀπατεόντων ἀπ-

διδόναί. Λευτυχίδης μὲν εἶπας ταῦτα, ὡς ὁ

ὄσθ' οὕτω ἐσθ' ἐκ τοῦ ἂν δῶνα οὐδὲ ἀπαλλάσσει.

οἱ δὲ Αἰγινήται, ὡρὶν τῷ ἀεὶ ῥίξος ἀδικημάτων

δῶναί δίκας, τῷ ἐς ἂν δῶνα οὐδὲ ὠρμήθη λέγε-

σαι ὡς ἀγαθὰ γήνης ἀλλόγε, ἢ ἀπατεόντων ἀπ-

εν τούτω διεφθάρη τα αφήματα. ④ δὲ Κορινθί-
 οι (ἔσαν γὰρ σφι τῶν ④ χρένον φίλοι ἐς ἑμά-
 λισα) Ἀθηνῶσι δίδδοσι δεομήροισι εἴκοσι νέας, δι-
 δδοσι δὲ πενταδέχαμοις ἀποδμήροισι. δαρειῶ γὰρ
 ἐν τῷ νόμῳ οὐκ ἔβω δούωαι. ταύτας τε δὴ λα-
 βόντες ④ Ἀθηνῶσι καὶ τὰς σφετέρας, πληρῶσαν-
 τες ἐβδομήκοντα τὰς πᾶσας νέας, ἐπλεον ὅτι τὴν
 Αἴγινα καὶ ὑπερῆσαν ἡμέρη μὴ τῆς συγκειμένης.
 Νικόδρομος δὲ, ὡς ④ Ἀθηνῶσι ἐς ④ καμρὸν οὐ
 παρεῖχοντο, ἐς πλοῖον ἐβόας, οὐκ εἰδρήσκει οὐκ τῆς 10
 Αἴγινης. σὺ δὲ ④ καὶ ἄλλοι τῶν Αἰγινητέων εἴ-
 ποντο, τοῖσι Ἀθηνῶσι Σωσίον οἰκῆσαι ἐδδοσαν. ἐν-
 θεῦτεν δὲ οὗτοι ὀρμεῶνδροι ἐφερόν τε καὶ ἦγον ἐν
 ἐν τῆ νήσῳ Αἰγινητας. ταῦτα μὲν δὴ ὑπερον ἐγένε-
 ο. Αἰγινητέων δὲ ④ παχέες, ἐπιδρασαντος τοῦ
 δήμου σφι ἅμα Νικόδρομος, ἐπεκράτησαν καὶ
 ἐπειτὰ σφείας χειρῶν ἀμύροισι, ἔβηγον ἀπολέοντες.
 ἀπὸ τούτου δὲ καὶ ἀγρὸς σφι ἐγένετο, ὅ οὐκ ἔβωσα
 οὐκ οἰοῖτε ἐβηγον ὅτι μὴ χρωῶνδροι, ἀλλ' ἐφθί-
 σαν οὐκ πεσόντες πρῶτον οὐκ τῆς νήσου ἢ σφι ἰλε- 20
 ὶων ἡμέσαι τὴν ἴσον. ἐπὶ λακροῖσι γὰρ τῶν δήμου
 ζωρήσαντες, ἔβηγον ὡς ἀπολέοντες. εἰς δὲ ἴσ
 τούτων ἐκφυγὼν τα δεσμά, καταβύγει πρὸς
 πρῶτον Δῆμηδρος πομοφόρου. ὅτι λαβόμε-
 νος δὲ τῶν ὅτι πρῶτον ἦσαν, εἴχετο. ④ δὲ, ἐπὶ τὴν
 ἀπασσάσαι οὐκ οἰοῖτε ἀπέλκοντες ἐβηγοντο, ἀποκ-
 ψαντες αὐτὰς χεῖρας, ἦγον οὐτῶ. αἱ χεῖρες δὲ κεί-
 ναι ἐμπεφυκίαι ἔσαν τοῖσι ὅτι πρῶτον ἦσαν. Ταῦ-
 τα μὲν νῦν σφείας ④ Αἰγινηταὶ ἐβράσαντο. Ἀθην-
 ῶσι δὲ ἦκοισι ἐναυμάχησαν τοῖσι ἐβδομήκοντα 30
 ἔσασαντες δὲ τῆ νῆυμαχίῃ, ἐπικαλέοντο τούτους
 αὐτοῖς ἐν καὶ πρῶτον, Ἀργείοισι καὶ δὴ σφι οὐ-
 τι μὲν οὐκ ἐπιβοηθεῖοισι, μεμφομένοι οὗτοι Αἰγινηταὶ
 νέες αἰάγκη λαμφθεῖσαι ἐπὶ Κλεομήδους, ἐβρον
 τεῖς τὴν Ἀργελίδα χάρην, καὶ σιωπέθησαν Λα-
 κεδαιμονίοισι. σιωπέθησαν δὲ καὶ ἀπὸ Σικυωνί-
 ὶων αἰδρες τῆ αὐτῆ αὐτῆ ἐββολῆ καὶ σφι ἐπὶ
 Ἀργείων ἐπέβληθη ζήμνη, χίλια τάλαντα ἐβτί-
 σαι, πεντακόσια ἐκατέρω. Σικυώνιοι μὲν νῦν
 συγνόντες ἀδικῆσαι, ὡμολόγησαν, ἐκατὸν τάλαντα 40
 ἐβλήσαντες, ἀζήμιοι εἶ. Αἰγινηταὶ δὲ οὐτε σιωπη-
 νώσκοντο, ἐβαν τε αὐτὰ δέσπερι. ἀπὸ δὴ ταῦτα δεο-
 μήροισι, ἀπὸ μὲν τῶ δημοσίων οὐδὲ Ἀργείων ἐπὶ ἐ-
 βοήθει, ἐβελονταὶ δὲ ἐς χιλίους. ἦγε δὲ αὐτοῖς σφρατ-
 ρὸς Εὐρυβάτης, πενταέθλον ἐπασκήσας τούτων
 ④ πλδῖ

interea res corrupta est. Corinthii au-
 tem per id tempus Atheniensibus ami-
 cissimi dedere rogantibus naues vigin-
 ti, sed dantes vendiderunt singulas qui-
 nis drachmis: quoniam eas dono dare
 verabantur lege. His acceptis Atheni-
 enses, & suis instructis in summam se-
 ptuaginta numero, in Æginam naviga-
 uerunt, perueneruntque postridie eius
 diei qui erat destinatus. Qui quum ad
 diem non adessent, consensio navigio
 Nicodromus ex Ægina profugit, aliis
 nonnullis Æginetarum cum comitan-
 tibus, quibus Athenienses Sunium in-
 colendum dederunt. Vnde isti prode-
 untes, eos qui in insula erant Æginetas
 & ferebant & agebant. sed hæc poste-
 rius acta sunt. Ceterum proceres Æ-
 ginetarum, superata plebe quæ vna cum
 Nicodromo tumultum in ipsis fecerat,
 mox eos quos ceperant, ad necem ab-
 ducebant. Vnde piaculum admiscere
 quod nullo studio expiare potuerunt,
 præoccupatique prius ex insula sunt de-
 iecti quam deum sibi propitiarent. nam
 quum septingentos è plebe quos viuos
 ceperant, ad necem educerent, vnus eo-
 rum è vinculis elapsus fugit ad Cereris
 legiferæ vestibulum, eiusque cardinibus
 prehensis adhærebat: quem illi quum a-
 uellere non possent, abscissis viri mani-
 bus ita deduxerunt: quæ manus cardini-
 bus confectæ manserunt. Hæc quum i-
 p̄s fecissent Æginetæ, classe septuagin-
 ta nauium cum Atheniensibus qui su-
 peruenerere congressi, superantur. Victi
 nauati proelio, eosdem quos prius Argi-
 uos in auxilium vocauerunt: sed illi no-
 luere eis amplius auxilio esse, causati
 quod & naues Æginææ necessario sum-
 ptæ à Cleomene oram Argolidem te-
 nuissent, & ipsi cum Lacedæmoniis in
 terram descendissent, vt nonnulli quo-
 que è Sicyoniis nauibus descenderent
 in eadem contra ipsos expeditione. Quo
 nomine vtrisque multa ab Argiuis
 iniuncta est mille talentorum, quorum
 quingena vterque populus solueret. sed
 quum Sicyonii suam culpam agnoscen-
 tes, centum talentis cum Argiuis deci-
 dissent, Æginetæ ne agnoscere quidem
 culpam voluere: erant enim superbio-
 res. Eapropter rogantibus eis nemo
 amplius Argiuorum publice auxilium
 tulit, sed voluntariorum circiter mil-
 le, duce quodam cui nomen erat E Vry-
 bates, quinq; palmarum viro. quorum

1 Qui quinque gymnastica certamina obierat.

plerique

plerique
 sub Athen-
 dux E Vry-
 vidor, qu-
 ho oppetu-
 se adorti in-
 perauerunt
 cum ipsi
 thenienses
 netis comi-
 que ipsos
 cum simul
 digente ve-
 am, tum
 theniense
 p̄tate po-
 erat, sub
 bi terram
 Mardoni-
 gesserat,
 designato
 Athenas
 & Artap-
 sui filium
 atque Ere-
 que in cor-
 quam hi de-
 li, ad plan-
 uenere cum
 exercitu, &
 runt nauic-
 erant imp-
 ues, quas
 dauerat t-
 In has int-
 pediatu,
 loniam cor-
 carlu secun-
 fontum &
 bant, sed è
 ter scarium,
 quidem vt
 eundi Atho-
 cum nauig-
 cerant: sed
 quam ante
 postquam
 sint (in ha-
 dicerentur
 memores pri-
 concitauerunt
 rum autem
 quum in ser-
 bra atque vt
 eis ad exer-
 dum isti ag-
 fuga Tenon-
 ues preceden-
 tum habere

plerique non remeauerē, sed in Ægina sub Atheniensibus occubuerē. Et ipse dux Evrybates singulari certamine victor, quarto sub Sophane Decelis filio oppetiit. Verum Æginetæ sua classe adorti incompósitos Athenienses superauerē, eorumque naues quatuor cum ipsis pugnantibus cepere. Et Athenienses quidem bellum cum Æginetis contraxerant. **P**ERSES autem quæ ipsius partes erant exequabatur, cum famulo assidue in memoriam redigente ut reminisceretur Atheniensium, tum Pisistratidis assidentibus, Atheniensesque criminantibus, tum cupiditate per hunc pretextum quo nixus erat, subigendi Græcos quicumque sibi terram & aquam denegassent. Itaque Mardonium, qui male rem naualem gesserat, præfectura amouit, aliosque designatos duces aduersus Eretriam & Athenas misit, Datin genere Medum, & Artaphernem Artaphernis fratris sui filium, datis mandatis ut Athenas atque Eretriam diriperent, captiuosque in conspectum adducerent. Postquam hi duces declarati, ab rege digressi, ad planitiem Ciliciæ maritimam deuenere cum ingenti ac bene instructo exercitu, & ibi castra posuere, adueniunt nauticæ copiæ omnes, ut singulis erant imperatæ: ad hæc hippagogæ naues, quas superiore Darius anno mandauerat tributariis suis præparandas. In has introductis equis atque terrestri peditatu, sexcentis cum triremibus in Ioniam contenderunt. Hic non recto cursu secundum continentem, Hellepontum & Thraciam versus nauigabant, sed è Samo vnde soluerant, præter Icarium, interque insulas: præcipue quidem (ut ego sentio) metu circumuendi Athon, quem superiori anno circumnauigantes, magnam iacturam fecerant: sed & coacti propter Naxon, quam antea non cepissent. Ad quam posteaquam ex Icario pelago appulsi sunt (in hanc enim ut primum copiæ ducerentur, Persæ vrgebant) Naxii memores priorum, fuga se in montes concitauerunt, non ausi resistere. Eorum autem quos adepti sunt Persæ quum in seruitutem rapuissent, delubra atque urbem incenderunt. His actis ad ceteras insulas redeunt. Hæc dum isti agunt, Delii relicta & ipsi Delo fuga Tenum abeunt. Eo tendentes naues præcedens Datis non sinebat ad Delum habere stationem, sed trans Delum

XCIII

XCIV

XCIV

XCVI

ὅτι πλειῶνες οὐκ ἀπενόσησαν ὑπὸ πύσω, ἀλλ' ἔτελευτήσαν ὑπὸ Ἀθηνάων ἐν Αἰγίνῃ. αὐτὸς δ' ὁ στρατηγὸς Εὐρυβάτης μοινομαχίῃ ἐπάσκειον, τρεῖς μὲν ἄνδρας ἔλαβε τοῦτον ἄπειρα τείνης, ὑπὸ δὲ τῷ τεταρτου Σωφάειος τῷ Δεκελείως ἀποθνήσκει. Αἰγινήται δ', εὐδοί ἀτάκτοισι Ἀθηνάοισι συμβαλόντες τῆσι νησὶ, ἐνίκησαν καὶ σφραγίσαντας τὰς ναυαρχίας αὐτῶν ἀνδράσι εἶλον. Ἀθηνάοισι μὲν δὲ πόλεμος σιωπῆσθαι πρὸς Αἰγινήτας. Ὁ δὲ Πέρσης δ' ἐαυτὸν ἐποίησε, ὡς εἰς ἀγαμνήσκοντος τε αἰεὶ ἔχεροντος, μεμνησθῆναι μὲν τῶν Ἀθηνάων, καὶ Πέρσης στρατιδῶν προσκατημένων καὶ ἀσβαλλόντων Ἀθηνάοις. ἀμα δ' βουλόμηνος ὁ Δαρείος, ταύτης ἐχθρότης τῷ στρατοσίου, καταφρέεσθαι τῆς Ἑλλάδος οὐκ ἐπιδόντας αὐτῷ γῆν τε καὶ ὕδωρ, Μαρδόνιον μὲν δὲ φλαγέως ἀφήσαντα τῶν πόλεων, ἠδ' ἀλύτῳ τῷ στρατηγῆος ἀλλοις δ' ἐστρατηγῆος ἀποδέξας, ἀπέστειλε ἐπὶ τε Ἐρέτειδον τὸν Ἀθηνάων, Δατίν τε, εὐδοίαν Μήδων γένος, καὶ Ἀρταφέρνηα τὸν Ἀρταφέρνηος παῖδα, ἀδελφιδεὸν ἐαυτοῦ. ἐνταύθα μὲν δ' ἀπέπεμπε ἕξ ἄνδρα ποδιστῆρας Ἀθηνάων καὶ Ἐρέτειδον, ἀγῆν ἐαυτῶν εἰς ὅσον ταῖς ἀνδράποδα. ὧς δ' ὁ στρατηγὸς οὗτοι ὁ ἀποδεχθέντες πορθόμηνος τῷ βασιλῆος, ἀπικόντο τὸν Κιλικίης εἰς τὸ Ἀλήιον πεδῖον, ἀμα ἀρχόμηνος στρατὸν πολλὸν πεζὸν δὲ ἐσκάδασμον, ἐν ταῖς στρατοπεδομῆοις ἐπὶ ἡλθε μὲν ὁ ναυτικὸς πᾶς στρατός ὁ ὅτι ταχθεὶς ἐκαστοῖσι, παρεχόντο δ' καὶ ἀγῆ παλαιωγῆ νέες, τὰς ταῖς πρῶτερον ἔπει πρῶτον τοῖσι ἐαυτοῦ δασμοφόροισι Δαρείος ἐποιμαίνει. ἐσβαλόμηνος δ' οὐκ ἔπει ποῖς εἰς ταύτας, καὶ τὸν πεζὸν στρατὸν ἐσβαλόσαντες εἰς τὰς νέας, ἐπλεον ἐξακοσίοισι τε κήρεσι εἰς τὴν Ἰωνίαν. ἐν ταῖς δὲ τῶν ἠπειρῶν ἔργον τὰς νέας ἴθι τῶν τε Ἑλλησπόντου καὶ τῆς Ὀρηίης, οἷον Σάμου ὀρμητόμηνος, ὡς δὲ τε Ἰκαρίον καὶ Ἄρῃ νήσων πλοοῦν ἐποιδόντο. ὡς μὲν ἐμοὶ δοκέει, δεισαντες μάστιχα τὸν κριπλοοῦν τῶν Ἄρῃ, ὅτι ταῖς πρῶτερον ἔπει πορθόμηνος ταύτων τὴν κριμῶν, μεγάλως πρῶτον πρῶτον πρὸς τὴν ἠπειρῶν ἠνάσκει, πρῶτερον δὲ ἀλῶσα. Ἐπει δ' οὐκ ἐπὶ Ἰκαρίῃ πελάγους πρῶτον πρῶτον ἐπὶ τῶν Νάξω (ἐπὶ ταύτων γὰρ δὲ πρῶτον ἔπει πρῶτον πρῶτον οἱ Πέρσαι) μεμνησθῆναι τῶν πρῶτερον οἱ Νάξιοι, πρῶτον πρῶτον οἰζόντο φθίνοντες, οὐδὲ ὑπέμνησαν. οἱ δ' ὁ Πέρσαι ἀνδράποδιστῆροι οὐκ ἐπὶ κατέλαβον αὐτῶν, ἐν τῶν ἠπειρῶν καὶ τῶν ἠπειρῶν. ταῖς δ' ὁ ποῖσαντες, ὅτι τὰς δὲ νῆσους ἀγάγοντο. Ἐν τῶν ἠπειρῶν ἐπὶ τῶν ἠπειρῶν, ὁ Δῆλιοι, ἐκ λιπὸντες καὶ ἀσπὶ τὴν Δῆλον, οἰζόντο φθίνοντες εἰς Τίωον. τῶν δ' ὁ στρατῶν καταπλέσσης, ὁ Δατίν πρῶτον πρῶτον, ἐπὶ ἐαυτῶν νέας πρὸς τὴν Δῆλον πρῶτον πρῶτον, ἀλλὰ πῆρην

231

232

233

ἐν τῇ Ρίω αἰὲς ὄντων ἰσχυρὸς ἦεν ἔσαν ὁ Δῆλοι,
 πέμπτων κήρυκα, ἠγέρβου σφίλαδε, Ἀνδρεςίσι, ἔ
 φθίζοντες οἴκαδε, οὐκ ἐπιτιθεῖα καταγόντες κατ'
 ἐμδίζοντες ὅτι αὐτὸς ὄντι ἔσσοτό γε φρονέω, καί μοι
 ἐκ βασιλῆος ὠδὲ ἐπέσταλται ἐν ἡχώρῃ ὁ δὲ θεοὶ
 ἐγγόντες, ταῦτα μὴ δὲν σινέσθαι, μήτε αὐτὸ τὴν χώρην,
 μήτε οὐδὲ οἰκήτορας αὐτῶν. νῦν ὦν καὶ ἀπίτε ὅτι αὐ-
 μέτερα αὐτέων, καὶ τὴν ἡσὼν νέμεσθε. Ταῦτα μὲν ἐπε-
 κηρυκθῆσαν τοῖσι Δηλίοισι· μὲν δὲ, λιβαίνωτ' ἐπι-
 κησία ἄλγαντα κατὰ μῆκος ὅτι τὸ βωμὸν ἐθύμνησε. 10
 Δᾶπιδ μὲν δὲ ταῦτα ποιήσας, ἐπλεεῖ ἅμα τὰ στρα-
 τὰ ὅτι τὸ Ἐρέτειον πρὸς τὰ ἅμα ἀγρόδμος καὶ Ἰω-
 νας καὶ Αἰολέας· μὲν δὲ τὸν εἰσθεύτην ἐξέδραχθέντα,
 Δῆλος ἐκινήθη, ὡς λέγουσι Δῆλοι, καὶ πρὸς τὰ καὶ ὑ-
 στατα, ταῖς μέγροις ἐμὸς οὐ σιναθεῖσθαι. καὶ τὸν μὲν καὶ τέ-
 ρας αἰθεροποιεῖ τὴν μελλόντων ἐσσεσθαι καὶ ἔφηνε ὁ
 θεός. ὅτι γὰρ Δαρείου τὸ Ὑστάπεος, καὶ Ἐέρξεω τὸ
 Δαρεῖος, καὶ Ἀρτοξέρξεω τὸ Ἐέρξεω, τριῶν τούτων
 ἐπέστῃς ἡμέρων, ἐγγερό πλέω κακὰ τῇ Ἑλλάδι ἢ ἐ-
 πί εἰκοσι ἡμέρας ἡμέρας τὰς πρὸ Δαρείου ἡμοδύας· 20
 ταῖς μὲν, ἀπὸ τῶν Περσέων αὐτῇ ἡμοδύα, ταῖς δὲ, ἀπὸ αὐ-
 τέων τῶν κερυφαίων πρὸς τὴν δεξιῆς πολεμούντων. οὕτω
 εὐδὲν ἰὼ ἀγκέσ κινήθησαν Δῆλον, ἑσπρινέσθαι ἀκί-
 νητον, καὶ εἰς χερσὶ μὲν ἰὼ γεγραμμένον πρὸς αὐτὸ ὠδὲ,
 Κινήσω καὶ Δῆλον, ἀκίνητον πρὸς εὐδὲσθαι.

διώσασθαι ὅτι Ἑλλάδα γλαῖσαν ταῦτα ταῖς οὐνο-
 ματα, Δαρεῖος, ἐρξείνης· Ἐέρξης, ἄρξίος· Ἀρτοξέρ-
 ξης, μέγας ἄρξίος. τούτοις δὲ τῶν βασιλῆας ὠδὲ
 ἀνὸρθῶς καὶ γλαῖσαν τὴν σφετέρῃ Ἑλλήνας κα-
 λέουεν. Οἱ δὲ βαρβαροὶ ὡς ἀπῆραν ἐκ τῆς Δῆλου, 30
 πρὸς τὸν πρὸς τὰς νήσους. εἰσθεύτην ὅτι στρατῶν τε
 παρελάμβανον, καὶ ὁμήρους τῶν νησιωτέων παῖδας
 ἐλάμβανον. ὡς δὲ πλείοντες τὰς νήσους, πρὸς τὸν
 καὶ ἐς Καρύσον, ὅτι γὰρ δὴ σφίλα Καρύσιοι οὐτε ὁμή-
 ρους ἐδίδουσαν, οὐτε ἔφασαν ὅτι πόλις ἀστυγέτονας
 στρατεύεσθαι, λέγοντες Ἐρέτειαν τε καὶ Ἀθῆνας,
 εἰσθεύτα τούτοις ἐπαλιόρχεον τε καὶ τὴν γῆν σφέων
 ἐκέρων. ἐς ὅ καὶ Καρύσιοι παρέσθον ἐς τῶν Περ-
 σέων τὴν γῆν. Ἐρέτειες δὲ, πτωχάνορχοι τὴν
 στρατῶν τὴν Περσικῶν ὅτι σφέας ὅτι πλείουσαν, 40
 Ἀθῆναιων ἐδέθησαν σφίσι βοηθοὺς ἡμέσθαι. Ἀ-
 θῆναιοὶ δὲ οὐκ ἀπέπρωτ' ἰὼ ὅτι πικρῶν, ἀλλὰ
 τῶν τετρακισχίλιους κληρουκέοντας τῶν ἰσχυρο-
 τέων Χαλκιδέων τὴν χώρην, τούτοις σφίσι διδούσι
 ἡμεροῦς. τῶν δὲ Ἐρετειέων ἰὼ ἄρα εὐδὲν ὑγιὲς βου-
 λόμενα, οἱ μετεπέμποντο μὲν Ἀθῆναιοις, ἐφρονέ-
 ον δὲ διφασίας ἰδέας. ὁ μὲν γὰρ αὐτέων ἐβουλόχοντο
 ἐκλιπεῖν τὴν πόλιν ἐς τὰ ἄκρα τῆς Εὐβοίης·

28. το. σκίπ.

232

28. το. σκίπ. μίμ, θιδ.

apud Rheneam. Et simul cognito ubi
 Delii essent, missis caduceatore his eos
 verbis affatus est, Viri sacri, quid fuga
 abistis, non pro merito de me male o-
 pinantes? Ego enim & ipse mea spon-
 te animatus sum, & ab rege iussus, quo
 in loco duo dii geniti sunt, nequid aut
 eum locum aut eius incolas laedam. Re-
 dite igitur ad vestra ipsorum, & incolite
 insulam. Hac Delii per caduceatorem
 dixit: mox trecentas thuris libras super
 aram aggestas adolevit. His actis ad-
 uersus Eretriam primum nauigauit, si-
 mul omnem classem, simul Iones pari-
 ter atque Aeoles agens. Statimque ab
 illius digressu Delos tremuit (vt Delii
 aiunt) ad meam vsque aetatem tunc &
 primum & postremum commota, deo
 mala ventura hominibus portendente.
 Nam sub Dario Hystaspis, & Xerxe
 Darii, & Artaxerxe Xerxis filio, tribus
 iis deinceps aetatibus, plus malorum pas-
 sa est Graecia quam viginti aliis ante
 Darium aetatibus, partim a Persis, par-
 tim ab ipsis primoribus de principatu
 bellantibus: vt non ab re Delos commo-
 ta sit, prius immobilis: de qua in oraculo
 ita scriptum erat,

Et Delon, quamuis sit adhuc immota, mouebo.

Et sane in Graeca lingua pollent haec no-
 mina, Darius, idem quod ἐρξείνης id est
 coercitor: Xerxes, idem quod ἀρξίος, id
 est bellator, ad verbum, martius: Artaxe-
 xes, idem quod μέγας ἀρξίος, id est ma-
 gnus bellator. Barbari, postquam a Delo
 ad alias insulas profecti sunt, sumebant
 illinc tum copias tum liberos insulano-
 rum obsides. Vt vero insulas praeterna-
 uigant, Carystum appulerunt, Carystii-
 que negarunt se vel obsides daturus vel
 militaturos aduersus vicinas ciuitates
 (videlicet Athenas & Eretriam signifi-
 cantes) Carystii tamdiu obsessi sunt, eo-
 rumque ager vastatus, donec in deditio-
 nem Persarum venerunt. Eretrientes au-
 tem audito Persarum exercitum aduer-
 sum se venire, auxilia ab Atheniensibus
 implorauere. Quibus non deneganda
 auxilia rati Athenienses, miserunt subsi-
 dio illis ea quatuor millia hominum qui
 Chalcidensium equitum obrinuerant
 praedia. Sed Eretrientium haudqua-
 quam syncerum erat consilium, qui tam-
 etsi accersebant Athenienses, tamen an-
 cipiti sententia vacillabant: quibusdam
 eorum censentibus urbem deserendam,
 & in cacumina Euboeae eundum:

quibusdam
 expectare
 Horum v
 uerrens
 trionum
 ensibus
 tum, o
 vna cum
 fulenti
 nientes,
 saluten
 aduecti,
 & Chere
 tique his
 fuere, &
 stori se in
 decreuer
 deundum
 tia de vrb
 rito dabat
 rent. Ado
 pugna per
 tique vrb
 EYphorb
 grus Cyn
 spectari, fil
 re. Quam
 pla spoliu
 eorum temp
 grauerant
 uitorem ca
 quos illic
 gauerunt
 vastaueru
 nientes qu
 enim erat
 xime Eretr
 portum illi
 litrati filius
 thienientes
 cendam pro
 dis sibi doci
 Miliares, cu
 satorz filiu
 stratum Hipp
 fugit, ob
 go certamine
 ns gratia trā
 te germanu
 de eisdem e
 dem quum v
 testatus est
 Interfectus
 noctu sumu
 tulque ante
 caru Diace
 eoz ille qu

quibusdam, qui propria lucra à Persis expectarent, prodicionem molientibus. Horum utrorumque animos animadvertens Æschines Nothonis filius, Eretrienfium primarius, patefecit Athenienfibus omnem præfentium rerum ftatum, oravitque vt domum abirent, ne vna cum illis occumberent. Hæc confulenti Æschini obtemperantes Athenienfes, illinc in Oropum transfrefsi, falutem fibi pepererunt. At Perfæ eo aduecti, naues oræ Eretricæ ad fanum & Chæreas & Ægilia applicuerunt: potitique his locis, continuo equos expo- fuere, & tanquam cum hoftibus confi- cturi fe instruxere. Aduerfus quos non decreuerunt Eretrienfes fibi effe pro- deundum: fed quandoquidem fententia de vrbe non deferenda euicerat, me- rito dabant operam vt mœnia custodi- rent. Adorientibus autem ea Perfis, acri pugna per sex dies certatum eft: mul- tifque vtrinq; cadentibus, feptimo die Evphorbus Alcimachi filius, & Phila- grus Cyncei, inter populares fuos viri fpectati, filius, urbem hoftibus prodide- re. Quam ingrefsi Perfæ poftquam tem- pla fpoliauerunt, incenderunt, in vltionē eorum templorum quæ Sardibus defla- grauerant, hominibus iuffu Darii in fer- uitudinem captis. ¶ Potiti Eretria, & ali- quot illic dies morati, in Atticam nau- gauerunt, tuncque magnam partem vaftauertunt, rati idem facturos Athe- nienfes quod Eretrienfes feciffent. et- enim erat locus Atticæ Marathon pro- xime Eretriam, ad equitandum op- portuniffimus, quo illos Hippias Pi- fiftirati filius deducebat. Eodem A- thenienfes, & ipfi re audita ad vim ar- cendam procefferunt, decem præfe- ctis fibi ducibus: quorum decimus erat Miltiades, cuius patrem Cimonem Ste- fagoræ filium fugere ex Athenis Pifi- ftratum Hippocratis contigerat, & dum fugit, obtinere Olympiadem quadrii- uo certamine: quam victoriam mune- ris gratia trãftulit in Miltiadem ex ma- tre germanum: proximaque Olympiade eifdem equabus aliam Olympiadem quum viciffet, à filiis Pifi- ftrati interfectus eft, non iam viuo Pifi- ftrato. Interfectus eft autem ad Prytaneum, noctu fummiffis percufforibus, fepul- tusque ante urbem trans viam quæ vo- catur Diaccele: & regione feputæ funt equæ ille quæ tres Olympiadas victorias

δημοί τῶν αὐτῶν, ἴδμε κέρδια πρὸς δευτέρους πρὸς τὸν Πέρσων οἷον, ἀποδοσὴν ἐπέβαλλοντο. μαθὼν δὲ τῶν ἐκείνων ἐκείτωρ ὡς εἶχε Αἰζάνης ὁ Νόθωνος, ἐὼν τῶν Ἐρετριέων τὰ πρῶτα, φράζῃ τοῖσι ἡκαστοῖς τῶν Ἀθηναίων πρῶτα τὰ πρῶτα ἐόντα σφισσὴματα. προσεδέετο τε ἀποδηῶσθαι σφρας ἐς τὴν σφετέρην, ἵνα μὴ προσάπολων. (4) ὁ δὲ Ἀθηνῶσι τὰ τα Αἰζάνη συμβεβλήσθαι περὶ τὸν κ. δ. τὸν δὲ δευτέρους ἐς Ὠρωπὸν, ἐσώζον σφρας αὐτοῖς. Οἱ δὲ Πέρσαι πλείους κα- 1 ὁ τέρων τῶν νέας τῶν Ἐρετριέων χωρὶς καὶ τῶν Χοιρέας, καὶ Αἰγίλια. καταχόντες δὲ ἐς τὰ τα τὰ χωρία, αὐτὴν ἵππους τε δευτέρους, καὶ πρὸς ἐκείτωρ ὡς προσιστόμενοι τοῖσι ἐχθροῖσι. (4) ὁ δὲ Ἐρετριέες ἐπέεζον τὸν κ. δ. καὶ μάχῃ τῶν οὐκ ἐποιεῦτο βαλῶν, εἴως ὅδε φουλάξεν τὰ τείχεα, τὰ τα σφισσὴ μελε πρῶτα, ἐ- πὶ τε εἴη μὴ ἐκλιπεῖν τὸ πόλιν, πρὸς οὐλῆς δὲ γε- νομένης καρτερῆς πρὸς δὲ τῆς, ἐπιπλον μὲν ὅτι ἐξ ἡμέρας πολλοὶ μὲν ἀμφοτέρων τῆ δὲ ἐβδόμη Εὐφορ- βός τε ὁ Ἀλκιμάχου, καὶ Φίλαγρος ὁ Κωεύς, ἀνδρες 2 ὁ τῶν δόκιμοι, ἀποδιδῶσι τοῖσι Πέρσων τὸ πόλιν. οἱ δὲ ἐσελθόντες ἐς τὸ πόλιν, τῶν μὲν, τὰ ἴσα συλήσαν- τες εἰσέρχονται, ἀποπινυμένοι τῶν δὲ Σαρδίσι κατα- καυθέντων ἱερῶν τῶν δὲ, τῶν αἰθερόποις ὑδραποδί- ταντο, καὶ τὰς Δαρείας ἐντολάς. Χειρωτάμενοι δὲ τῶν Ἐρετριέων, καὶ ἐπιχόντες ὀλίγας ἡμέρας, ἐπλεον 3 ὁ τῶν Ἀθηναίων, κατέρχοντες τε πολλόν, καὶ δοκίοντες τῶν τα τῶν Ἀθηνῶσι ποιήσιν τὰ καὶ τῶν Ἐρετριέας ἐ- ποιήσαν. καὶ ἡ δὲ ὁ Μαραθῶν ἐπιτηδεώτατον χω- εἶον τῶν Ἀθηναίων ἐν τῶν πόσιν, καὶ ἀγροτάτω τῶν Ἐρε- 3 ὁ τῶν, ἐς τῶν σφισσὴ κατηγέτο Ἰππίου ὁ Πείσις ἐ- του. Ἀθηνῶσι δὲ ὡς ἐπύθοντο τῶν τα, ἐβοήθηον καὶ αὐτοῖς ἐς τὸ Μαραθῶνα ἦζον δὲ σφρας στρατηγὸν δὲ- κα τὸ δὲ κατὸς ἡ Μιλτιάδης, τῶν τῶν πατέρων Κίμω- να τῶν Στρηγόρου κατέλαβε φυγεῖν δὲ Ἀθηνῶν Πείσις ἐ- του τῶν Ἰπποκράτους. καὶ αὐτὰ φθίζοντι, ὁ- λυμπιάδα ἀνελέσθαι τε δρίπω σωέβη, καὶ αὐτὴν μὴ νίκην ἀνελάμενον μιν, τῶν δὲ ἐξενείκα δὲ ὁμομη- τριῶ ἀδελφεῶν Μιλτιάδης. μὲν δὲ τῆ ὑγερῆ ὀλυμπι- 4 ὁ τῶν αἰσχυρῶν καὶ τῶν νίκων πρὸς τῶν τα, κα- ἦλθε ὅτι τῶν εὐτῶν ὑποσπονδῶν, καὶ μιν ἀνελάμενον τοῖσι αὐτοῖσι ἵπποισι δὲ ἡ ὀλυμπιάδα, κατέλα- 4 ὁ τῶν ἐπὶ σφισσὴ αὐτῶν Πείσις ἐ- του τῶν παιδων, οὐκ- ἐπὶ πρῶτοντος αὐτῶν Πείσις ἐ- του. κτείνουσι δὲ οὐ- τοῖσιν καὶ τῶν σφισσὴν, νυκτὸς ὑποείκαντες ἀνδρας. τέτασται δὲ Κίμων πρὸς τῶν ἀφῶν, πέρων τῆς Δι- χα- κίλης καλεομένης ὁδοῦ. κατὰ μὲν δὲ αὐτῶν αἱ ἵπποι τετάσται αὐτῶν αἱ πρὸς ὀλυμπιάδας

263 αἰελομέλαι· ἐποίησαν δὲ καὶ ἄλλαι ἵπποι ἤδη πῶν τῶν
 τῶν Εὐαγόρου Λάκωνος· πλέω δὲ τούτων, οὐδα-
 μαι. ὁ μὲν δὲ πρεσβύτερος τῶν παίδων τῶν Κίμωνι
 Στηθαγόρου καὶ τῶν κατὰ τὸν πατέρα Μιλ-
 πιάδην τρεφόμενος ἐν τῇ Χερσονήσῳ· ὁ δὲ νεώτερος
 πῶν αὐτῶν Κίμωνι Ἀθηνῶσι, τὸνομα ἔχων ἀπὸ
 τῆς οἰκίας τῆς Χερσονήσου Μιλτιάδεω, Μιλτιά-
 δης. Οὗτος δὲ ὡν ἔτε ὁ Μιλτιάδης ἦκον ἐκ τῆς
 Χερσονήσου, ἐκπεφθῶν διπλῶν θάλασσαν, ἐστρα-
 τήγε Ἀθηνῶν. ἅμα μὲν γὰρ, (1) Φοίνικες αὖτε (2) 10
 ὀπιδιώξαντες μέχρι Ἰμβρου, καὶ πολλοὺς ἐποίησαν
 λαβεῖν τε καὶ ἀναγαγεῖν πρὸς βασιλεῖα· ἅμα δὲ,
 ἐκφυγόντα τε τούτοις, καὶ ἀπικόμενον ἐς τὴν εὐνύτην, δο-
 κέοντά τε εἶναι ἐν σωτηρίῳ, ἤδη δὲ ἐνδετέρον μιν (3) ἐ-
 φροῖ ἑσπέρων ἀμφοῖν, ἑσπέρων δὲ ἀμφοῖν αὖτε ἐ-
 γαζήσαντες, ἐδίωξαν τυραννίδος τῆς ἐν Χερσονήσῳ ἀ-
 ποφυγῶν καὶ τούτοις, στρατηγὸς οὗτω Ἀθηνῶν
 ἀπεδείχθη, ἀρεταῖς ἑσπέρων τῶν δήμου. Καὶ ἑσπέρων
 τα μὲν, ἐόντες ἐπὶ ἐν τῶν ἀσπί (4) στρατηγῶν, ἀποπέμ-
 ποισί ἐς Σπάρτην κήρυκα Φειδιππίδην, Ἀθηνῶν 20
 οὐ μὲν ἀνδρα, ἄλλως δὲ ἡμεροδρόμον τε καὶ τῶν με-
 λετήριον. τῶν δὲ (ὡς αὖτε τε ἔλεγε Φειδιππίδης,
 καὶ Ἀθηνῶσι ἀπήγγελε) καὶ δὲ Παρθένιον οὐρεὺς
 δὲ ἑσπέρων Τεγῆς ὁ Πανὶ κατεπίπτει. βώσαντα δὲ
 ποιῶμα τῶν Φειδιππίδου (5) Πανα, Ἀθηνῶσι
 κελύσσει ἀπαγγεῖλαι δὲ πρὸς εὐνύτην ὀπιμύ-
 λειον ποιῶμα, ἐόντος θύου ἤδη Ἀθηνῶσι, καὶ
 πολλαχθὲν ἡμοῦ ἤδη σφίσι χρησίμου, (6) ἀ δὲ π
 καὶ ἐσπέρων. καὶ τῶν μὲν Ἀθηνῶν, καταστάν-
 των σφίσι δὲ ἤδη τῶν ὀρημάτων, πρὸς θύου 30
 (7) ἀληθεῖα, ἰδρύσαντο ἑσπέρων τῆς ἀκροπόλι Πανός
 ἰερόν, καὶ αὖτε ἀπὸ ταύτης τῆς ἀγγλίας θυσίῃσι
 ἐπετείουσι καὶ λαμπάδι ἰλάσκονται. Τότε δὲ
 πεμφθεὶς ἑσπέρων τῶν στρατηγῶν ὁ Φειδιππίδης οὐ-
 ρος, ὅτε καὶ (8) ἔφη καὶ (9) Πανα φανῶν, δότε-
 ραῖος ἐκ τῶν Ἀθηνῶν ἀρετος ἡ ἐν Σπάρτῃ. ἀπ-
 κόμενος δὲ ὅτι τῶν ἀρρήτων ἔλεγε, ὅτι Λακεδαί-
 μόνιοι, Ἀθηνῶσι ὑμῶν δέοντα σφίσι βοηθῆσαι, καὶ
 μὴ κατείδειν πόλιν στρατιοτάτην ἐν τοῖσι Ἕλλησι
 δουλοσύνην κατεπεσοῦσαν πρὸς ἀνδρῶν βαρβάρων 40
 καὶ γὰρ Ἐρέτρια τέτυκτο ὑπὸ στρατοῦ, καὶ πό-
 λι λογίμω ἢ Ἕλλας γέρονε ἀσθενεστέρα. ὁ μὲν δὲ σφί-
 λα ἐν τεταλμένα ἀπήγγελε τοῖσι δὲ ἑαδὲ μὲν βο-
 ηθῆναι Ἀθηνῶσι, ἀδύνατα δὲ σφίσι ὑπὸ στρα-
 τῆκα ποιῆσαι τῶν, οὐ βουλομένοισι λυεῖν (10) νό-
 μον. ἡ γὰρ ἰσαμῶν τῶν μιλῶν εἶναι τῆς εἰνάτης

γ. ἡμερο-
δρομῶν

reportarant. Idem quod ista, iam alia
 equae fecerant, quae fuerunt Euagorae
 Laconis: aliae praeterea nullae. Per idem
 tempus maior natus filiorum Cimonis
 Stesagoras, apud Milriadem patrum
 in Chersoneso educabatur: minor au-
 tem apud ipsum Cimonem Athenis er-
 rat, nomen habens a Milriade Cherso-
 nesi conditore. Hic igitur Miltiades C1V
 a Chersoneso tunc profectus, dux A-
 theniensium erat, a duplici caede elap-
 sus: semel, quum cum Phoenices us-
 que ad Imbrum persequuti sunt, ma-
 gni facientes capere hominem ut ad re-
 gem perducerent: iterum, quum ab iis
 elapsus, domum suam reversus, ac se
 reducem esse existimantem, inimici sui
 exceperunt, & ad iudicium deduxe-
 runt, accusantes occupatae in Cherso-
 neso tyrannidis. Hoc reatu liberatus,
 suffragiis populi dux declaratus est.
 Duces autem quum adhuc in urbe es- C1V
 sent, ante omnia legatum Spartam mit-
 tunt Phidippidem, illum quidem Athe-
 niensem, sed tabellariam operam facti-
 tantem. Huic Phidippidi, ut ipse refert,
 & Atheniensibus renunciavit, circa
 Parthenium montem, qui supra Tege-
 am est, obuius fuit Pan: compellatoque
 nominatim Phidippide, iussit nuncia-
 ri Atheniensibus quid ita illi nullam
 gererent curam sui, qui bene ipsis vel-
 let, quique iam saepenumero de eis
 bene meritus fuisset atque etiam futu-
 rus esset. His verbis fide habita, Atheni-
 enses, quod eorum iam status erat bene
 constitutus, extruxerunt sub arce tem-
 plum Panis: illique annuis hostiis, ex
 quo nuncium accepere, sacrificant, &
 ardenti candelabro supplicant. Phi- C1V
 dippides autem hic qui sibi Pana dixit
 apparuisse tunc quum a ducibus mis-
 sus est, iterum Athenis egressus, Spar-
 tam peruenit, adiensque magistratus
 Lacedaemonii, inquit, orant vos Athe-
 nienses ut sibi opem feratis, nec ciuita-
 tem inter Graecos vestustissimam con-
 temnatis, in discrimen adducta, ne bar-
 baris viris seruiat. Etenim Eretria dire-
 pta est, insignique ciuitate Graecia im-
 becillior reddita. His mandatis a Phi-
 dippide expositis, placebat quidem Lace-
 daemoniis opem ferre Atheniensibus:
 sed id sibi impossibile confestim facere
 erat, nolentibus legem rumpere. nam e-
 rat nonus dies instantis mensis, quo die

1 Postidie quam Athenis egressus est: Ad verbum, Secundanus ex Atheniensium urbe fuit Sparta. At Valla dicitur accepit pro dicitur. Sic infra in hoc eodem libro, πρῶτοι ἐν Σπάρτῃ ἐχούτο ἐν τῇ Ἀθήνῃ.

negabant

negabant
 be Juno
 Palftrati
 nem perdu
 superiore
 tur sibi
 re. Quo
 reuerus
 senex dom
 dum inter
 autem pra
 pofuerat, i
 ne Agileat
 ad Marath
 locat, ac ba
 ponit, ei
 sternerati
 tior. vnde
 plerique d
 lenia tuffi
 nam delapi
 inueniend
 non appar
 qui aderan
 fra, nec e
 efficere,
 quantum
 obinet. H
 interpretab
 bus autem
 etis super
 mni cum p
 bus dedide
 tes iam lab
 ses: dedid
 Quum a T
 etes, prim
 da, qui inter
 nis sese ded
 cepti non su
 Anobis qui
 dum quoda
 nam priuati
 possint occ
 gnari. Su
 uenientibus
 & ad tutand
 colzmonii
 tzenfibus qu
 quod optare
 bosio bello
 monis non
 itis Athen
 nam duodeci
 nam supplic
 runt. Adver
 1 Sed tam

CVII

negabant se progressuros, nec nisi orbe lunari impleto. Et isti quidem plenilunium expectabant. Hippiae autem Pisistrati filio, qui barbaros in Marathonem perducebat, visum hoc in somnis superiore nocte oblatum est: Videbatur sibi Hippias cum matre concumbere. Quo ex somnio coniecit fore ut reuerteretur Athenas, ac recepto dominatu senex domi suae obiret. Hunc in modum interpretabatur visum suum. Dum autem praedam Eretriensem quam deposuerat, in insulam Styreorum nomine Aegileam, reportat, dumque naues ad Marathonem appulsas in stationibus locat, ac barbaros in terram egressos disponit, ei talia administranti contigit sterneratio, tussisque solito vehementior. unde concussis eius, utpote senis, plerisque dentibus, vnus illorum ex violentia tussendi excussus est, & in arenam delapsus: qui magna adhibita ad inueniendum diligentia, quum tamen non appareret, suspirans Hippias ad eos qui aderant ait, Haec terra non est nostra, nec eam poterimus nobis subiecta efficere, sed tantummodo partem, quantum spatii dens qui mihi aderat, obtinet. Huc Hippias suam visionem interpretabatur euasisse. Atheniensibus autem apud Herculis fanum instructis superuenere auxilio Plataenses, omni cum populo, qui sese Atheniensibus dederant, & pro quibus frequentes iam labores susceperant Athenienses: dederant autem sese hoc modo: Quum a Thebanis premerentur Plataenses, primum Cleomeni Anaxandridae, qui interuenerat, atque Lacedaemoniis sese dederant: a quibus tamen recepti non sunt, hac oratione vtentibus, A nobis qui procul habitamus, frigidum quoddam fuerit vobis auxilium. nam priusquam nostrum quisquam audiat, possitis occupati ab hostibus sepe expugnari. Suademus autem vt vos ipsos Atheniensibus deditis, vicinis pariter & ad tutandum non inualidis. Hoc Lacedaemonii non tam consulebant Plataensibus quod eis bene vellent, quam quod optarent Athenienses defatigari Boeotio bello. Id suadentibus Lacedaemoniis non aduersati Plataenses, aditis Atheniensibus, dum rem diuinam duodecim diis faciunt, eis ad aram suppliciter sedentes sese dederunt. Aduersus quos Thebani re audita

ὅτι δὲ ἐλθόντες ἀφ' ἑφασθῶν, μὴ οὐκ ἔσονται ἐόντες τῶ κύκλῳ. οὗτοι μὲν τὴν πρὸς ἐλπίων ἔμμενον. Τοῖσι δὲ βαρβαροῖσι κατηγέετο Ἰππίας ὁ Πεισιγέραιος ἐς (W) Μαραθῶνα, τῆς παροχηρῆδος νυκτὸς ὄψιν ἰδὼν ἐν τῷ ὕπνῳ τοιούτῳ ἔδοξε ὁ Ἰππίας τῇ μητρὶ τῇ ἐαυτῷ σιωθνηθῆναι. σιωβάλλετο ὡν ἐκ τῶ ὀνείρου, κατελθὼν ἐς τῶς Ἀθῆνας, καὶ ἀνασωσάμενος τὴν ἑρῆν, τελευτήσῃ ἐν τῇ ἐαυτῷ γηραίῳ. ἔκ μὲν δὴ τῆς ὄψιος σιωβάλλολετο τῶτα. ὅτε δὲ κατηγέμενος, τῶ μὲν, τῶ ἀδράποδα τῶ ἔξ Ἐρετρίας ἀπέβησε ἐς τὴν νῆσον τὴν Στυρέων, καλεομένην δὲ "Αἰγίλειον" τῶ ἔξ, κατηγέμενος ἐς (W) Μαραθῶνα τῶς νέας ὄρμιζε ἔξ. ἐκβαίνων ἔξ τὴν γῆν τῶν βαρβαροῖσι διέτασσε. καὶ (A) τῶτα διέποντι ἐπήλθε πηραεῖν τε καὶ βήξαι μεζόνως ἢ ὡς ἐώθε' οἷα ἔξ πρεσβυτέρῳ ἔοντι, τῶ ὀδόντων (A) πλειῶνες ἐσειόντο. τούτων ὡν ἕνα τῶ ὀδόντων ἐκβάλλει ὑπὸ βίης βήξας. ἐκπεσόντος δὲ ἐς τὴν ψάμμον αὐτῷ, ἐποίησε πολλὴν ἀουδὴν ἔξ θυρεῖν. ὡς δὲ ἐκ ἐφάνετο (A) ὁ ὀδόντων, καὶ αἰσθενάξας, εἶπε πρὸς τῶν πρῶτα, Ἡ γῆ ἡδε ἐκ ἡμετέρῃ ἐστὶ, ὅσδε μιν διωκόμεθα ὑποχειρῆν ποιήσασθαι. ὀκῶσον δὲ ἡ μοι μέγας μετῶν, ὁ ὀδοῖς μετέχει. Ἰππίας μὲν δὴ ταύτην τὴν ὄψιν σιωβάλλετο ἔξ ἐληλυθέναι. Ἀθηναῖοι δὲ τεταγμένοι ἐν τερμῶνι Ἡρακλέος, ἐπήλθον βοηθῶντες Πλαταιέες πρὸς δὴμῶν. καὶ γὰρ καὶ ἐδεδώκεσαν ἄσφρας αὐτοῖσι Ἀθηναῖοι (A) Πλαταιέες, καὶ πόνοις ὑπὸ αὐτῶν (A) Ἀθηναῖοι συχνοῖς ἤδη αἰσθέρων. ἔδοσαν δὲ ὡδε' πικροῖσιν ὑπὸ Θεβαίων οἱ Πλαταιέες, ἐδίδοσαν πρῶτα πρὸς τυχούσι Κλεομένην τε τῶ Ἀναξάνδριδω καὶ Λακεδαιμονίοισι σφείας αὐτοῖς. (A) ἔξ, οὐδεκῶν, ἐλεγγὲν σφι τῶδε, Ἡμεῖς μὲν ἕκαστέρῳ τε οἰκέμεν, καὶ ὑμῖν ποιήδ' ἡς γίνονται ἀπικουεῖν ψυχῆ. φησὶν ἡτε γὰρ ἀν' πολλὰς ἐξ ἀνδραποδιὰς ἢ τινα πηραεῖν ἡμῶν. συμβουλοῦμεν δὲ ὑμῖν δοῦναι ὑμῶν αὐτοῖς Ἀθηναῖοι, πλησιοχώροισι τε ἀδράσι, καὶ πηραεῖν εἶσοσι οὐ κακοῖσι. τῶτα σιωβούλθον (A) Λακεδαιμόνιοι, οὐκ ἔξ ἐνοίω οὕτω τῶ Πλαταιέων, ὡς βουλοῦμεν τῶν Ἀθηναῖοις ἐχειν πόνοις, σιωβούλθον Βοιωτοῖσι. Λακεδαιμόνιοι μὲν νῦν Πλαταιῶσι τῶτα σιωβούλθον (A) ἔξ ὅτι ἡπίστησαν, ἀλλ' Ἀθηναίων ἰσθ' ποιηῶντων τοῖσι δώδεκα θεοῖσι, ἰκέται ἰζόμενοι ὅτι (W) βωμῶν, ἐδίδοσαν ἄσφρας αὐτοῖς. Θεβαῖοι ἔξ πηροῦ τῶτα,

VIII

I Sed eam illius portionem quae ad me pertinebat, dens possidet.

ἐφρατίθοντο ἐπὶ τοῖς Πλαταιέας· Ἀθῆναιοὶ δὲ
 σφι ἐβοήθηον. κλιόντων δὲ σφείων σινάψιν μα-
 χίω, Κορινθιοὶ οὐ παύσαντο· ἀπαυρῶντες δὲ,
 καὶ καταμάξαντες, ὅτι τρεῖς πάντων ἀμφοτέρων,
 οὐκ ἔσθ' ἂν τὴν χάριν ἐπὶ τοῖςδε· εἴαν Ὀηβαῖοι Βοι-
 ωτῶν μὴ βουλομένοισι ἐς Βοιωτοὺς τελέειν. Κο-
 ρινθιοὶ μὲν δὲ ταῦτα γνόντες ἀπαμάσαντο. Ἀθ-
 ῆναιοὶ δὲ ἀπιούσι ἐπεδήμησαν Βοιωτοῖ· ὅτι γέ-
 μνοι δὲ, ἐσάτησαν τῇ μάχῃ. Ἐφθάρτες δὲ
 Ἀθῆναιοὶ ἐπὶ Κορινθιοὺς ἐγήμασαν Πλαταιῶσι· 10
 ναοῦσιν, τούτοις ἔφθάρτες, Ἐφθάρτες δὲ ἄν
 ἐποίησαν οὐρανὸν Ὀηβαῖοι πρὸς Πλαταιέας ἐπὶ
 καὶ Ὑσιᾶς. ἔδοξαν μὲν δὲ Πλαταιέας σφείας
 ἀπὸς Ἀθῆναιοὺς ἔσθ' ἂν τὰς εἰρημύσας ἦσαν δὲ
 ἔτε ἐς Μαραθῶνα βοηθόντες. Τοῖσι δὲ Ἀθη-
 ναίων στρατηγῶσι ἐγίνοντο δίχα αἱ γνώμαι· τῶν
 μὲν, εἴα ἐόντων συμβάλλειν (ὀλίγοι γὰρ εἶ)
 στρατῶν τῇ Μήδων συμβαλέειν) τῶν δὲ, καὶ Μιλτι-
 ἀδεω, κελθόντων. ὡς δὲ δίχα ἐγίνοντο, καὶ οὐκ
 ἢ χείρων τῶν γνωμέων, ἐπὶ ταῦτα, ἡ γὰρ ἐνδέκατος 20
 φησὶ φιδόφρος ὁ τὰ κλάμα λαχὼν Ἀθῆναιων πο-
 λεμάρχου (τοπαλιὸν γὰρ Ἀθῆναιῶν ὁμόμη-
 φον πολέμαρχον ἐποιεῖτο τοῖσι στρατηγῶσι)
 ἡ δὲ ἔτε πολέμαρχος Κρημμάτος Ἀφιδναῖ-
 ος πρὸς τῶν ἐλθόντων Μιλτιάδης, ἔλεγε ταῦτα,
 " Ἐν σὸν νῦν Κρημμάτος ἐστὶ ἢ καταδουλώσει Ἀθῆ-
 νας, ἢ ἐλευθέρους ποιήσεται, μνημόσυμον λιπέσθαι
 ἐς ἅπαντα ἀνδραγαθῶν βίον, οἷον ὅσθ' Ἀρμόδιος
 τε καὶ Ἀριστογείτων λείποισι. νῦν γὰρ δὴ ὅς οὐ
 ἐγίνοντο Ἀθῆναιοὶ, ἐς κίνδυνον ἦκισι μέγιστον καὶ 30
 ἡ μὲν γὰρ ἔσθ' ἂν ἴσθαι τοῖσι Μήδισι, δέδοκται ταῦ
 πείσονται πρὸς δεδδομένοι Ἰσπὴν ἡ ὅς παρ' ἡμέ-
 ται αὐτῇ ἡ πόλις, οἷον τε ἐστὶ πρὸς τῇ Ἐλλινίδων
 πόλιων ἡμέσθαι, κῶς ὡν δὴ ταῦτα οἶα τε ἐστὶ ἡμέ-
 σθαι, καὶ κῶς ἐστὶ τούτων ἀνήκει τῶν κρημμάτων
 ὅς κῶς ἐχέειν, νῦν ἐργασθῆ φράσων ἡμέων τῶν στρα-
 τηγῶν ἐόντων δέκα, δίχα γίνονται ἀγνώμαι, τῶν μὲν,
 κελθόντων, τῶν δὲ συμβάλλειν. ἡ μὲν νῦν μὴ
 συμβαλέμεν, ἐλπομένη ἵνα γασίον μεγάλην ἐμπε-
 σούσαν φράσῃσιν τὰ Ἀθῆναιων φρονήματα, ὡς τε 40
 μηδίσσῃ ἡ ὅς συμβαλέμεν πρὶν τὴν καὶ σαφὲν Ἀθ-
 ῆναιων μετεξέτεροι ἐγῆμεσθαι, γασίον τὰ ἴσα νε-
 μόντων, οἷοί τε εἰμὲν παρ' ἡμέσθαι τῇ συμβολῇ.
 ταῦτα ὡν πρῶτα ἐς σε νῦν τείνει, καὶ ἐκ σέο ἦρθηται.

28. μνη-
 μίσματα
 29. ἀπὸ
 30. οἷον
 31. οἷον

possumus diis æquis cum victoria discedere. Hæc omnia ad te tendunt, & abs te dependent:

1 Afopum & Hyfias Thebanis aduersus Platæenses limitem statuerunt. Ergo Pl. 2 Tunc, quod undecimum suffragium ad eum pertineret, qui ex fista per fabam sortitione polemarchus Atheniensium creatus esset, vel, ductis faba sortibus polem. Ath. cr. esset. (olim enim Athen. in ferendo suffragio par. duc. polemarchum faciebant) adijt Callimachum Aphidnæum Miltiades, tunc polemarchum, eique dixit, In te nunc situm est Callimache, Athenas vel in seruitutem redigere, vel, illis liberatis, monumentum in omne æuum relinquere, quale ne Harmod.

exercitum duxerunt, in eorumque au-
 xilium Athenienses venerunt. Sed dum
 conferturi prælium essent, Corinthii
 haud contemnendam sibi rem putan-
 tes, ad eos reconciliandos interuenere:
 atque utrorumque permissu regionem
 hunc in modum terminarunt, vt The-
 bani eos Bœotos qui nollent inter Bœo-
 tos censerī, sinerent facere quod vel-
 lent. Hoc vbi decreuere Corinthii, ab-
 scessere. Abscedentes quoque Athe-
 nienses aggressi Thebani sunt, com-
 missaque pugna, repulsi. Vnde Athe-
 nienses transgressi quos Corinthii sta-
 tuerant terminos, 1 Afopum fecerunt
 limitem Thebanis. Ergo Platæenses A-
 theniensibus sese quum dedidissent, ad
 Marathonem tunc auxilio venerunt.
 Erant autem in Atheniensium ducibus
 ancipites sententiæ, aliis verantibus fieri
 prælium: pauciores enim se esse quam
 vt cum Medis confingerent: aliis (quo-
 rum erat Miltiades) ad pugnandum
 hortantibus. Itaque quum essent bifa-
 riæ sententiæ, & deterior vinceret, ibi
 Miltiades Callimachum Aphidnæum
 adiit, 2 tunc forte polemarchum, id est,
 belli principem: qui magistratus per
 suffragia electus in danda faba, hoc est,
 in declaranda sententiâ, vndecimus est.
 nam quondam Athenienses in dicenda
 sententiâ parem ducibus faciebant po-
 lemarchum. Ad hunc Miltiades, In te,
 inquit, nunc Callimache situm est, v-
 trum in seruitutem Athenæ redigan-
 tur, an tu eas liberando memoriâ tuâ
 in omne æuum relinquas, qualem ne
 Harmodius quidem atque Aristogiton
 reliquerunt. Nam Athenienses nunc
 in maximum omnium ex quo nati sunt
 venere discrimen: qui si Medis suc-
 cumbant, palam est quæ passuri sint,
 traditi Hippix: sin autem superent, po-
 terit hæc ciuitas vrbium Græciæ effici
 prima. Quo autem pacto hæc fieri pos-
 sint, & quomodo ad te hatum rerum ar-
 bitrium redeat, nunc exponam. Nostræ,
 qui duces sumus, bifariæ sunt sententiæ
 de prælio committendo: aliis id sua-
 dentibus, aliis dissuadentibus. Qui nisi
 prælium committimus, vereor ne ma-
 gna existat seditio, quæ mentes eorum
 sollicitet ad sentiendum cum Medis: sin
 pugnamus antequam aliquid vitii
 in nonnullis Atheniensium subeat,

qui si me
 nbi paria
 Græcarum
 tentie dicit
 que recen
 sistent. Ha
 chum in
 polemarch
 retur. Po
 tentia de o
 que dies in
 suam Milit
 ens, non tar
 tant quatu
 Itaq; vbi vi
 les hunc in
 figendum
 limachus p
 pud Athē
 polemarch
 Hoc dicit
 re tribus, v
 fini autem
 foistrum e
 est vt ab h
 ties Athen
 panegyria
 quinto quo
 his præco
 na Atheni
 bus. Igitur
 pud Milti
 erat. quod
 sed in me
 dinibus, id
 autem in co
 equam ita
 litatum esse
 curtu in bar
 ta veraque
 diorum inter
 ri in se vident
 quam illos ex
 quod cerneret
 pauci essent
 ita fieri. H
 tr. vt vero A
 onferri confu
 memoratu dig
 ni omnium Gr
 curtu in hoste
 uerunt cernere
 quum ant cha
 domum Græc
 thote quum d
 circa mediâ ac
 se stabat & Sa
 1 Principe

qui si

qui si mea sententia accesseris, erit & tibi patria libera, & ciuitas omnium Graecarum princeps: sin accesseris sententia dissuadentium pugnam, eorum qua recensui bonorum tibi, contraria existant. Hac dicens Miltiades Callimachum induxit. Ita accedente sententia polemarchi, obtentum est vt configeretur. Post hac ii duces quorum sententia de configendo fuerat, vt cuiusque dies imperitandi venerat, vicem suam Miltiadi dabant: quam ille accipiens, non tamen prius decertandum putauit quam sua dies imperii aduenit. Itaque vbi vices eius fuere, tunc Athenienses hunc in modum instructi sunt ad configendum: Dextro cornu praerat Callimachus polemarchus. ita enim lex apud Athenienses tunc postulabat vt polemarchus dextrum cornu teneret. Hoc duce sequebantur deinceps ceterae tribus, vt quaeque ordine erat. Nouissimi autem sunt collocati Plataenses, sinistrum cornu tenentes. Quo factum est vt ab huius pugnae tempore, quoties Athenienses ferunt hostias apud panegyrias, id est, publicos conuentus, quae quinto quoque anno fiunt, Atheniensis praeco conceptis verbis precetur bona Atheniensibus pariter & Plataensibus. Igitur Atheniensium acies tunc apud Marathonem instructa idcirco fuerat, quod aciem Medicam imitabatur: sed in medio paucis conferra erat ordinibus, ideoque illic debilior: utroque autem in cornu confertior. Quae posteaquam ita instructa est, ac sacrificium litatum esse Athenienses audierunt, tunc cursu in barbaros tendunt. erat autem inter vtranque aciem non minus octo stadiorum intercapedinis. Quos cursu ferri in se videntes Persae, aptabant se tanquam illos excepturi: insaniam dantes id quod cernerent eos cursu tendere, quum pauci essent, & nec equitatu nec sagittis freti. Hoc ita barbari interpretabantur. at vero Athenienses, posteaquam conferti conflixere cum barbaris, pugnam memoratu dignam edebant. Quippe primi omnium Graecorum (quos ipsi nouimus) cursu in hostem vsi sunt: i primi sustinuerunt cernere Medica veste indutos: quum antehac vel audire nomen Medorum Graecis terror fuisset. In Marathonem quum diu pugnatum esset, barbari circa media aciem vincebant, vbi Persae stabant & Saeae, eamque perumpentes,

ὡς γὰρ οὐ γνώμη τῆ ἐμῆ πρὸς αὐτῶν, ἐστὶ τοιαύτης
 σε ἐλευθέρη, καὶ πόλις πρῶτη τῆ ἐν τῇ Ἑλλάδι.
 ἢ δὲ τὸ ἀποσπᾶ δόντων τὴ συμβουλίῳ ἔλη, ἵνα
 ἀρξέι τοι τῆ ἐγὼ κατέλεξα ἀγαθῶν τῶν δυνά.
 Ταῦτα λέγων ὁ Μιλτιάδης, προσκίταται ὁ Καλλιμάχου.
 προσήγορεύς δὲ τῶν πολεμάρχου τῆς
 γνώμης, ἐκεκέρωτο συμβάλλειν. μὲν δὲ, ὁ φρα
 τηγῆ, τῆ ἢ γνώμη ἔφερετο συμβάλλειν, ὡς ἐκά
 ρη αὐτῶν ἐγένετο ἀρυττηνίη τῆς ἡμέρης, Μιλτιά
 1 ὁ δὲ πρὸς ἐδίδου. ὁ δὲ, δεκάμορος, οὐκ ἔτι συμ
 βολίῳ ἐποιέετο, ὡς γὰρ δὴ αὐτὸ ἀρυττηνίη ἐχρῆ
 ο. Ὡς δὲ ἐς ἐκείνον πρὸς ἤλθε, ἐν ταῦτα δὲ ἐτάσσοντο
 ὡς δὲ Ἀθῆναιοὶ ὡς συμβαλέοντες, τῶν μὲν
 δὲ δὲ οὐδὲ κέρως ἠγέετο ὁ πολέμάρχης Καλλιμάχος.
 ὁ γὰρ νόμος εἶχε οὕτω τοῖσι Ἀθῆναιοισι, ὁ πο
 2 ὁ δὲ λέμψην ἔχειν κέρως ὁ δὲ δὲ οὐδὲ ἠγέετο ὁ πολέμάρχης ὁ
 τῶν, ὁ δὲ δὲ οὐδὲ ἠγέετο ὁ πολέμάρχης ὁ τῶν, ὁ δὲ δὲ οὐδὲ ἠγέετο ὁ
 ἀλλήλων. τελευτῆται δὲ ἐτάσσοντο, ἐχόντες ὁ δὲ δὲ οὐδὲ ἠγέετο ὁ
 3 ὁ δὲ δὲ οὐδὲ ἠγέετο ὁ πολέμάρχης ὁ τῶν, ὁ δὲ δὲ οὐδὲ ἠγέετο ὁ
 τῆς μάχης, θυσίας Ἀθῆναιῶν ἀναχθέντων ἐς πύργου
 γύρας ὡς ἐν τῆσι πεντετηλείοι γυμνάσι. κατὰ
 χεται ὁ κήρυξ ὁ Ἀθῆναιῶς, ἅμα τε Ἀθῆναιοὶ
 λέγων γίνεσθαι ἀγαθὰ καὶ Πλαταιῶσι. ὅτε δὲ
 πασσομένων τῶν Ἀθῆναιῶν ἐν τῇ Μαραθῶνι, ἐ
 γίνετο τοῖον δὲ ἔτι. ὁ φρα τῶν πεδῶν δὲ οὐδὲ οὐδὲ ἠγέετο ὁ
 Μηδικῶν φρα τῶν πεδῶν, ὁ δὲ μὲν αὐτῶν μέσον ἐγένετο ὅτι
 τάξις ὀλίγας καὶ ταύτη ἢ ἀδυνάτατον ὁ φρα
 τῶν πεδῶν. ὁ δὲ κέρως ἐκάτερον ἔρρωτο πλήθει.
 Ὡς δὲ φρα διετέτακτο, καὶ τὰ σφάγια ἐγένετο κα
 3 ὁ δὲ, ἐν ταῦτα ὡς ἀπείρησθαι ὁ Ἀθῆναιῶν, δὲ οὐδὲ ἠγέετο ὁ
 ἵεντο ἐς τῶν βάρβαροις. ἦσαν δὲ ἐπὶ τῶν οὐκ ἐλάσσονες
 ὁ μεταχίμιον αὐτῶν, ἢ οὐκ ἔτι. ὁ δὲ Πέρσαι, ὁ
 φέροντες δὲ οὐδὲ ἠγέετο ὁ πολέμάρχης ὁ τῶν, ὁ δὲ δὲ οὐδὲ ἠγέετο ὁ
 μῆνοι, μὲν ἢ τε τοῖσι Ἀθῆναιοισι ἐπέφερον, καὶ πάλ
 χυ ὀλεθρῶν, ὁρέωντες αὐτοῖς ἐόντας ὀλίγους, καὶ τῶν
 δρόμῳ ἐπειρημένοις, ὅτε ἵππου ἵππων ἀρξούσης φρα
 οὔτε ἔξθῆμι. Ταῦτα μὲν νῦν οἱ βάρβαροι κατεία
 ζον. Ἀθῆναιοὶ δὲ, ἐπὶ τε ἀθροῖς προσέμιξαν τοῖσι
 βαρβαροῖσι, ἐμάχοντο ἀξίως λόγου. πρῶτοι μὲν
 4 ὁ δὲ Ἑλλήνων πύργων τῆ ἡμεῖς ἴδμεν, δρόμῳ ἐς πολε
 μίαις ἐχρήσατο, πρῶτοι τε ἀνέσθῆμι ἐσθῆμι τε Μη
 δικῶν ὁρέωντες, καὶ τῶν ἀνδρῶν ταῦτ' ἐσθῆμι τῶν
 ὡς ὁ ἢ τοῖσι Ἑλλήσι καὶ τῶν οὐκ ἔτι Μήδων φόβος ἀ
 χροῖται. Μαθημένων δὲ ἐν τῇ Μαραθῶνι, χροῖτος
 ἐχρῆτο πολλός, καὶ ὁ μὲν μέσον φρα τῶν πεδῶν ἐσθῆμι
 οἱ βάρβαροι, ἢ Πέρσαι τε αὐτοῖς ἐσθῆμι ἐτετάχατο.
 καὶ τῶν μὲν δὲ ἐσθῆμι ὁ βάρβαροι, καὶ ἢ ἐσθῆμι

CX

CXI

CXII

CXIII

i Primiue vestem Medicam & eos qui illam gestarent cernere sustinuerunt, quum antea, etc.

qui si

ἐδίωκον ἐς τὴν μεσογείαν. ὃ δὲ κέραι ἐκείτηρον ἐνίκων
 Ἀθῆνῶν τε ἔπλαταιές. νικῆντες δὲ, ὃ μὲν τε-
 τραμύρον τῶν βαρβαρίων φθίγειν ἔων. τοῖσι δὲ ὃ
 μέσον ῥήξασιν αὐτέων, σιμαγαζήντες (αὐτὰ κέραι, ἐμά-
 ζηρον, ἔς ἐνίκων Ἀθῆνῶν. φθίγει δὲ τοῖσι Πέρ-
 σῃσι εἶποντο κόπτοντες, ἐς ὃ ἐπὶ τῷ θαλάσῳ ἀ-
 πικρόμενοι, πῦρ τε αἴτεον, ἔπελαμβάνοντο τῶν νε-
 ῶν. Καὶ τῶν μὲν, ἐν τῷ τῷ πολέμῳ ὁ πολέ-
 μῳχος Καλλιμαχὸς ἀφαιρέται, ἀνὴρ ἡρόμε-
 νος ἀγαθός. ἀπὸ δὲ ἔθανε τῶν στρατηγῶν, Σησίλε-
 ως ὁ Θερασύλεω τῆσσι δὲ, Κωάγχιος ὁ Εὐφορέω-
 νος, εἰ ταῦτα ἐπιλαβόμενος τῶν ἀφλάτων νῆος, τῶν
 χεῖρα ἀποκτείνεις πελέκει, πῖπται τῶσσι δὲ, ἄλλοι
 Ἀθῆνῶν πολλοὶ τε καὶ ὀνόμαστοι. Ἐπὶ δὲ μὲν
 δὴ τῶν νεῶν ἐπεκέρχθησαν ἑπτὰ τοῖσδε Ἀθη-
 νῶν, τῆσι δὲ λοιπῶσι (αὐτὰ) βαρβαροὶ ἔξ ἀνακρου-
 σαμένων, καὶ ἀναλαβόντες ἐκ τῆς νήσου ἐν τῇ ἔλιπον,
 (αὐτὰ) Ἐρετρίας ἀνδράποδα, πειπέλων Σουώ-
 νων, βουλόμενοι φθίγειν τῶν Ἀθῆνῶν ἀπικρέ-
 νοι ἐς τὸ ἄστυ. ἀλλὰ δὲ ἔρχετο Ἀθῆνῶνσι δὲ Ἀλκμα-
 ωνιδέων μηχάνης ἀεὶς (αὐτὰ) ἐπινοήσασθαι. τοῦ-
 τος γὰρ σιωπηλῶς τοῖσι Πέρσῃσι ἀναδέξατο ἀ-
 σπίδα, ἥοσι ἤδη ἐν τῇσι νησί. Οὐδὲ μὲν δὴ
 πειπέλων Σουώνων. Ἀθῆνῶνσι δὲ ὡς ποδῶν εἶ-
 ζηρον, (αὐτὰ) ἐβόηθη ἐς τὸ ἄστυ. καὶ ἐφθισάν τε
 ἀπικρόμενοι, πρὶν ἢ εἶναι βαρβαροὺς ἴκειν, ἔς ἑσρα-
 ποπέδουσαν, ἀπικρόμενοι δὲ Ἡρακλήϊου τῆσσι ἐν
 Μαραθῶνι ἐν ἄλλῳ Ἡρακλήϊα τῶν ἐν Κωσοσάρ-
 γῃ (αὐτὰ) βαρβαροὶ τῆσι νησί (αὐτὰ) ἀφαιρέθητες Φα-
 λήρου, (τῶσσι) γὰρ ἡδὲ ἐπὶ τῶν τοῦ Ἀθῆνῶν (αὐτὰ)
 τῶσσι ἀνακωχέσαντες (αὐτὰ) νῆας, ἀπέπλεον ὀπίσσω
 ἐς τὴν Ἀσίαν. Ἐν ταύτῃ τῇ ἐν Μαραθῶνι μάχῃ
 ἀπέθανον τῶν βαρβαρίων κτὲ ἑξακισχίλιους καὶ τετρα-
 κοσίους ἀνδρας, Ἀθῆνῶν δὲ, ἐκαστὸν ἐννεήκοντα ἔ-
 236 δύο. ἔπεισον μὲν ἀμφοτέρων τοσοῦτοι. σιωπῶντες δὲ
 ἀπὸ τῆς νήσου τοῖσδε ἠρέεσαι Ἀθῆνῶν ἀνδρα
 Ἐπίζηλον (αὐτὰ) Κουφαζῆρεω ἐν τῇ σισασί μαχό-
 μενον τε, καὶ ἀνδρα γινόμενον ἀγαθόν, τῶν ὀμμάτων
 σερρηθῆναι, οὐτὲ πληγῆτα εἶδεν τῶ σώματος, ἔτε
 βληθέντα καὶ ὁ λοιπὸν τῆς ζωῆς διατελέειν ἀπὸ
 τῶσσι τῶ χροῦνου ἐόντα τυφλόν. λέγει δὲ ἄλλῳ ἡ-
 κούσα πειπέλων πάθος τοῖσδε ἵνα λόγον ἀνδρα (αὐτὰ) δο-
 κέειν ὀπίσσω ἀνίστηναι μέγαν, ἔδ ἠμῶν τῆ ἀσπίδα
 πᾶσιν οὐκ ἔστιν. ὃ δὲ φάσμα τῶσσι ἐωὺτ μὲν παρεξ-
 ελθῆναι, τῶσσι ἐωὺτ πειπέλων ἀπὸ τῶσσι ἀπὸ τῶσσι
 μὲν δὲ Ἐπίζηλον ἐπυθόμενον λέγειν. Δάπης δὲ
 πορβόμενος ἀμα τῶσσι στρατῶ ἐς τῶν Ἀσίων, ἐπεὶ τε

hostem in mediterranea persequen-
 tur: at in utroque cornu vincentes A-
 thenienses Plataensesque, barbaris,
 qui terga dederant, fugere permisis,
 contraxerunt cornua, & cum iis qui
 mediam ipsorum aciem perfrigerant,
 dimicantes, quum superassent, fugi-
 tes Persas urgebant caedebantque, do-
 nec ad mare peruenientes, petito igne
 naues corripuere. Quo in certamine
 Callimachus polemarchus interficitur,
 egregia nauata opera. Occubuit quo-
 que e ducibus Stesileus Thrafsyli, & Cy-
 naegirus Euphorionis filius, qui dum
 summam puppim apprehendit, abscissa
 bipenni manu cecidit: necnon alii A-
 thenienses multi & clari. Ac septem
 quidem naues obtinuerunt Athenienses
 hoc modo: ceteris barbari retracti, re-
 ceptaque praeda Eretrienti ex insula vbi
 reliquerant, circumuecti sunt Sunium,
 animo peruertendi Athenienses euesti-
 gio abeuntes. Ceterum Alcmeonida ab
 Atheniensibus insimulati sunt, quod
 videlicet ex composito Persis adhuc apud
 insulam agentibus scutum ostende-
 rint. Dum illi Sunium circumuehuntur,
 Athenienses euestigio abeuntes celer-
 rime ad ferendam vbi opem propeta-
 runt, barbarosque eodem tendentes pra-
 uerterunt: progressique ex Herculis
 templo quod est in Marathon, in aliud
 Herculis fanum quod est in Cynosargi,
 castra posuerunt. Barbari, quum classe
 Phalerum superassent (hic enim Athe-
 nensium nauale tunc erat) super eum lo-
 cum aliquandiu propter tempestatem
 morati, rursus in Asiam abierunt. Quo-
 rum in hac pugna apud Marathonem
 gesta occubere circiter sex millia tre-
 centa: Atheniensium vero, centum no-
 nagintaduo. tot ex utrisque cecidere.
 In qua pugna haec res mira contigit, ut
 Atheniensis quidam Epizelus Cupha-
 gorae filius, dum stante acie pugnat stre-
 nue, luminibus caperetur, neque sau-
 cius vlla parte corporis, neque ictus: at-
 que ita caecus in reliquum vitae tempus
 permanferit. Quem audiui dicere solitum
 de sua clade, visum sibi esse ante se stare
 virum quendam armatum, procerum cor-
 pore, cuius mentum omnem clype-
 um inumbraret: & hanc laruam ipsum
 praetergressam, sed illum qui sibi af-
 fisteret occidisse. Haec Epizelum soli-
 tum commemorare audiui. Porro
 Datis in Asiam cum classe rediens, vbi

1 Insimulati sunt, illis id molientibus Persas hoc consilium cepisse, quod videl. 2 Barba totum clyp.

Myco-

Myconum
 simulacrum
 sed vbi perim
 tunc est: com
 simulacro
 ror est quo
 vbi vnde
 sua naua
 insulam res
 templo dep
 ve illud in D
 rent, quod
 cidis. Hoc
 hoc fecit.
 non report
 anno eam
 lion contu
 taphernes
 gauerit, c
 duxere, qu
 te capriua
 cerbitatis
 cessissent
 adductos v
 alio malo
 onis stathm
 Anderica
 procul a Sufi
 exhibet trif
 co asphaltum
 oleum hanc
 ritur quide
 disto cicou
 vtre ad celo
 teum decur
 in cisternam
 lio effusum
 sicut in asph
 tinus: oleum
 nacen appella
 antem arum
 cirex Darius
 ad meam tri
 uantes primum
 tetrientes ar
 post plenam
 noniorum Ad
 hatione ad
 loquam ex
 tiam peruen
 rogiam veni
 Meios cupidi
 Marathonem
 fis, laudatiq
 clarum facio
 ter autem ad
 nem inite pol
 quam Peris

Myconum tenuit, vidit in somnis visum. id tamen quod fuerit, non traditur: sed ubi primum dies illuxit, naues rimatus est: compertoque in naui Phœnicia simulacro Apollinis inaurato, sciscitatus est quo è templo sublatum esset: & ubi audiuit ex quo templo, nauigans sua naui in Delum (iam enim Delii in insulam redierant) ibi simulacrum in templo deposuit, præcepitque Deliis ut illud in Delium Thebanorum referrent, quod est ad mare eregione Chalcidis. Hoc ubi præcepit Datis, vela illinc fecit. Delii tamen hanc statuum non reportauerunt, sed vicesimo post anno eam Thebani ex oraculo in Delium contulerunt. Datis autem & Artaphernes, posteaquam in Asiam nauigauere, captiuos Eretrientes Susa perduxere. quos Darius rex, etsi in eos ante captiuitatem vultum contraxerat acerbitatis, quod se priores iniuria lacerassent, tamen ut in conspectum suum adductos vidit ac sibi subiectos, nullo alio malo affecit, sed in suo Cissia regionis stathmo collocauit, cui nomen est Anderica: ducentis ac decem stadiis procul à Sufis, quadraginta à puteo qui exhibet trifarias rerum species. nam ex eo asphaltum, id est, bitumen, & salem & oleum hauriunt, ad hunc modum. Hauritur quidem celoneo, id est, instrumento dicto ciconia, pro situla autem, dimidiato vtre ad celoneum alligato: quo in puteum decussio, quicquid hauritur, mox in cisternam diffunditur, atque hinc aliud effusum, triplici varietate concrefcit: in asphaltum quidem & salem, proterius: oleum autem (quod Persæ rhadinacen appellant) in vasa colligunt. est autem attum ac grauiter olens. Hoc loci rex Darius locauit Eretrientes, quem ad meam vsque memoriam tenuere, seruantes pristinam linguam. Quod ad Eretrientes attinet, ita habet. Ceterum post plenilunium duo millia Lacedæmoniorum Athenas venerunt, tanta festinatione adipiscendi hostem, ut triduo quam ex Sparta discessere, in Atticam peruenerint: & licet serius ad pugnam venissent, tamen intuendi Medos cupidi, ad illos intuendos in Marathonem perrexerunt. Quibus visis, laudatisque Athenientibus ob præclarum facinus, rursus redierunt. Tenet autem admiratio me, nec rationem inire possum, Alcæxonidas vnquam Persis ex composito ostentasse

ἐγχετο ἐν Μυκόνῳ, εἶδε ὄψιν ἐν ταύτῳ πνεύ. καὶ ἦ τις μὲν ἢ ὄψις, οὐ λέγεται ὁ δὲ, ὡς ἡμέρη ἄχιστα ἐπέλαμψε, ζήτησιν ἐποίησε τῶν νεῶν. θύραν δὲ ἐν Φοινίσσῃ νηὶ ἀγάλμα Ἀπόλλωνος κερυσομήδων, ἐπωφάνερον ὄχθηεν σεσιλήμενον εἶν. πυθόμενος δὲ ὅτι οὐκ ἴσθι, ἐπλεε τῆ ἐωυτῆ νηὶ ἐς Δῆλον καὶ ἀπὶ κεντὸν γὰρ πτωικαῖτα Ὁ Δῆλιοι ὀπίσω ἐς τὴν νῆσον, καπατίθηται τε ἐς Ἰεθὸν ὁ ἀγάλμα, καὶ ἐντέλλεται ἴσθι Δηλίοισι ἀπαγαγεῖν τὸ ἀγάλμα ἐς Δῆλιον ὁ Θεβαίων. ὁ δὲ ἐστὶ ἐπὶ θαλάσση, Χαλκίδος κατὰ νηπίον. Δᾶπτις μὲν δὲ ταῦτα ἐντελεφάμενος ἀπέπλεε. Ὁ δὲ ἀνδριάντα τῶν Δηλίοι ἐστὶ ἀπήγαγεν, ἀλλὰ μιν δι' ἐτέων εἴκοσι Θεβαῖοι αὐτὸ ἐκ τοῦ ποταμοῦ ἐκομίσαντο ἐπὶ Δῆλιον. Τοῖς δὲ τῶν Ἐρετειέων ἀνδραποδιομήδους Δᾶπτις τε καὶ Ἀρταφέρνης, ὡς προσέειπον ἐς τὴν Ἀσίαν πλεόντες, ἀπήγαγεν ἐς Σούρα. βασιλεύς δὲ Δαρεῖος, ἄρην μὲν ἀρχμαλώτους ἡμέρας ἐστὶν Ἐρετειέας, ἐνείχε σφι δεινὸν χόλον, οἷα ἄρχαίων ἀδικίης πρεστέρων τῶν Ἐρετειέων. ἐπεὶ τε δὲ εἶδε σφῆας ἀπαχθέντας παρ' ἐωυτὸν, καὶ ὑποκειροῖς ἐωυτῶν ὄντας, ἐποίησε κακὸν ἄλλο σφῆεν, ἀλλὰ σφῆας τῆς Κισσῆς χώρας κατόικισε ἐν σαθραῖς ἐωυτῆ, ταῖσι οὐνομα ὅτι Ἀνδερικαί. ἀπὸ μὲν Σούρων δέκε καὶ διηκοῖσις σαθραῖς ἀπέχοντι, τεσσάρωντα δὲ ἀπὸ τῆς φρέατος, ὃ παρέχεται τριφασίας ἰδέας. καὶ γὰρ ἀσφαλτον καὶ ἄλας καὶ ἔλαιον ἀρρῦσσονται ὅτι αὐτὸ ἔστω τοῖα δὲ ἀντλέεται μὲν κηλωνήϊα, αὐτὸ δὲ γαυλοδ, ἡμισυ ἀσφαλτος πρὸς δέδεται. ὑποτύφας δὲ ταῦτα ἀντλέει, καὶ ἐπιπτα, ἐγγχεῖ ἐς δεξασμένην. ἐκ δὲ ταύτης ἐς ἄλλο ἀγαχόμενον, πρέπεται τριφασίας ὁδοῖς. καὶ ἡ μὲν ἀσφαλτος καὶ ὁ ἄλας πηγνύεται πρὸς αὐτῆς, ὁ δὲ ἔλαιον συνάχουσι ἐν ἀγγείοις, ὃ ὁ Πέρσαι καλέουσι ραδινακίω ἐστὶ δὲ μέλαν, καὶ ὁ δὲ μὲν παρεχόμενον βαρέον. ἐν ταῦτα ἐστὶν Ἐρετειέας κατόικισε βασιλεύς Δαρεῖος, οἱ καὶ μέγρι ἐμὲ εἶπον τὴν χώραν ταύτην φυλάσσοντες τὴν ἄρχαίων γλασσαν. ταῦτα δὲ πρὸς Ἐρετειέας, ἔχε οὕτω. Λακεδαίμονιων δὲ ἦκον ἐς τὰς Ἀθῆνας διαχίλιοι μὲν τὴν πόρον ἐληνον, ἔχοντες ἀπὸ δὴν πολλῶν καταλαβεῖν οὕτω ὡς τε τριτάτοι ἐκ Σωφῆτης ἐγόνον ἐν τῇ Ἀθηναῖ. ὑπεροῖ ὁ ἀπὶ κόμενοι τῆς συμβολῆς. ἡμῖνον ὅμως γηῖσθαι ἐστὶν Μήδοις. ἐλθόντες ὅτι ἐστὶν Μαργάνα, ἐστὶν ἄντρο. μὲν ὅτι ἀνέσαντες Ἀθῆναίους, καὶ ἡμῖνον ὅτι ἐργον αὐτέων, ἀπαλλάσσοντο ὀπίσθ. Θωύμα δὲ μοι, καὶ οἷα ἐδέκομαι ὅτι λόγον, Ἀλκμαονίδας αἰ κατὲ ἀνδρέσαι Πέρσαι ἐκ στυγῆματος

Myco.

ἀσπίδα, βουλομένους ὑπὸ βαρβαροῖσι τε εἶ) Ἀθιναῖοις καὶ ὑπὸ Ἰωπίῃ οἱ ἕνεσ μάλλον ἢ ὁμοίως Καλλίῃ τῷ Φαινίππου, Ἰωπονίου ἢ πατρὶ, φαίνονται μισοτύραννοι εἶοντες. Καλλίης τε γὰρ μοῦνος Ἀθιναίων ἀπύτων ἐτόλμα, ὡς Πείσιρατος ἐκπέσοι ἐκ τῆς Ἀθιναίων, ἔχρηματα αὐτῷ κηρυσσόμενα ὑπὸ τῷ δημοσίου ἀνέεσθαι, καὶ ἄλλα ἔχρημα ἐς αὐτὸν πύματα ἐμνησαν. Καλλίῳ δὲ τούτου ἀξίον πολλοῦ χρόνου μὲν ἔστι πύματα ἕνα εἶναι. τῶν μὲν γὰρ, ἔπειτα λελεγεμένα, ὡς αἰὲρ ἀκροσ ἐλευθερῶν τῶν πατρίδα· τῶν δὲ, ἔπειτα Ὀλυμπίῃ ἐποίησε, ἰσῶων κήσας, τεθείσῶν δὲ, δούτερος ἡρόδωτος. πύματα δὲ ἄλλοι ἀειδέμενος, ἐφανερώθη ἐς τὸν Ἑλλίνας πύματα μετὰ τῆσι δαπύρησι. τῶν δὲ, κατὰ τὰς ἐωυτῶν θυγατέρας, εὐχάσ τρεῖς, οἷος ἂν νῆρ ἐξήρεν. ἐπειδὴ γὰρ ἐξήμενο γάμου ὡραία, ἐδάκε σφι δαρεῖω μεγαλοπρεπέσῳ, ἐκείνησι τε ἐχάρισατο. ἐκ γὰρ πύτων τῆς Ἀθιναίων τῆς ἐκάστη ἐθέλοι αἰδρα ἐωυτῆ ἐκλέξασθαι, ἐδάκε τούτω τῷ ἀνδρὶ. Καὶ ὁ Ἀλκμαωνίδα ὁμοίως, ἢ ἐπεὶ ἦσαν τούτου ἐναντιοῦται. θάυμα ἂν μοι, καὶ οὐ παρεῖμαι τῶν ἀναβολῶν, τούτοις γὰρ αἰδρα δεξασθαι ἀσπίδα, οἱ ἕνεσ ἐφθρῶν τε ἔπειτα χερόν τῶν τυράννοις, ἐκ μηχάνησ τε τῆς τούτων ἐξέλιπον ὁ Πείσιρατὶδαι τῶν τυραννίδα. καὶ οὕτω τὰς Ἀθινας οὕτω ἔταν ὁ ἐλευθερώσαντες πολλῶ μάλλον ἢ ἂν Ἀρμόδιος τε καὶ Ἀριστογείτων, ὡς ἐγὼ κείνω. ὁ μὲν γὰρ ἐξηγήσῳ τῶν ὑπολοίπων Πείσιρατὶδων Ἰωπύρησ ἀπικτείνοντες, ἐπεὶ ἂν μάλλον ἐπαυσαν τῶν λοιποῖς τυραννίδων. Ἀλκμαωνίδα δὲ ἐμφανέως ἐλευθερώσαν, εἰ δὲ οὕτω γὰρ ἀληθεῶσ ἔσαν ὁ τῶν Πυθίω ἀναπέσαντες, παρεσημῶν Λακεδαμονίοισι ἐλευθερώσ τὰς Ἀθινας, ὡς μοι παρεῖται δεδήλωται. Ἀλλὰ γὰρ ἴσως ἂν τι μεμφομένοι τῆς Ἀθιναίων τῶν δήμω παρεδίδδσαν τῶν πατρίδα; ὁ μὲν ἂν ἦσαν σφρων δήμοι δούμωτεροι ἐν γὰρ Ἀθιναίοισι αἰδρες, ὅσῳ οἱ μάλλον ἐτετιμέσῳ. οὕτω ἔπεὶ λόγος αἰρεῖ αἰδρα δεχόμενα ἐκ γὰρ αὐ τούτων ἀσπίδα ἔπειτα τούτω λόγῳ. αἰεδείθη μὲν γὰρ ἀσπίς (ὡς τῶν

parmam, quod vellent Athenienses barbaris atque Hippiae subesse. 1 quippe quos constat in habendis odio tyrannis vehementiores quam similiores fuisse Calliae Phænippi, qui fuit pater Hipponici. nam Callias cum alia omnia in Pisistratum inimicissime commentus est, tum vero solus Atheniensium omnium, illius Athenis eiectioni quum publice sub præcone venderentur bona, emere ausus est. Cuius Calliae mentionem crebro plerique omnes habere debent, cum ob ea quæ dicta sunt, ut viri summopere patriam liberantis, tum ob hæc quæ in Olympia fecit. nam & in equorum cui sum palmam obtinuit, & in quadrigario fuit secundus: & in ludis Pythiis quum primas obtinisset, in uniuersos Græcos sumptuosissimus extitit: tum ob id quod talem se in filias suas quæ tres fuerunt, exhibuit. nam posteaquam nobiles extitere, hoc eis magnificentissimum munus est gratificatus, ut quem sibi unaquæque vellet ex omnibus Atheniensibus, cum deligeret: atque ita eam illi nuptum dedit. At Alcæonidæ aut perinde aut nihil minus quam Callias, perosi tyrannos fuere. Quo maior me admiratio subit, minusque admitto criminatio- nem, eos parmam Persis ostentasse, qui per omne tempus tyrannos effugerunt, & quorum astutia Pisistratidæ tyrannidem reliquerunt. Atque ita multo magis Athenarum liberatores extiterunt, meo iudicio, quam Harmodius & Aristogiton. Illi enim Hipparcho interempto, non tam ceteros Pisistratidas ab affectanda tyrannide represserunt, quam ad illam irritauerunt: Alcæonidæ autem proculdubio Athenas liberauerunt, si modo ipsi fuere qui Pythiam persuasere ad Lacedæmonios commonefaciendos ut Athenas liberarent, quemadmodum superius à me commemoratum est. 3 Atenim aliqui forsitan succensentes quod Athenienses in populo patriam prodiderunt. Imo nulli erant eis inter Athenienses viri illustriores, neque qui magis essent honorati. 4 Neque vero sermo obtinuit, clypeum ab his esse ostentatum, sed tantummodo fuisse ostentatum.

237

10

20

30

40

CXXII

CXXIII

CXXIV

1 Quippe qui vel maiori vel certe pari odio tyrannos prosequenti esse comperiuntur ac Callias Phænippi filius, Hipponici pater. Vi autem hic dicitur ἡ μάλλον ἢ οὐκ ἔστιν ἰσχυρῶς, sic paulo post, εὐχάσ τρεῖς, οἷος ἂν νῆρ. 2 Dotem eis magnificentissimam dedit, atque hoc præterea gratificatus est, vel, indulget, ut quem sibi etc. 3 Atenim fortasse Atheniensium populo succensentes patriam prodidere conabantur. Imo vero nulli ex Atheniensibus maiore autoritate præditi, nulli magis honorati erant: tantum abest ut sua sorte contenti non essent, et de eo Atheniensibus succenserent. Potest tamen et cum interrogatione legi hic locus eodem sensu. 4 Quo fit ut rationi consentaneum nullo modo esse possit, clypeum ab illis hac de causa fuisse ostentatum. ostentus enim clypeus fuit.

quod

CXXV

quod nihil est quam si id demum diceretur, ostensus quidem est, sed à quo ostensus, incertum. ¹ Quamquam Alcmaeonidæ iam pridem extiterant Athenis clari sane visque ab Alcmaeonide atque etiam Megacle. Etenim Alcmaeon Megaculis filius, iis Lydis qui Sardibus à Cræso Delphos ad oraculum ierant, administrum se præbuit, eosque comiter accepit. Cuius beneficentiam Cræsus à Lydis quos ad oraculum miserat quum audisset, hominem accersit, & ubi aduenit, cum donauit tanto auro quantum semel corpore suo ferre posset. Ad istam doni condicionem Alcmaeon hanc astutiam attulit: Pergrandem tunicam amictus, ingenti in ea sinu relicto, cothurnisque quos laxissimos reperit calceatus, ad thesaurum perrexit ad quem ducebatur. ² Ibi in aceruum ramentorum procumbens, primum cothurnos quibus erat indutus, auro quantum ferebant referat: deinde omnem sinum suum atque etiam crines ramentis subigens, & parte in os desumpta, è thesauro processit, egre trahens cothurnos, cuius alteri rei quam homini similis: cuius os quum turgidum esset, & omnia onusta, id cernens Cræsus, in cachinnumque erumpens, ea omnia illi donauit: nec minora his alia dona dedit. Ita domus hæc vehementer locupletata est, & Alcmaeon quadringuos equos alens, vicin Olympiam. Sed eam deinde secunda ætate Clisthenes Sicyonis tyrannus extulit, vt multo magis quam prius inter Græcos celebris extiterit. Erat enim ³ Clistheni Aristonymi filio, Myronis nepoti, Andrei pronepoti, filia nomine Agarista: quam pater destinabat nuptiæ dare ei quem præstantissimum Græcorum omnium comperisset. Quum igitur ludi Olympiaci celebrarentur, & ex eis Clisthenes curriculo quadrigali victor extitisset, nunciari iussit voce præconis vt quisquis sese dignum putaret qui Clisthenis gener esset, is ad sexagesimum diem aut prius, Sicyone præsto foret, quod Clisthenes intra annu à sexagesimo die incepturus, exequi nuptias destinasset. Itaque omnes ³ Græci aut sua ipsorum aut familiae claritate sibi confidentes, eo

καὶ τὸν οὐκ ἔστι δὴν ὡς εἶπεν ἔγχετο γὰρ) ὅς μιν οὐκ ἔστιν αἰαδέξας, οὐκ ἔχω παροσώτερω εἶπεν οὐτε-
ων. ¹ ὁ Ἄλκμαωνίδα ἐὼν μὲν καὶ αἰαδέξασθεν
λαμπροὶ ἐν τῆσι Ἀθῆναισι, ἀπὸ δὲ Ἀλκμαωνος
καὶ αὐτῆς Μεγακλέος, ἐγγόντο καὶ κάρτα λαμπροί:
τῶν μὲν γὰρ Ἀλκμαων ὁ Μεγακλέος τοῖσι ἐκ Σαρ-
δίων Λυδοῖσι πρὸς Κρόισον ἀπικερύοισι ἐπιδὲ χρη-
στήριον ὃ ἐν Δελφοῖσι, συμπερήκταρ τε ἐγένετο ἐ-
σωελάμβανε παροσώτως καὶ μιν Κρόισος προσημέ-
νος τῶν Λυδῶν τῶν ἐς τὰ χρηστήρια φοιτεῶντων ἐωυ-
τὴν ὅτι ποιεῖν, μεταπέμπεται ἐς Σάρδεις. ἀπικερύον ὃ
δωρέεται χρυσῶν, ² αὐτὸ δὲ δυνάται τὰ ἐωυτῆς σώματα
ἐξενεῖκα εἰς ἀπαξ. ὁ Ἄλκμαων παρὲς τὴν δωρεάν
ἐὼν οὐκ αὐτῶν τοιαύτῃ δὲ ἐπιτηδύσας, παροσώτερον ἐν-
δὲ κίθωνα μέγαν, καὶ κόλπον βαθύ κατὰ λιπόμυρον
τῶν κίθωνος, χροτόνοισι τὸν βύσειε θυρυτάτοισι ἐόντας ὑ-
ποδησάμενος, ἢ ἐς τὸ θησαυρὸν ἐς τὸν οἰκητήριον
τοῦ ἐαυτοῦ ἐς σωρὸν ψήματος, παροσώτον μὲν παρὲς
αὐτῆς πρὸς τὰς κνήμας τῶν χρυσοῦ ὅσον ἐχώρει οἱ κό-
³ ὀρνοι μὲν ὃ, τὸν κόλπον πύρτα πληθύνοντος χρυσοῦ,
καὶ ἐς τὰς τεύχας τὴν κεφαλῆς διαπάσας τῶν ψήμα-
τος, καὶ διὰ λαβῶν ἐς τὸ σῶμα, ἐξήνε ἐκ τῶν θησαυρῶν
ἐλκων μὲν μόγις τῶν χροτόνοισι, πύρτι δὲ τῶν οἰκῶν
μᾶλλον ἢ αἰδεσθῶν τῶν τοῦ, τε σῶμα ἐβέβυστο, καὶ
πύρτα ἐξώγκωτο. ἰδόντα ὃ τὸν Κρόισον γέλωτος ἐσπλη-
θεὶ καὶ οἱ πύρτα ἐκείνα διδοῖ, ἐπεὶ ἐτέροισι μιν δω-
ρέεται, οὐκ ἐλάσσοι ἐκείνων. ἔτα μὲν ἐπλάττησε ἢ
οἰκία αὐτῆς μεγάλας. καὶ ὁ Ἀλκμαων ἐστὶ οὕτω τε-
θεικτο πρὸς τὴν οὐκ ἐλυμπιάδα αἰαδέξασθεν. Μετὰ ὃ
⁴ ἡμεῖς δὲ τῆς ἡμέρας, Κλεισθένος μιν ὁ Σικυώνιος
τύραννος ἐξῆρε, ὥστε πολλῶν ὀνομαστοτέρων γενέσθαι
ἐν τοῖσι Ἕλλησι ἢ παροσώτερον ἔω. Κλεισθένης γὰρ τὰ Ἀ-
ριστοκράτου τῶν Μύρωνος τῶν Ἀνδρέω, γίνεται θυγά-
τηρ τῆς ἄνομα ἔω Ἀγρίστη. τῶν τῶν ἠτέλησε, Ἐλ-
λιῶν πύρτων ἐξέρων τὸ ἀριστον, τούτω γυναικῶν
παροσώται. Ὀλυμπίων ὧν ἐόντων, καὶ νικῶν ἐν αὐτοῖσι
τε δριπίπων ὁ Κλεισθένης, κήρυγμα ἐποίησατο, ὅστις
Ἐλλιῶν ἐωυτὸν ἀξιοῖ Κλεισθένος γαμβρὸν ἡμέρας,
ἢ ἐκ ἐξῆκος ἔω ἡμέρων, ἢ ἐπεσώτερον, ἐς Σικυ-
⁵ να, ὡς κηρύσσοντος Κλεισθένος τὸ γάμον ἐν ἐπαιτάς,
ἀπὸ τῆς ἐξῆκος ἢς ἀρξάμενος ἡμέρας. ἐν ταῦτα Ἐλ-
λιῶν ὅσοι σφίσι τε αὐτοῖσι ἐξ καὶ πατέρη ἐξώκωμοιοι,

CXXVI

neque hoc aliter dici potest: fictum enim fuit, sed à quo ostensus fuerit, de eo ultra hæc dicere non possum. Id est. Hæc de re non habeo quod dicam: quippe qui sciam quidem ostensum fuisse clypeum, sed nihil ultra, ut sit ὡς ἔχω εἶπεν παροσώτερον ποτιον, pro οὐκ ἔχω εἶπεν, ἐτι οὐδὲν εἶδ ὅτι παροσώτερον ποτιον. Illud autem οὐκ ἔστιν ἀδύνατον εἶπεν, respondet Gallica phrasis, On ne peut dire autrement. pro Non potest negari. ¹ Hi autem Alcmaeonidæ cum ab antiqua origine clari extiterant, tum vero ab Alcmaone & rursum à Megacle clari vel maxime fuerunt. ² Ibi acervo ramentorum auri incumbens, primum quidem circa suas tibias tantum agg. sic auri quantum cothurni capiebant: deinde vero quum sinum totum auro impleuisset, & capillos ramentis illis consperuisset, vel, ἐπὶ τὰ ράμματα ἢ αὐτῶν τὰ ράμματα ἢ αὐτῶν τὰ ράμματα, & alia ori indidisset, ex thesauro egressus est, & egre cothurnos trahens, & cuius rei magis quam homini similis, utpote cuius os obturatum, & partes omnes inflatæ essent. At Cræsus cum intutus in risum prorupit, eique cum hæc omnia, tum vero alia his non minora donauit. ³ Græci qui & de seipsis & de patria sua magnifice sentiebant, eo

238

εφοίτεον μνηστῆρες ὧσι Κλειθένης καὶ Δεμόν τε πα-
 λαιστρίων ποιησάμενος, ἐπὶ αὐτῷ τούτῳ εἶχε. Ἀ-
 πό μὲν δὲ Ἰταλίας ἦλθε Σμινδυρίδης ὁ Ἴπποκρά-
 τεος Συβαρίτης, ὃς ἔπει πλείστον δὴ χλιδῆς εἰς ἀ-
 νήρ ἀπῆκετο (ἢ ὅτι Σύβαρις ἠκμαζε τῶτον [Ⓢ] χρο-
 νον μέγιστα) καὶ Σιρίτης Δάμας ὁ Σαμύρειος τῶ σο-
 φοῦ λευκῶν παῖς, ἔπει μὲν ἀπὸ Ἰταλίας ἦλθον. ἐκ
 ὅ τῶ κώλου τῶ Ἰονίου, Ἀμφίμνητος Ἐπιτρόφος Ἐ-
 πιδάμνιος ἔστ' ὅτι ἐκ τῶ Ἰονίου κώλου. Αἰτωλὸς ὅ
 ἦλθε, Τιτόρμου τῶ Ἰωφρωώτος τε Ἑλλείνας ἰαχί, 10
 καὶ Φυζήντος ἀνδραγαθῶν ἐς τὰς ἐξατίας τῆς Αἰολίδος
 χώρας τούτου τῶ Τιτόρμου ἀδελφεὸς Μάλης. ἀπὸ
 ὅ Πελοποννήσου, Φεΐδανος τῶ Ἀργείων τυράννου
 παῖς Λεωκίδης. Φεΐδανος ὅ τῶ ἔα μέγιστα ποιή-
 σαντος Πελοποννησίοισι, καὶ ὑβείσαντος μέγιστα δὴ
 Ἑλλείνων ἀπόμυτον ὃς ἔλαμασῆσας ἐπὶ Ἡλείων
 ἀγωνοθέτας, αὐτὸς [Ⓢ] ἐν Ὀλυμπίῃ ἀγῶνα ἐθήκε.
 τούτου τε δὴ παῖς, καὶ Ἀμίαντος Λυκούργου Ἀρχαῖ
 ἐκ Τραπέζωντος, καὶ Ἀζῖνὸς ἐκ Παῖου πόλιος Λα-
 φαίνης Εὐφορέωνος, τῶ δὲ ἀμύρου τε (ὡς λόγος ἐν 20
 Ἀρχαίῃ λέγεται) ἐπὶ Διοσκύρου οἰκίοισι, καὶ ἀπὸ
 τούτου ἑφροδοκίοντος πόμυτας ἀνδραγαθῶν καὶ Ἡλείος
 ὀνομαστὸς Ἀγάμου ἔπει μὲν δὲ αὐτῆς Πελοπον-
 νήσου ἦλθον. ἐκ ὅ Ἀθωαίων ἀπῆκοντο Μεγακλέ-
 νης τε ὁ Ἀλκμαίωνος τούτου τῶ πατρὸς Κροῖσον ἀπι-
 κροῦντος, καὶ ἄλλος Ἴπποκλείδης Τισάνδρου, πλού-
 τω ἔειδει παροφέρων Ἀθωαίων. ἀπὸ ὅ Ἐρετρί-
 νης, ἀνδραγαθῶν τῶτον [Ⓢ] χροῖνον, Λυσανίας. ἔστ' ὅ αὖ
 Εὐβοίης μοῦνος. ἐκ ὅ Θεσσαλίας ἦλθε τῶ Σκο-
 παδέων Διακτορίδης Κραωνίου. ἐκ δὲ Μολοσσῶν 30
 Ἀλκων. τούτοι μὲν ἐγγύοντο [Ⓢ] μνηστῆρες.
 Ἀπικροῦντων δὲ τούτων ἐς τὴν παροφειρημῶν ἡμέ-
 ρων, ὁ Κλειθένης παρῆτα μὲν τὰς πατέρας τε αὐτέ-
 ων ἀνεπέθετο, καὶ ἄλλος ἐκάστου μὲν δὲ, κατέχων
 εἰμαυτὸν, διεπειρῶτο αὐτέων τῆς τε ἀνδραγαθίας,
 καὶ τῆς ὀργῆς, καὶ παιδουσίας τε καὶ ἔθου, καὶ ἐνὶ
 ἐκάστῳ ἰὼν ἐς σιωοσίῳ, καὶ σιωῶ ἀπασί καὶ ἐς γυ-
 μνάσιά τε δὲ ἀγῶνων ὅσοι ἔσαν αὐτέων νεώτεροι καὶ
 ἔτι μέγιστον ἐν τῇ σιωεσίῃ διεπειρῶτο. ὅσον
 γὰρ κατεῖχε χροῖνον αὐτῶν, τῶτον πόμυτα ἐποίησε, καὶ 40
 αἶμα ἔδεινιζε μεγαλοπρεπῶς. καὶ δὴ κού μέλι-
 σα τῶ μνηστῆρων ἠρέσκοντο [Ⓢ] ἀπὸ Ἀθωαίων ἀπι-
 κροῦντο, καὶ τούτων μάλλον Ἴπποκλείδης ὁ Τισάν-
 δρος, ἔκατ' ἀνδραγαθίῳ ἐκένετο, καὶ ὅτι ὁ ἀνέκα-
 ρεν ὧσι ἐν Κορίνθῳ Κυψελίδῃσι ἰὼ παροσῆκων.

proci contenderunt: quibus Clisthenes
 & curriculum, & palæstram ad certan-
 dum preparauerat. Ex Italia illuc se con-
 tulit Smindyrides Hippocratis filius Sy-
 barita, (florebat autem maxime Sybaris
 ea tempestate) quivnus vir in plurimum
 deliciarum processerat: & Siritanus Da-
 mas Samyris filius, eius qui sapiens ap-
 pellabatur. & hi quidem ab Italia vene-
 runt. Ab Ionio autem sinu Amphimne-
 stus Epistrophii filius Epidamnus. Æto-
 lus vero Males, germanus Titormi-
 lius qui Græcos robore fuerat super-
 gressus, & in extrema Ætolia homines
 fugerat. E Peloponneso autem Leoci-
 des Phidonis Argiuorum tyranni filius,
 eius inquam Phidonis qui spatia Pelo-
 ponnensibus statuit, longe omnium
 Græcorum insolentissimus: qui summo-
 tis Eliensium agonothetis, id est, mune-
 rariis, ipse agonotheta extitit in Olym-
 pia, id est, certamen premiumque propo-
 suit: necnon Amiantus Lycurgi filius
 Arcas, ex Trapezunte: & Laphanes A-
 zenus, ex vrbe Pæo, filius Euphorionis
 eius qui (vt in Arcadia fertur fama) in
 domum suam excepit Castorem & Pol-
 lucem, & ob id in omnes homines hos-
 pitalis: & Eleus Agæi filius vir præ-
 clarus. Isti ex ipsa Peloponneso vene-
 runt. Ex Atheniensibus autem, Mega-
 cles, Alcmaonis eius filius qui ad Cræ-
 sum se contulerat: & alter, Hippoclidus,
 Tisandri filius, diuitiis ac forma inter A-
 thenienses præcipuus. Ex Eretria autem
 (quæ per id tempus florebat) Lysanias:
 solus hic ab Eubæa. E Thessalia vero à
 Scopadeis Diaktorides Cranonius. Ex
 Molossis autem Alcon. Tot proci fuere.
 Qui quum ad diem præstitutam adfuis-
 sent, Clisthenes ante omnia patriam
 singulorum familiamque percontatur.
 deinde eos annum apud se detinens, ex-
 ploravit vniuscuiusque & virilitatem &
 iracundiam, & eruditionem, & mores:
 nunc cum singulis, nunc cum vniuersis
 congregiens, & iuniores in gymnasia e-
 ducens: præcipue tamen in conuiujs ex-
 periebatur. quandiu enim eos apud se
 tenuit, omnia fecit ac magnifice accepit.
 Sed ei inter procos præcipue cordi
 erant Athenienses: & illorum magis
 Hippoclidem Tisandri strenuum esse
 iudicabat, quum præsertim eius maiores
 Cypseli Corinthii propinqui fuissent.

CXXXVII

Quum
 Iouis, qui
 dicuntur
 unum
 nios
 um
 here
 habenda
 potatione
 alios
 canere
 dan
 quente
 Clisthenes
 molabat
 quieticent
 sibi
 super
 mox
 capite
 bus
 secundam
 barur
 dens
 continer
 at
 stitulantem
 sustinens
 stimatimon
 Non
 proverbia
 ra
 Hippocli
 impolito
 proci
 laudo
 vobis
 gratificaret
 puum
 probab
 bans
 verum
 ci
 virgine
 del
 tificiam
 le
 compotes
 hui
 tanquam
 digni
 que
 domo
 per
 genti
 talenta
 Alcmaon
 ham
 despon
 Louente
 con
 pud
 Clisthen
 denus
 quæ
 fuit
 atque
 h
 niz
 per
 Gra

1 Et ab eo tempore in quolibet hospitalitatem exercuit: 2 Et Eleus Onomastus Agæi filius. Atque hi quidem ex ipsa Pel. etc. Valla autem putauit inuicem hic, ut vulgo, appellatum esse nomen, illius autem proprium: quum contra inuicem sit hoc quidem loco nomen proprium, illius autem nomen à patria. 3 Et ex illis magis Hippoclidem Tisandri filium, qui & strenuitate ceteris præstare iudicabatur, & eo quod eius maiores à Cypselidis Corinthiis genus ducerent.

Quum

CXXIX Quum autem destinatus nuptiis dies illuxit, quo ipse Clisthenes edixerat indicaturum se quem ex omnibus deligeret, maectatis centum bobus, in conuiuium tum ipsos procos, tum omnes Sicyonios accepit. Postea vero quam cenatum est, proci certamen de musica habere ceperunt, ¹ pariter & de oratione habenda in medium, procedente autem in potatione, Hippoclidēs, ² quum longe alios antecederet, iussit tibicinem sibi canere *εμμέλειαν*, id est, *sedatum quoddam saltationis genus*. Tibicine obsequente saltauit, sibi quidem placens, sed Clisthenes omnem rem cernens ³ dissimulabat. Post hæc aliquantulum interquiescens Hippoclidēs, iussit aliquam sibi inferri mensam: qua illata, primum super eam Laconicos saltauit modulos, mox alios Atticos: tertio super mensam capite statuto, cruribus veluti manibus gesticulabatur. Ad cuius primam ac secundam saltationem, etiam stomachabatur Clisthenes, cum qui tam impudens esset, generum sibi fieri, tamen sese continebat, nolens ⁴ in eum erumpere: at ubi vidit cruribus veluti manibus gesticulantem, iam se ultra continere non sustinens, inquit, Fili Tisandri, ⁵ desaltasti matrimonium. Cui excipiens ille ait, Non est istud curæ Hippoclidæ. Vnde proverbium factum est. *Non est istud cura Hippoclidæ*. Tunc Clisthenes silentio imposito, in medium hæc protulit, Viri proci meæ filia, vos equidem omnes laudo, vobisque omnibus, si fieri posset, gratificater, neque vnum e vobis præcipuum probans, neque ceteros improbans: ⁶ verum fieri non potest vt de vnica virgine deliberans, omnium voto satisfaciam. Itaque singulis vestrum, qui compotes huius matrimonii non estis, tanquam dignis meæ filia nuptiis, quodque domo peregre abfuiſtis, singula argenti talenta dono do: Megacli autem Alcmaonis filio meam filiam Agaristam despondeo ritu Atheniensium. Annuente conditioni Megacle, nuptiæ apud Clisthenem celebratae sunt. ⁷ Hactenus quæ indicandis procis gesta sunt: atque hunc in modum Alcmaonidæ per Græciam celebrati fuerunt.

Ὡς δὲ ἡ κωμὴ ἐγένετο τῶν ἡμερῶν, τῆς τε κατὰ κλισίος τῶ γάμου, καὶ ἐκφάσιος αὐτῆ Κλεισθένης, ὅτι κείναι ἐν πόρτων, θύσας βοῆς ἕκαστὸν ὁ Κλεισθένης, διώχετο αὐτοὺς τῶ μνηστῆρας καὶ τῶν Σικυωνίους πόρτας. ὡς δὲ ἀπὸ δείπνου ἐγένοντο ὁ μνηστῆρες, εἶπεν εἶναι ἀμφότερα μουσικῆ καὶ τῶν λεγόμενων εἰς μέσον. ἰσοπέδου δὲ τῆς πόσιος, κατέχων πολλὸν τῶν ἄλλοις ὁ Ἴπποκλείδης, ἐκέλευσε ὅτι αὐλήσει αὐλήσει ὁ ἑμμέλειαν. πειθομένου δὲ τῶ αὐλήσει, ὄρχησασθαι. καὶ κως ἐωυτῶν μὲν ὄρχησας ὄρχησασθαι, ὁ δὲ Κλεισθένης ὄρεων ὄλον ὁ φηγήμα ὡς ὡσθιθε. μὲν δὲ, ὅτι τῶν ὁ Ἴπποκλείδης χεῖρον, ἐκέλευσε ἵνα τράπεζαν ἐσενεῖται. ἐσελθούσης δὲ τῆς τράπεζης, ἔφατο μὲν ἐπ' αὐτῶν ὄρχησασθαι Λακωνικὰ γημέτια· μὲν δὲ, ἄλλα Ἀθηναῖα. ὁ τείπον δὲ, τίω κεφαλῶν ἐρείσας ὅτι τίω τράπεζαν τοῖσι σκέλεσι ἐχειρονόμησε. Κλεισθένης δὲ τῶ μὲν ἔφατο καὶ τῶ δούτερον ὄρχησασθαι ἀποσυγῶν γαμβρὸν αὐτῶν ὅτι ἐπὶ γημέτια Ἴπποκλείδης. ² ὁ δὲ αὐτῶν τῶ ὄρχησασθαι καὶ τίω ἀναιδείω, κατέχει ἐωυτῶν, οὐ βουλόμενος ἐκχαλῶναι ἐς αὐτῶν ὡς δὲ εἶδε τοῖσι σκέλεσι χειρονόμησαντα, ἐκέτι κατέχειν διανάμενος, εἶπε, ὦ πάτερ Τισάνδρου, ἀπαρχήσασθαι γαμβρῶν ὁ Ἴπποκλείδης ἰσοπεδῶν εἶπε, Οὐ φροντίζεις Ἴπποκλείδη. ἀπὸ τῶν τῶ μὲν τῶ οὐδὲ οὐδὲ οὐδὲ. Κλεισθένης δὲ σιγῶν ποιησάμενος, ἐλέξε ἐς μέσον τῶ δὲ, Ἄνδρες παῖδες τῆς ἐμῆς μνηστῆρες, ἐγὼ καὶ πόρτας ὑμῶν ἐπαμῆνω, καὶ πᾶσιν ὑμῖν, εἰ οἶόν τ' εἶη, χαρίζομαι αὐτῶν, μήτ' ³ ἕνα ὑμῶν ἐξαιρετὸν ἀποκείνων, μήτε τῶν λοιποῖς ἀποδοκίμαζων. ἀλλ' οὐ γὰρ οἶδ' αὐτῶν, μήτε περὶ πῶν βουλομένων, πᾶσι καὶ νόον ποιεῖν. τοῖσι μὲν ὑμῶν ἀπελασσομένοισι τῶ δὲ τῶ γάμου, τῶ λατὸν ὄρχησασθαι ἐκαστῶν δωρεῶν δίδωμι τῆς ἀξιώσεως, εἴνεκα τῆς ἐμῆς γῆρας, καὶ τῆς ἐξ οἴκου ἀπιδημῆς τῶ Ἰπποκλείδης Μεγακλείδης ἐγγυὰ παῖδα τίω ἐμῶν Ἀγαρίστῶν, νόμοισι τοῖσι Ἀθηναίων. φησὶ δὲ ἐγγυὰσθαι Μεγακλέος, ἐκεκέρωσθαι ὁ γάμος Κλεισθένης. Ἀμφὶ μὲν κρίσει τῶ μνηστῆρων τῶ σαῦτα ἐγένετο, καὶ οὕτω Ἀλκμαονίδαι ἐβώθησαν αὐτῶν τῶ Ἐλλάδα.

239

¹ Pariter & de sermone qui in medium proponebatur. Id est, de aliis rebus de quibus incidebat sermo. ² Videtur aliud legisse quam κατέχων, aut id perperam accepisse pro ποίχων. ³ Suspectam habebat. ⁴ Excandescere & in iram præceps erumpere. Ita Bud. ⁵ Bud. hanc interpretationem approbat, perinde est autem ac si diceret, Hactenus impudenti saltatione nuptiis se priuasti, vel, spe nuptiarum, vel nuptiis excidisti. q. d. Exira nuptias saltasti. ⁶ Sed quum de vnica virgine despondenda deliberans, omnium voto satisfacere non possum, singulis quidem vestrum qui circa hæc nuptias repulsam patimini, singula argenti talenta dono, tum quod dignum me censueritis cuius filiam in vxorem duceretis, vel, cuius filia nuptias ambiretis, tum etiam quod domo peregre abfueritis: at Megacli Alcmaonis f. &c. ⁷ Hactenus de iis quæ in ferendo de procis iudicio gesta sunt.

Clisthenes
ad certamen
hic se conuenit
filius Sybaris
me Sybaris
plurimum
itanus Da
fapiens ap
Italia veni
amphimac
Ato
formiliter
erat super
homines
tem Leoc
ranni filius
spatia Pelo
ge omnium
qui summa
d est, mune
cit in Olym
que prop
ycurg filius
aphanes A
Vphorionis
fama) n
rem & h
omines h
us vir pra
neso veno
n, Mega
ad Crea
ppoclidēs
ma inter A
etria autem
Lyfianias
alia vero a
onius. Ex
proci fuere
ram ad h
nia partiam
erconatur.
etnens, ex
rilitatem &
n, & mores
m vniuersis
gymnasia
oniuuūis ex
eos apud se
nifice acce
cipue cordi
orum magis
nuum esse
ius maiores
qui fuissent.

Quum

τουτέων δε σιωοικησόντων, γίνεται Κλεισθένης τε ο
 τας φυλας και πτω δημοκρατίας Αθηνάοισι κα
 τας ητας, έχων ο ούνομα από τῆ μητρσπάτορος
 τῆ Σικωνίου ούτος τε δὴ γίνεται Μεγακλεί και
 Ιπποκράτης. οκ δε Ιπποκράτος, Μεγακλέ
 ης τε άλλος, και Αζαείης ἄλλη, από τῆς Κλεισθέ
 νεος Αζαείης έχουσα τούνομα. ἡ σιωοικησά
 σα τε Ξαθίωωωωω Αείφρονος, και ἐγκυος εὐδ
 σα, εἶδε ἕν ἐν ταύτην, ἐδόκεε δε λέοντα τεκείν
 και μετ' ολίγας ἡμέρας, ἕκτει Περικλέα Ξαθίω
 πω. Μετά δε δ' ἐν Μαραθῶνι τραμα ἡρώμε
 νον, Μιλτιάδης, και πρῶτον διδοκίμεων τῶν
 Αθηνάοισι, ὅτε μάλλον αὐξέσθ. αἰτήσας δε νέας
 ἐβδμήκοντα, και στρατιῶν τε και χρήματα δὲ Αθ
 ηνάοισι, οὐ φεάσας σφι ἐπ' ἑω ὅτι στρατιεύεται
 χέρην, ἀλλά φας αὐτοὺς καταπλουσιῶν ἑω οἱ ἐπών
 ται ὅτι γὰρ χέρην τριαύτιν δὴ ἕνα ἄξεν, ὅθεν
 χρυσὸν διπλοῦς ἀφθονον οἴσανται λέγων τριαύ
 τια, αἴτε τανέας. Αθηνάοισι δε τούτοις ἐπρ
 ῆντες πρῆδσαν. Παραλαβὼν δε ο Μιλτιά
 δης τῶν στρατιῶν, ἐπλεε ὅτι Πάρον, φεάσαν
 έχων ὡς α Πάριοι ἑω ἡξῆδν πρῶτον στρα
 τῶνδμοροι τεκίρησι ἐς Μαραθῶνα ἅμα τῶ Πέρ
 ση. τῶν μὲν δὴ πρῶτον λόγων ἑω, ἀτὰρ π
 να ἐγκοτον εἶχε ἑωσι Παρίοισι δε Λυγαρίω ὅν
 Τισίω, ἐόντα ἡρώς Πάειον, δε βάλοντα μιν πρὸς
 Ὑδάρνεα Πέρσιω. ἀπικόμενος δε ἐς πτω
 ἐπλεε ο Μιλτιάδης τῆ στρατῆ, ἐπολιόρκεε Παρί
 οισ, ἐγκρατειλημῶν ἐν τὸς τείχεσ και ἐσπῆ
 πων κήρυκας, αἴτε ἐκῆτον ἑω λαντα, φας, ἑω μὴ
 οἱ δῶσει, οκ ἀπνοσ ἡσιν πτω στρατιῶν, πρὶν ἡ ἑξέ
 λη σφέας. α δε Παρίοι, ὅκως μὲν ἑω δῶσωσι Μιλ
 τιάδῆ δεργῶν, οκ δὲν διανοεῶν. α δε ὅκως
 δε φιλῶσιν πτω πόλιν, τῶν ἐμνησῶν. ἀλ
 λῶτε ὅτι φεάζομροι, και τῆ μάλισα ἐσκε ἐκῆτο
 τε ὅτι μαζον τῶ τείχεσ, τῶν ἅμα νυκτὶ ἑξήρησ
 διπλήσιον τῶ στραίου. Ες μὲν δὴ ἑω τῶ
 λόγῳ α πόλιντες ἑλλίωες λέρησι. δ ὁβῶτεν δε
 αὐτοὺς Πάειοι ἡρέσθαι ὡδε λέρησι. Μιλτιάδῆ α
 πορέοντι ἐλθεῖν ἐς λόρησι αἰχμάλωτων γυνῶνα, ἐ
 ουσαν μὲν Παρίω ἡρώς, ούνομα δε α εἶ Τιμου.
 εἶ δε ἑω φεάσθησιν τῶν ἡσων ἡσων. ταύτην ἐλ
 θουσιν ἐς ὅψιν Μιλτιάδεω, συμβελλῶσιν οἱ, εἶ πρὸ
 πολλοῦ ποιέεται Πάρον ἐλθῆ, ἑω αὐτῆ ἑω ἡσιν,
 ταύτα ποιέειν. μὲν δὲ μὲν ἑω φεάσθησιν, α εἶ ἀπ
 κόμενοι ὅτι α κελωνοὶ α πρὸ τῆς πόλεος ἐόντα,
 ἐρκος ἡσμοφῶσιν Δῆμησος ἑω φεάσθησιν, οὐ δυ
 νάμενον τας ἡσας ἀνοῖσαι. ἑω φεάσθησιν δε,

Porro ex horū coniugio, cum Clifthe
 nes, suo materno cognominis, procrea
 tur, (qui Atheniensium tribus popula
 riumque statum instituit) tum Hippo
 crates: ex Hippocrate vero alius Mega
 cles & alia Agarista, ab Agarista Cli
 sthenis nomē habens. quæ nupta Xan
 thippo Ariphronis filio quum pregnans
 esset, visa est sibi in somnis parere leo
 nem, paucosque post dies peperit Xan
 thippo Periclem. Μiltiades autem
 cum antea probatus apud Athenienses,
 tum vero post rem bene gestam in Ma
 rathone maioribus incrementis auctus,
 petit ab Atheniensibus septuaginta na
 ves cum propugnatoribus & pecunia,
 non promens eis cui regioni bellum es
 set illaturus, sed tantummodo se illos lo
 cupletaturum si se sequerentur. Ad eam
 enim regionem se illos ducturum vnde
 affatim aurum nullo negotio reporta
 rent. His verbis Athenienses erectis a
 nimis, naues vt petierat tradiderunt.
 Quibus Miltiades acceptis in Parū na
 uigat, per speciē vlciscendæ iniuriæ, quā
 intulerant Parii, quod triremi in Mara
 thonem vna cum Persis venissent. Hoc
 quidem colore orationis vtēbatur, sed
 infensus erat Pariis ob Lyfagoram Ti
 fci filium, genere Parium, qui ipsum a
 pud Hydarnem Persam accusauerat. Eo
 postquam peruenit Miltiades, Parios
 intra mœnia coactos obsedit, misso
 que caduceatore poposcit centum ta
 lenta: dicens, si ea sibi non darent, se non
 prius illinc abducturū copias quam eos
 euertisset. At Parii non vt quicquam
 pecuniæ Miltiadi darent, sed vt custo
 dirent vrbem cogitabant, cum alia loca
 intersipientes, tum maxime vnde ea op
 pugnari poterat: adeo vt noctu laboran
 tes, murum duplum quam olim fuerat
 excitarent. Hactenus Græci in hac re
 commemoranda consentiunt: deinceps
 gesta ipsi Parii referunt hunc in modū:
 Miltiadem, quum inops consilii esset,
 adisse atque alloquutū fuisse mulierem
 captiuam, genere Pariam, nomine Ti
 mon, quæ esset indigenarum deorū ad
 ministra: hanc, quum in conspectum ve
 nisset, consilium ei dedisse vt si magni
 faceret Parum capere, exequeretur quæ
 à se præciperentur. Eius deinde præ
 ceptis auditis Miltiadem accessisse ad ma
 ceriam quandam ante vrbem, qua ma
 ceria sepitur templum Cereris legife
 ræ: eamque, quia fores aperire non po
 terat, transfiliisse: & illam transfillum,
 solarium

CXXXII

CXXXIII

CXXXIV

21 κήρυκα
22 δ' αὐτοὺς
Μιλτ. αργῶ
23 εἶς

24 διηγε
25 μὲν

solarium a
 ciendum
 quod mo
 quod quod
 pro locib
 occupar
 que m
 Miltiades
 ut neq
 cans neque
 sex & vige
 lato. Parii
 rom Timo
 tentes ob i
 postquam
 miterent f
 deorum co
 capiend
 quare Mil
 virilem fe
 thia fieri n
 eorum ter
 Miltiadz
 ideo ei duo
 Paris Pyth
 tem e Paro
 enes in ore
 Xanthippus
 apud popul
 nientes circ
 tionem Mil
 (neq enim
 more iacet
 sui alleg
 expugnati
 nientibus r
 in Maratho
 populi ne ca
 gunt talent
 hac Miltiade
 scente femo
 ta autem tale
 Porro Lemn
 dum obtine
 et Attica
 sue iure, sine
 habeo præter
 gefandri filio
 na. Atheni
 regionem qu
 illis habitan
 moti circa
 tam, quæ pri
 ne accipi di
 i. Miltiades
 modo vult
 sed non esse
 sibi proinde
 sibi proinde

solarium ascendisse ad aliquid intus faciendum, siue ad mouendum aliquid quod moueri nefas esset, siue ad aliquid, quodcumq; sit agendum. Et quum pro foribus esset, subeunte horrote praecipuum, eadem via reuertisse, deque maceria defilientem femur conuulsisse. alii in genua procidisse aiunt. Ita Miltiades male habens, domum remeavit. neq; pecuniam Atheniensibus portans, neque Paro parata: vrbe tantum per sex & viginti dies obsessa, & agro populato. Parii, cognito quod ministra deorum Timo Miltiadem admonuisset, volentes ob id de ea supplicium sumere, postquam obsideri desierunt, Delphos miserunt sciscitatum nunquid ministrā deorum condemnarent, quae rationem capiendae pacis hostibus detexisset, quaeq; Miltiadi exposuisset sacra quae ad virilem sexum efferri nefas esset. Id Pythia fieri non permisit, negans Timon eorum rerum esse autorem: sed quia Miltiadae non bene obsecundum esset, ideo ei ducem malorum apparuisse. Hec Paris Pythia respondit. Miltiadem autem e Paro reuersum cum alii Athenienses in ore habebant, tum praecipue Xanthippus Ariphronis filius, qui cum apud populum accusauit quod Athenienses circumscripsisset. Cui accusationi Miltiades non per se ipse respondit, (neq; enim poterat, qui putrescente femore iaceret in lecto) sed pro eo amici sui, allegantes cum alia multa, & Lemnū expugnatā, quam vltus Pelasgos, Atheniensibus tradidisset, tum vero pugnam in Marathone gestam. Interuentu tamē populi ne capitis damnaretur, quinquaginta talentis culpa multata est. Post haec Miltiades dissoluto atque marcescente femore decessit: quinquaginta autem talenta Cimon filius exoluit. Porro Lemnum Miltiades hunc in modum obtinuerat: Pelasgi posteaquam ex Attica ab Atheniensibus exacti sunt, siue iure, siue iniuria: nam de hoc nihil habeo praeter relata: quia Hecatæus Hecafandri filius in sermonibus ait, iniuria. Athenienses enim, quum viderent regionem quae erat sub Hymessō, quam illis habitandam dederant, mercedem muti circa arcem ducti, bene exultant, quae prius mala fuisset, & à nemine accipi digna, liuore captos fuisse &

ίεναι ὅτι ὁ μέγαρον, ὅλιδη ποιήσαντα ἐν ἑσ, εἴτε κινήσοντα ἢ ἄκινήτων, εἴτε ὅτι δὴ πολεῖ ὡς ἕξοντα ὡς τῆσι θύρησι τε γυμνάσι, καὶ ὡς ἕξοντα φέρειν ἄσιν ὑπελθόντες, ὅπισθεν τ' αὐτ' ὁδὸν ἰεῶν. καταθρόσθηλα δ' ἔειμασίω, τ' μηρὸν ἀπαδύωαι. ὅ δ' ἄσιν ὁ γένυ ὡς ἐσπίασαι λέγεται. Μιλτιάδης μὲν νῦν φλαύρωσ ἔχων, ἀπὸ πλεε ὁπίσω, ἔτε χεῖματα Ἀθιωαῖοι ἀγόν, ἔτε Γάρον ἀροσκήσασθρος, δὴ ἀπολιονκήσας ἔξ, εἴκοσι ἡμέρας, καὶ δηώσας τ' νήσον. Γαεῖοι δὲ
 1 ὁ πύθιοι ὡς ἢ ὑποζάκορος τ' θεῶν Τιμῶ Μιλτιάδην καληγήσας, ἐκ λῶμοι μιν ἀνὶ τρετέων ἡμωρήσασθ, θεοπέρας πέμπασιν ἐς Δελφούς, ὡς σφείας ἢ συχίη τ' πολιορκίης ἔχε. ἐπεμπον δ' ἐπειρησομῶρας εἰ κατὰ χεῖρον τ' ὑποζάκορον τ' θεῶν, ὡς ἔζητησθ μὲν τ' τοῖσι ἔσθροισι παλίδος ἀγῶσιν, καὶ ἔσ ἔρσενα γένον ἀρῆσθ ἔσ ἐκφῆσθσαν Μιλτιάδην, ἢ ὅ Πύθην ὅσθ ἔσ, φάσθ. ὅ Τιμῶν εἴ τ' ἀνὶ τρετέων, δὴ ἀ, δεῖν γὰρ Μιλτιάδεα τελευτᾶν, μὴ δὲ φανῶσθ οἱ τ' κατὰ κατὰ τηγεμόνα. Γαεῖοισι μὲν δὲ ταῦτα ἢ Πύθην ἔχρησε.
 2 ὁ Ἀθιωαῖοι δ' ἐκ Γάρον Μιλτιάδεα ἀπονοσθσδμτα ἔχον ἐν σῶμασι, οἱ τε δῆσοι, καὶ μάλισθ Ἐαθίππος ὁ Ἀεῖφρονος, ὅσ θανάτου ὑπαγαγῶν ὑπὸ τ' δῆμον, Μιλτιάδεα ἐδίωκε τῆς Ἀθιωαῖων ἀπάτης εἶνεκα. Μιλτιάδης δὲ, ἄσθ μὲν παρειῶν ὅσθ ἀπελοχέτο, (ὡ γὰρ ἀδύωσας, ὡς τε σιπομῶρας τῶ μηρῶ) ὡς χεῖρ μὲν δὲ αὐτῶ ἐν κλίνῃ, ὑπὸ ἀπολοχέοντο ὅ φίλοι, τῆς μέχης τε τῆς ἐν Μαραθῶνι πολλὰ ὅππμεμνημῶροι, καὶ τῶ Ἀήμου ἀρεσθ ὡς ἔλῶν Ἀήμον ὅ τε καὶ ἡσθ μὲν ὅσθ Πελασγοῖς, ὅσθ ἔδωκε Ἀθιωαῖοισι. ὡς ὅσθ μὲν δὲ τῶ δῆμου αὐτῶ, καὶ τ' ἀπόλυσθ τῶ θανάτου, ζημιώσθ μὲν δὲ τ' ἀδίκῶν πενήκοντα ταλαῖοισι, Μιλτιάδης μὲν μὲν ταῦτα, σφακελίσθσθ αὐτῶ ἔ μὲν ὅσθ, καὶ σαπέντος αὐτῶ, τελευτᾶ. ἔ ὅσθ πενήκοντα ταλαῖοισι ἔσ ἔπεσε ὁ πάσις αὐτῶ Κίμῶν. Ἀήμον δ' Μιλτιάδης ὁ Κίμῶνος οὐτῶ ἔχε Πελασγοῖς, ἐπεῖ τε ἐκ τῶς Ἀθιωαῖων ὑπὸ Ἀθιωαῖων ὅσθ ἔλεσθσθσθσθ, εἴτε ὡν δὴ δικάσθ, εἴτε ἀδικῶς, τῶ γὰρ ἔκ ἔχο φεράσθ, πλῶν ταλεζῶμῶρα, ὅπθ ἔκαπῶσθ μὲ ὅ Ἡγησθσθσθσθ ἔφῶσθ ἐν τοῖσι λόγῶσι λέγων ἀδικῶς ἐπεῖ τε γὰρ ἰδεῖν ὅσθ Ἀθιωαῖος τ' χῶρῶν τ' σφῶσι αὐτοῖσι ὑπὸ ὅσθ ὕμῶσθσθ ἐοῦσθσθ, ἐδδθσθ οἰκῆσθσθ, μῶσθ τῶ τείχεος τῶ ὡς τ' ἀκρόπολιν κοτε ἔλησθσθσθσθ. ταῦτῶ ὡς ἰδεῖν ὅσθ Ἀθιωαῖοισι ὅσθ ἔργασθσθσθσθ δὲ, τῶ ὡς ἔτερον εἶνα κακῶ τε καὶ τῶ μηδενὸς ἀξίῶ, λαβεῖν φθόνον τε καὶ

CXXXV

CXXXVI

CXXXVII

240

379

380

381

1 Id est, misera morte percutendum esset. 2 Marathoni praelii mentionem subinde facientes, & expugnationis Lemni: quomodo Pelasgos vltus, expugnatam eam Atheniensibus tradidisset. 3 Quum femur ei marcidum, aut, putridum, & emortuum factum esset. Vel, Quum ad siderationem deuenisset, ut quidam interpret. ex Celso. 4 In suis narrationibus. Vel, In suis historicis scriptis. unde alibi vocat νεκροῖς. 5 Et nullo pretio digna, vel, nullius pretij.

ἡμερον τῆς γῆς, καὶ οὕτω βεβαίως αὐτοῖς, ὁδὸν αὐ-
 τῶν ἀλλῶν παρὰ τὴν ἀσπίδα, ὅπως αὐτοῖς ἄσπι-
 ον. ὡς δ' αὖτε Ἀθηναῖοι λέγουσι, δικαίως βεβαί-
 οισι. καὶ τῶν ἄλλων γὰρ ὅτι Πελασγοὶ ἔσονται τῶν
 Ἰμμοσίων, ἐν τῷ ὄρει ὄρεω μὲν, ἀδικεῖν ἄδελφοῖ-
 τῶν γὰρ αὐτῶν σφετέρων θυγατέρων τε καὶ παίδων
 ἐπὶ ὕδαρ' ἐπὶ τῷ Ἐνεάκρουον. (οὐ γὰρ εἶ) τῶν
 ὄρεων σφίσι καὶ ὁδὸν ἄλλοις Ἑλλήσποσι αἰε-
 τῶν) ὅπως δ' ἔλθοιεν αὐτοῖς, ὅτι Πελασγοὶ ἔσονται ὕ-
 βειός τε καὶ ὀλιγοῦς βία ὁδὸν σφείας. καὶ τῶν
 τῶν ἄλλων σφίσι ὅτι ἀποχρῆσθαι ποιεῖν, ἀλλὰ τέλος
 καὶ ἐπιβυθίζοντας ἐπιχειρήσειν, ἐπὶ αὐτῶν φε-
 νύσασθαι. ἐπιβυθίζοντας δ' ἡμέτεροι ὅσοι ἐκείνων ἀνδρῶν
 ἀμείνονας, ὅσον πρὸν αὐτοῖς ἀποκτείναν ὅτι Πε-
 λασγοὶ ἐπὶ σφείας ἐβουλόμην ἐπιβουλόμην, ὅτι
 ἐβουλόμην, ἀλλὰ σφίσι παρὰ τὴν γῆν βεβαίως.
 ὅτι δὲ, οὕτω δὲ ἐκχαρήσαντας, ἀλλὰ τε δὲ χεῖν
 χεῖρα καὶ Ἀθηναῖοι. ἐκείνα μὲν δὲ Ἐκαταῖος ἐ-
 λέξε, ταῦτα δὲ Ἀθηναῖοι λέγουσι. Οἱ δὲ Πε-
 λασγοὶ οὐτοῖς, Ἀθηναῖοι ὅτι νεμόμενοι, καὶ βουλόμε-
 νοι ὅτι Ἀθηναῖοι ἡμετέροις, ὅτι τε βεβαίως
 μὲν ὅτι Ἀθηναίων ὄρεα αὐτῶν, πεντηκοντῆρες
 κτησάμενοι, ἐλόχισαν Ἀρτέμιδι ἐν Βραυρώνι ἀ-
 γνῶσθαι ὄρεα ὅτι Ἀθηναίων θυγατέρας. ἐν-
 τὸν δὲ ἀρπάζοντες τούτων πολλὰς, οἷον ἀ-
 ποπλέοντες καὶ σφείας ἐς Ἀθηναῖοι ἀγαθόντες, πε-
 λασγοὶ εἶπον. ὡς δ' ἔκων αὐτοῖς αἱ θυγατέρες ἔσονται
 ἐπιβουλόμην, γλαστὸν τε τῶν Ἀθηναίων καὶ ἑ-
 ποῖς τῶν Ἀθηναίων ἐδίδασκον ὅτι παῖδας. ὅτι δὲ
 οὐτε συμμίγνυσθαι ὅτι ἐκ τῶν Πελασγῶν γυ-
 ναῖκῶν παῖδοι ἦσαν. εἰ τι τυφλοῖς ἡσ αὐτῶν
 ἔσονται ἡνός, ἐβουλόμην τε πόρτες, καὶ ἐμφο-
 ρεον ἄλλοις. καὶ δὲ καὶ ἀρχεῖν τε τῶν παίδων
 ὅτι παῖδες ἐδικαίω, καὶ πολλὰ ἐπεκράτεον. μα-
 θόντες δὲ ταῦτα ὅτι Πελασγοὶ, ἐπιβουλόμην ὅτι ὄρεα
 ὅτι σφίσι βουλόμην, δεινὸν τι ἐσέδωκε. εἰ
 δὲ δὲ ἀρπάζοντες σφίσι τε βουλόμην ὅτι παῖδες
 241 ὅτι τῶν θυγατέρων θυγατέρων ὅτι παῖδας, καὶ τού-
 των αὐτῶν ἀρχεῖν περὶ αὐτοῖς, ἡ δὲ ἀνδρῶν ὄρεα
 δὴ τῶν ποιήσαντες, ἐπιβουλόμην ὅτι παῖ-
 δας ὅτι ἐκ τῶν Ἀθηναίων θυγατέρων, ποῖσι δὲ
 ταῦτα παρὰ πολλοῖς δὲ καὶ τῶν μητέρων αὐ-
 τῶν. ἀπὸ τούτου δὲ τῶν ἔργων, καὶ τῶν παρὰ τῶν
 τούτου ὅτι ἐργάζοντες αἱ θυγατέρες, ὅτι ἅμα θόρυ-
 ον ἀνδρῶν σφετέρων ἀποκτείνασθαι, νεμόμεθα ἀπὸ
 τῶν Ἑλλάδα ὅτι χεῖρα ἔργα πόρτες, Ἀθηναῖοι
 καλέεσθαι. Ἀποκτείνασθαι δὲ ὅτι Πελασγοὶ

libidine terræ potiundæ : & ita illinc
 exegisse illos, nulla alia re in excusatio-
 nem allata. Vt autem Athenienses a-
 iunt, iure eiccti, quippe quum essent sub
 Hymesso habitantes, illinc prodire soli-
 tos hanc iniuriam intulisse : Quoties fi-
 liae ac filii Atheniensium ad Nouem fon-
 tes aquarum pergerēt, (nulladum enim
 aut eis aut vllis Græcis per id tempus
 mancipia erat) Pelasgos eis per contu-
 meliam & contemptum vim attulisse,
 neque hoc fecisse contentos, ad extre-
 mum manifesto deprehensos, de inua-
 dendis Atheniensibus consilia agitasse.
 se vero adeo meliores quam illi fuerant,
 viros fuisse, vt quum haberent faculta-
 tem interimendi eos quos sibi infidia-
 tos deprehendissent, tamen noluerint :
 sed eis praceperint vt è regione exce-
 derent: atque ita illos solum vertentes,
 tum alia loca tum vero Lemnum obti-
 nuisse. Illa Hecataus, hæc Athenien-
 ses aiunt. At Pelasgi hanc Athenien-
 sium iniuriam vlciscendi auidi, si qui
 Lemnum incolebant, gnari quado dies
 festi Atheniensium celebrarentur, bi-
 remibus instructis, infidias manipula-
 tim collocarunt vxoribus Atheniensium
 diem festum Dianæ apud Brauronem a-
 gentibus: permultisque illarum illinc
 raptis abierunt, & in Lemnum delatas
 pro concubinis habuerunt. Hæ feminae
 posteaquam filiis abundauere, lingua
 eos Attica ac moribus Atheniensium
 imbuerunt. At illi consuetudinem cum
 Pelasgidum filiis habere abnuebant: &
 si quis è suis ab illorum vllò vapularer,
 cuncti auxilio aderant, & mutuo sese
 tutabantur: ac dignos se qui aliis pue-
 ris dominarentur existimabant, atque
 adeo longe præualebant. Qua re ani-
 maduersa Pelasgi, inter se colloquuti
 sunt, considerantesque rem esse indi-
 gnam, inter se dicebant, Si nunc,
 dum pueri sunt, dignoscunt sibi opitu-
 lari aduersus filios vxorum legitima-
 rum, quas virgines duximus, & eis con-
 tinuo præesse conantur, quidnam faci-
 ent in virilem adulti ætatem? itaque
 quum id eis altius infedisset, placitum
 est vt eos filios è matribus Atticis su-
 sceptos necarent. his necatis, addunt
 & cædes matrum. Ex hoc facinore,
 & illo superiore feminarum, quæ viros
 suos vna cum Thoante interemerunt,
 vsu receptum est per Græciam vt teter-
 rima quæque facinora Lemnia appel-
 lentur. Pelasgi, quum eis post necem

1 Nauibus quinquaginta remorum. 2 Auxilio Thoantis. Erasim.

liberorum
 fructum
 cas vt priu
 liberorum
 ferunt per
 senum m
 penas
 pendere
 duros le
 thenies
 poterat
 omnium b
 Pelagos it
 trudere. T
 re, Si nau
 nos è velt
 het, ita de
 mus. Hoc
 posse. nar
 strum ver
 ætus. T
 icctis anni
 Hellepon
 Miltiades
 perflantib
 ionefo, fol
 præceptiq
 rent: redig
 lum, quod
 sperassent.
 dem obrem
 non agn
 ticam, tan
 dirionem
 sunt Athe

liberorum atque vxorum neque tellus fructum redderet, neq; vxores neq; pecus vt prius gignerent, pariter fame & liberorum orbitate vexati, Delphos miserunt petitum aliquod laxamentū presentium malorum. Iussi autem à Pythia pœnas Atheniensibus quas illi vellent pendere, Athenas iere: pollicitique sunt duros se pœnas illis omnis iniurix. Athenienses, stratis in curia toris quam poterāt splendidissime appositaq; mensa omnium bonorum refertissima, iusserūt Pelasgos ita se habentem regionem sibi tradere. Tunc Pelasgi excipientes dicere, Si naus vento aquilone atq; vno die nos è vestra regione in nostram prouehet, ita demum quod vos petitis trademus. Hoc dixere quod scirent fieri non posse. nam Attica multo magis ad austrum vergit quam Lemnus. Hæc hætenus. Tūc compluribus deinde interiectis annis, vbi Chersonesus quæ est in Helleponto, Atheniensium ditionis fuit, Miltiades Cimonis filius, ventis et ceteris perflantibus, ex Eleunte quæ est in Chersoneso, soluens, in Lemnum delatus est, præcepitq; Pelasgis vt ex insula excederent: redigens eis in memoriam oraculum, quod nunquam illi expletum iri sperassent. Quorum Hephæstiensis quidem obtemperauerunt: Myrinæi autē, non agnoscentes Chersonesum esse Atticam, tandiu obsessi sunt donec in ditionem venerunt. Ira Lemno potiti sunt Athenienses atque Miltiades.

Ἰὼ σφέτεροις παῖδας τε καὶ γυναῖκας, ὅτε γῆ καὶ πῶν ἔφερε, ὅτε γυναῖκας τε καὶ ποιμένα ὁμοίως ἔτικτον ὡς καὶ παρὰ τὸ πικρῶν ἢ λιμῶν τε καὶ ἀπαίδης ἐς Δελφὸς ἐπέμπον, λύσαι ἵνα ἀποσβῆναι τὸ πῦρ ὄντων κακῶν. ἢ ἢ Πυθίη σφέας ἐκέλευε Ἀθηνῶσι δίχας δίδοναι ταύτας ἴσας αὐτοῖσι Ἀθηνῶσι δικάσωσι, ἢ λῆν τε δὴ ἐς τὰς Ἀθῆνας ὅτι Πελασγοῖ, καὶ δίχας ἐπαγγέλλοντο βυζανθῖνοι δίδοναι πᾶσι τῶν ἀδικήματος. Ἀθηνῶσι ἢ ἐν τῷ πυρὸς κλίματι ἰὼ φράσαντες, ὡς εἶχον κάλλιπα, καὶ τράπεζαν ἔπιπλέω ἀγαθῶν πρῶτων ὡς φέντες, ἐκέλευον Ἰὼ Πελασγοῖς τὴν χάρισφίσι καὶ δίδοναι ὅτι ἔχουσι. ὅτι Πελασγοῖ ἰσοραβόντες εἶπον, Ἐπεὶ ἂν βόρρη ἀνέμῳ αὐτῆμεθ' ἐν νηὶ ἔξαιύσῃ ἐκ τῆς ὑμετέρας ἐς τὴν ἡμετέραν, ὅτε ὡς δώσωμεν. τῶν εἶπαν, ἔπιπλέωμεν τῶν εἰς ἀδύαλον γνέσθαι, ἢ γὰρ Ἀθηναίους νότον κέεται, πολλὸν τὸ Λῆμνος. Τότε μὲν Ἰὼ ἔτεσι ἢ χάρτα πολλοῖσι ὑπερὸν ἰουτέων, ὡς ἢ Χερσονήσος ἢ ἐπὶ Ἐλλησπόντῳ ἐγύετο ἰσὺς Ἀθηνῶσι, Μιλτιάδης ὁ Κίμωνος, ἐτησίῳ ἀνέμῳ κατεσηκότων, νηὶ καταύσας ἐξ Ἐλεοντος τῶν ἐν Χερσονήσῳ ἐς τὸ Λῆμνον, ὡς φέρουσε ἐξίεναι ἐκ τῆς νηὸς ἰσὺς Πελασγοῖσι, ἀναμνήσκων σφέας ὅτι χρηστὴν ὁ ὄδαμά ἢ λήσαν σφίσι οἱ Πελασγοῖ ἔπιτελέεσθαι. Ἡ φασίτες μὲν νῦν ἐπίγονο. Μυρινῶσι ἢ, ὅτι στήνισκῶν εἰς τὸ Χερσονήσον Ἀθηναίῳ, ἐπολιόρχεοντο, ἐς ὅτι αὐτοῖς πῦρ ἐσθῆν. ὅτε δὲ Λῆμνον ἔχον Ἀθηνῶσι τε καὶ Μιλτιάδης.

CXL

